

Chính Luận

Xuân
KỶ DẬU
1969

CHÚC MỪNG

Toàn thể anh em nhất báo Chính Luận kính chúc
toàn thể ban đọc
quý vị khách hàng đăng quảng cáo
Một năm đầy tươi vui và hạnh phúc

GÀU NGUYỄN

Trong hương trầm nghi ngút đầu Xuân
Chúng tôi chân thành chấp tay cầu xin
Đức Tổ Hùng Vương và anh hùng các đấng anh hùng liệt sĩ
Xót thương con cháu
Độ trì cho đất nước mến yêu
Cho giang sơn sớm được thanh bình thống nhất, hưng thịnh
Cho Dân tộc đầu thương sớm được sống yên vui, no ấm

VÀ NHỮNG ĐÂN TỘC THIÊM KHÁT TƯ ĐO

trường năm 1939 với Đế quốc xã, những năm tiếp theo các nước này đã bị quân đội của Mỹ đánh bại. Sau đó, các nước này đã bị quân đội của Mỹ đánh bại. Sau đó, các nước này đã bị quân đội của Mỹ đánh bại.

Còn về mặt địa điểm của bọn mật vụ Nga KGB ở Tiệp là bắt giữ tất cả những nhân vật lãnh đạo Tiệp rồi bị mật giá ngay về Mạc tư Khoa.

Tại đây, ngày 27-8, các nhân vật này bị cưỡng bức phải ký với Nga một thỏa ước, cam kết rằng Tiệp phải trở về con đường Macxit Mao và không trong một lĩnh vực chính trị, kinh tế, xã hội. Để bảo đảm rằng thỏa ước đó sẽ được chấp hành nghiêm chỉnh, Tiệp phải chấp nhận sự chiếm đóng của quân đội Nga tại các địa điểm chiến lược ngoài các đô thị, đồng thời phải nộp ngân hàng ngoại tệ của Nga số tiền một tỷ quan trọng trước của chính phủ Tiệp.

Sự kháng chiến từ đồng của dân chúng Tiệp diễn ra dưới hình thức va chạm với những cuộc đấu lý sôi nổi với quân chiếm đóng ngoài đường phố, với hàng trăm đại phát thanh bị bắt công kích xâm lăng, với những tài liệu và hàng hóa hoàn toàn bất hợp tác... các cuộc biểu tình, tự thiêu, trước sự ủng hộ mạnh mẽ và nhất trí của toàn dân, các lãnh tụ Tiệp cương quyết chống lại áp lực của Nga và bè lũ kẻ thù. Nga mưu đồ dùng đến 2 triệu một chính phủ bù nhìn. Tuy nhiên, trong một thế giới bị chia văng ảnh hưởng và dưới áp lực quân sự nặng nề của quân chiếm đóng, các lãnh tụ Tiệp đã phải nhượng bộ từng bước một. Đa số những điều kiện này trong năm 1968 đều bị rút lại. Quyền tự do lập hội lại bị hạn chế. Báo chí, đại phát thanh và truyền hình lại bị kiểm soát chặt chẽ. Nền kinh tế lại không bị tập trung trong tay nhà nước nhưng phải tùy thuộc nhiều hơn vào kinh tế Nga Xô.

Tuy vậy, dù có năm lại được Tiệp trong danh sách của mình, nhưng Nga đang tạo ra cho mình những khó khăn chính trị lớn lao trong tương lai không những ở Tiệp, mà còn ở các nước chư hầu khác, và tại các nước này mà Nga muốn phát triển ảnh hưởng bằng kinh tế, kinh tế hay văn hóa.

Bên cạnh Tiệp Khắc là một bằng chứng xác nhận rằng trong thế giới này nay, phong trào giải phóng dân tộc chính chính còn phải trải qua nhiều hy sinh, gian khổ nữa mới thành công được.

VN VẤN LA VẤN ĐỀ SỐ MỘT

Cũng như trong năm 1967, hòa bình và chiến tranh ở VN vẫn là vấn đề số 1 trong thời sự quốc tế năm 1968, nhưng với nội hàm, với nội dung khác hẳn. Tại bàn hội nghị và trong dư luận khắp năm châu. Cuộc chiến tranh giải phóng miền Nam Việt Nam tiếp tục diễn ra. Đây là một lần qua phần này bước qua một khúc rẽ quan trọng; từ đó người ta đã nhận thấy rằng hòa bình đang một nền hòa bình, đây là một nền hòa bình tạm bợ, và không nhất thiết là một nền hòa bình do thương thuyết mà có.

Lợi dụng thời gian hưu chiến tết Mậu Thân, Cộng Sản đã tung ra một cuộc "lồng công kích, tổng khởi nghĩa" đánh vào tất cả các đô thị trên toàn cõi VNCH để chính phủ phải biến, đánh tan ý chí người Mỹ trong việc ủng hộ VNCH chống Cộng Sản bằng một miền Nam tự do. Do làm vào tình trạng bị động và bất ngờ chưa từng có, quân lực VNCH, với sự yểm trợ của lực lượng Đồng Minh đã bị gây toàn bộ cuộc "lồng công kích, tổng khởi nghĩa" đó.

Ngày 22-3, Đại tướng Westmoreland Tư lệnh Lực lượng Hoa Kỳ ở VN, được bổ nhiệm làm Tổng tư lệnh Lực lượng Hoa Kỳ, đánh dấu một sự thay đổi chiến lược Mỹ ở VN.

Ngày 21-3, Tổng Thống Hoa Kỳ Johnson đã lệnh ngưng oanh kích và pháo kích trên đại bộ phận lãnh thổ BV từ vĩ tuyến 16 trở về Bắc và mời nhà cầm quyền Hoa Kỳ đến bàn hội thương thuyết với Hoa Kỳ.

Ngày 2-4, Tổng thống VNCH Nguyễn Văn Thiệu tuyên bố lệnh hạn chế oanh kích BV của TT Johnson không phải là một quyết định đơn phương và quyết định đó là bằng chứng chứng tỏ cuối cùng của các Đồng Minh đối với BV.

Ngày 3-4, đại phát thanh Hanoi loan báo rằng nhà cầm quyền BV sẵn sàng cử đại diện mới chuyển với đại diện HK về một sự ngưng trệ oanh kích BV về lâu kiệu.

Sau, Bắc Việt và Hoa Kỳ mỗi bên đề nghị một loạt các địa điểm hội đàm và ứng không lên các địa điểm này. Sau đó, ngày 2-5, Bắc Việt được chọn làm địa điểm hội đàm.

Ngày 10-4, Đại tướng Abrams được chỉ định thay thế Đại tướng Westmoreland trong chức vụ Tư Lệnh Lực lượng Hoa Kỳ ở VN.

Ngày 5-5, Cộng Sản khai diễn cuộc "lồng công kích tổng khởi nghĩa" đợt 2 đánh vào các đô thị và cuối cùng cũng bị gậy.

Ngày 13-5, hội đàm Mỹ BV khai diễn tại khách sạn Majestic ở Đà Lạt trong khi cả chủ đề Pháp bị liệt vi các cuộc đình công. Harriman làm đầu phái đoàn 1 người của Mỹ và Xuân Thủy làm đầu phái đoàn 1 người của BV.

(Cuộc hội đàm được tiếp nối vào những ngày sau đó quá 24 phiên nhóm.

Ngày 23-5, Thủ tướng BV Phạm Văn Đồng giải thích trước phiên nhóm của QH BV chiến lược vừa đánh vừa đàm của CS và kết luận rằng hội đàm là hình thức giải quyết vấn đề quan trọng nhất của tranh chấp và đầu tranh chấp từ nhằm thống nhất toàn bộ Nam VN.

Ngày 4-6, CS mở đầu chiến dịch pháo kích.

Cũng ngày 4-6, tại Glassboro, Tổng Thống Hoa Kỳ Johnson kêu gọi Nga-Mỹ hợp tác tìm giải pháp cho vấn đề VN.

Ngày 10-7, khai diễn hội đàm thương lượng Việt Mỹ ở Honolulu giữa TT Nguyễn Văn Thiệu và TT Johnson. Cuộc hội đàm kéo dài 2 ngày. Hoa Kỳ nhắc lại lời cam kết ủng hộ VNCH chiến tranh xâm lăng và ngược 3 sản xuất ngưng trệ oanh kích BV với điều kiện CS ngưng được lợi dụng lợi thế quân sự.

Ngày 2-8, Cộng Sản tấn công Đà Nẵng trong khuôn khổ cuộc "lồng công kích, tổng khởi nghĩa" đợt 3 bắt thành.

Ngày 15-8, ác chiến tại vùng phi quân sự.

Ngày 18-8, ác chiến tại vùng Tây Ninh.

Ngày 22-8, CS lại tấn công Đà Nẵng.

Ngày 10-9, ác chiến tại điểm tại Tây Ninh.

Ngày 30-9, Bộ ngoại giao VNCH công bố sách thư xác nhận điều kiện cần thiết để tái lập hòa bình là lực lượng quân sự BV phải rút lui về bắc vĩ tuyến 17.

Ngày 10-10, MİGP lập phòng Thông tin ở Balle.

Ngày 31-10, Tổng thống HK Johnson ra lệnh ngưng trệ oanh kích BV với điều kiện CS ngưng vi phạm khu phi quân sự, pháo kích vào các thành phố ở Nam VN, và mở rộng hội đàm Balle bằng phiên nhóm đầu tiên vào ngày 6-11.

Ngày 2-11, Tổng thống VNCH Nguyễn Văn Thiệu tuyên bố VNCH không tham dự hội đàm mở rộng họp phiên đầu vào ngày 6-11.

Ngày 4-11, Đại sứ Hoa Kỳ tại VNCH O. Bunker Tucker bỏ Hoa Kỳ duy trì viện trợ VNCH chiến tranh xâm lăng. Phái đoàn MİGP do Đại tá Binh cầm đầu đến Balle.

Ngày 8-11, Tổng thống VNCH Nguyễn Văn Thiệu đề nghị hội đàm song phương. VNCH cam đầu phái đoàn Đồng Minh và BV cam đầu phái đoàn CS.

Ngày 26-11, Chính phủ Mỹ ra thông cáo xác nhận VNCH giữ một vai trò chính trong hội đàm Balle như một bằng chứng cho Honolulu nói rõ.

Ngày 27-11, VNCH loan báo chấp nhận dự luận hội đàm Balle hoàn toàn mới gồm có hai phe.

Ngày 1-12, Ác chiến tại Bến Cát.

Ngày 4-12, Đại sứ Phạm Đăng Lâm được chính thức bổ nhiệm làm trưởng phái đoàn VNCH tại hội đàm Balle.

Ngày 7-12, phái đoàn VNCH do PTT Nguyễn Cao Kỳ giám sát lên đường qua Balle.

Ngày 12-12, Trần bửu Kiêm, trưởng phái đoàn MİGP đến Balle.

Ngày 23-12 và 1-1-69, Mỹ và VC gặp gỡ ở Tây Ninh về vụ tù binh.

Ngày 10-1: Cả hai phe chấp thuận mở phiên hội đàm 4 phái đoàn đầu tiên vào ngày 18-1.

Cả hai phe liệt kê một loạt các lịch trình sự kiện trên đây, người ta cũng đã thấy rõ chiến lược của đánh vừa đàm của CS trong năm 1968.

Theo sự giải thích của CS Hà nội mà CS Mac tư Khoa cũng chấp thuận, chiến lược vừa đánh vừa đàm này được áp dụng khi tương quan lực lượng giữa CS và Đồng Minh bắt đầu nghiêng về phía có lợi cho CS. Họ đã làm 1 mặt trận mới được mở ra phải hợp với mặt trận quân sự làm cho các cán lực lượng ý nghĩ mạnh mẽ và mạnh hơn giúp CS sớm đạt được thắng lợi mà giảm bớt hy sinh.

Thật ra, điều kiện thành do đến là mở rộng các đàm nguyên BV hơn là đàm và thực trạng khách quan của cuộc chiến tranh VN.

Thực trạng khách quan như thế nào? Cuộc oanh kích của Mỹ trên lãnh thổ BV tiếp 3 năm trước, tuy không chấm dứt được sự xâm lấn vào Nam của CS, quân BV, nhưng đã ho 1 toàn hủy diệt công, trình 10 năm kiến thiết xã hội chủ nghĩa ở miền Bắc, đồng thời đẩy BV thoát khỏi bản tay không chế của TC để rơi hẳn vào vùng ảnh hưởng của Nga Xô. Khi BV cần nhiều viện trợ của Nga, mà TC không thể cung cấp được vì khả năng, vì rối loạn nội bộ, để chống đỡ với các cuộc oanh kích của TC thì đường lối đối ngoại là nhiên phải thay đổi. Nga cần liên kết với Mỹ để duy trì vùng ảnh hưởng và để không chế TC.

Tại miền Nam, cuộc chiến tranh do BV phát động và lãnh đạo mệnh danh là chiến tranh nhân dân theo đường lối Mao Tr Đông bị phá sản trước 1 đối phương giữ vững tư tưởng đối về kỹ thuật và phương tiện. Lấy được thôn bao về thủ thành thì thành thị vẫn không chịu vì có gao nhập cảng, có thị đông lạnh. Lấy nhân lực để bẹp kỹ thuật nhưng quân dân đã đẩy dẫn chứng thoát khỏi những vòng 3 kiểm soát. Đây là cuộc chiến tranh mà CS không thể thắng được trên chiến trường.

"Tổng công kích, tổng khởi nghĩa" là kế hoạch đổ phổ thủ động của CS nhằm mở rộng ra tình trạng đổ. Kế hoạch táo bạo này từ bản thân đã có đầy tính chất phiêu lưu và tất nhiên phải bị đánh bại mặc dầu đã tranh thủ được yếu tố quý báu nhất trong lãnh vực quân sự là yếu tố bất ngờ. "Tổng công kích, tổng khởi nghĩa" thất bại. Hanoi chấp nhận cần bàn hội nghị trước và trong khi hội nghị khai diễn Hanoi công kích Tổng công kích, tổng khởi nghĩa đợt 2, hy vọng lấy chiến trường quyết định hội trường. Đợt 2 này cũng bị gậy. Hanoi có tri hoãn để khai thác mâu thuẫn của đối phương rất phải diễn ra trong thời gian bầu cử Mỹ và để chờ chuẩn bị các đợt "Tổng công kích, tổng khởi nghĩa" mới. Nhưng đợt 3 định vào tháng 8 và đợt 4 định vào tháng 12 để không thành hình được. Đây là lý do chủ yếu khiến hội đàm bị trì hoãn.

Trong 26 phiên hội đàm Mỹ-BV ở Balle, vấn đề cốt lõi mà đối bên giáng cơ là bản chất của CS miền Nam (gọi là MTGP) và chính chân tướng của cuộc chiến tranh và minh định là ai thủ phạm.

Nồng lòng đặt giải pháp cho cuộc chiến là vấn đề được quyết định ở các đầu tư luận chống đối. Tổng thống Hoa Kỳ sấp mặt nhiệm vụ lệnh ngưng trệ oanh kích BV để mở rộng hội đàm cho cả Cộng Sản miền Nam (gọi là MİGP) tham dự. Đây là một thách thức của CS trên bàn hội nghị. Nếu trong quá trình hội đàm, Cộng Sản miền Nam được coi là thực thể độc lập chứ không phải là công cụ của Cộng Sản BV nữa thì thế này sẽ là kết chiến thắng. Nhưng Cộng Sản miền Nam không phải là thực thể độc lập, không có đất, không có dân, không có chính phủ, không được ai thừa nhận, trong khi chính phủ VNCH là chính phủ hợp pháp được trên 60 nước thừa nhận, có thể do, có đất, có dân đang hùng.

Sự chống đối âm mưu chính nghĩa của chính phủ VNCH đã xướng, tuy bị xuyên tạc, là chống đối hòa bình nhưng đã khiến cho hội đàm không khai diễn được. Chính điều này đã gây bất đồng nghiêm trọng giữa Hoa Thịnh Đốn và Saigon mà CS đã triệt để khai thác. Hình dạng cá bần, ai nói trước ai nói sau, có và bằng hiệu v.v., chỉ là những hình thức chứa đựng một sự chống chọi giữa hai phe làm chiến: chính nghĩa hóa CS và minh xác rõ vai trò CS miền Nam (gọi là MTGP).

Ngày tựu chức của TT tân cử Nixon càng thêm gần thì sự bất đồng Việt Mỹ được xóa lần đi, và 2 nước bạn đồng minh bắt buộc phải chấp nhận một lập trường chung sau ngày 20-1.

Sau hai tháng bế tắc gậy gậy về vấn đề thủ tục, ngày 16-1, bốn ngày trước khi tòa Bạch ốc đổi chủ, cả hai phe tuyên bố chấp thuận mở phiên nhóm đầu tiên của 4 phái đoàn vào ngày 18-1 quanh một chiếc bàn tròn liên lạc có hai chiếc bàn con chữ nhật 2 đầu. Đối với phe Đồng Minh đây là món quà tặng dành cho Tổng thống mới nhiệm vụ Johnson, đối với phe CS, món quà tặng họ được coi là thừa thừa kế TT Johnson đã buộc người kế vị cương quyết giữ vững lập trường trước khi ông phải tay đóng đây.

Kết quả của cuộc hội đàm vẫn do thực tiễn chiến tranh chi phối. Nếu Việt Nam Cộng Hòa thành công trong việc Việt hóa cuộc chiến, trong cuộc chiến định, hoặc CS thành công trong "Tổng công kích, tổng khởi nghĩa" đợt mới thì vấn đề VN được giải quyết mà chính của hội đàm Balle hay một hội nghị quốc tế nào khác. Trái lại hội đàm Balle có thể dẫn đến nền hòa bình tạm bợ hay là một tình trạng bế tắc của sự do nên những dự đoán trên đây không xảy ra.

CHUYEN nhà Trời hôm hăm
ba tháng chạp,
Điềm danh xong Trời quát
tạ Trương Phi :
« Sao Việt Nam vắng mặt Kỵ do gì ?
Theo...áo giáp phải chú di tâm tặc !
Nghe Trời phán, các tào quân dự :
Toan cùng quỷ xin mua móc ban
Nhung mặt Rồng giận dữ đến xanh
Cả họ Tào cùng run dãi nhãi cừ
Gà tặc dáo dục như con gió lốc
Một tòng người học tóc phông
vào lần

Con người này vốn dĩ đã... không...
 Ao tơi tả phơi cái thân ốm đói...
 Đập long ách Trời trời lên chơi lơi...
 *Quần áo may dàu tới loạn Thiên đình?
 Thiên lôi dàu?... Trời... bỗng giơ...
 *Ồ Táo Việt? Sao thân hình người...
 Táo Việt Nam, văng chính con người...
 Mắt đỏ hoe quỳ lạy, cất lời tâu :
 *Tâu Ngọc Hoàng, thần dãi dãi từ lâu,
 Lương chẳng đủ cháo rau cho qua...
 Nghe lời tâu, Ngọc Hoàng liền ngã...
 *Lương Trăm ban ăn ở vậy hay sao?...
 Ngày đầu năm ta xét sổ Nam Tào,
 Số lương đủ lẽ nào mà đói rách?...
 Táo Việt Nam rập đầu dường...
 *Vàng đầu năm lương thực đã chi...
 Nhưng trần gian vật giá vọt như điên,
 Nay lương đủ cỡ đâu là chết đói !
 Nghe trình tâu, Ngọc Hoàng cho kỳ...
 Bền vên mây ngó ngó xuống trần...
 Sau mấy giây nhìn nước Việt lầm...
 Ngọc Hoàng bỗng vỗ bàn mà thét...
 *Khen Táo Việt mặt to hơn mặt lợn,
 Dấm vè Trời thiên bịa lý loay loay ;
 Kìa quân nhân công chức sống hôm...
 Lương ba cọc há ăn mấy như Táo ?
 Đã vè trề li đặt điều nói lao...
 Táo Việt Nam vộ... mưu mao tâu bày :
 *Xin Ngọc Hoàng xét lại tâu lòng...
 Thần có một điều này xin nói rõ ;
 Lương ba cọc thời nay coi như...
 Nấu cháo ăn cũng kho chặt đã dầy...
 Mà nhiều người vẫn cứ khóc phảy...
 Văn rừng mở vạ này thêm thiếp khác,
 Văn ăn tiêu tư nhơn người dốt bạc,
 Các loại nạn, loại hiểm thác, tam ô...
 Con nhiều người sống cùng tạm...
 Chẳng đến nỗi đói lo vàng cả mặt ;
 Cái loại này làm rồi mày tôi mặt...
 Vì đồng lương quê quýt có ra chi...
 Hoặc vơ con buôn bán kiếm tiền tỷ,
 Hoặc tối tối xách xe đi chở Mèo...
 Con chỉ sống với đồng lương bạc bèo...
 Ích Ngọc Hoàng nhìn tâu áy sáy ra...
 Táo Việt Nam nức nở lệ chan hòa,
 Các Táo bạn xót xa thăm liê nhỏ...
 Ngọc Hoàng nghe Táo Việt Nam kể...
 Lại vén mây, lại ngó xuống trần...
 Lần này Trời ngó thấu tận tâm...
 Vì Trời liê bằng trần tuôn vọt dãi...
 Trời khế phán : *Lỗi này là tại trần...
 Chi... vì ta yên ăn ở trong đình,
 Giàu... kềm giá lập lớp bỏ quanh mình...
 lư dống của đất tỉnh cũng thiên hạ...
 Bu quanh ta, lư quần thần chớ má...
 Mò việc riêng con kể cả việc công...
 Quanh ta vì một thứ nhạc lễ đồng...
 Ta bịch... bệ bằng mà chẳng biết !
 Táo Việt Nam, truyền cho khanh nói...
 Núi nớ dĩ ta bao xiết vui, mừng...
 Táo Việt Nam sung sướng liê rung...
 Vội móc bóp buộc thắt lưng lư giấy...
 Bềng một giọng rụn rụn vì dãi...
 Táo Việt Nam *mồ máy* bàn *lập bô...
 *Mẫu tâu Thượng Đế,
 Thuyết đạo thiên thần xin kể chuyện...
 Hơn hai chục năm xương mẩu...
 Lừa chính chiến vắn tung hoành...
 Xuân Mậu Thân lừa bùng lên...
 Khấp non sông ôi bao xiết nỗi...
 Mai khai xuân vừa lộng phước...
 ...

lưng lưới quết thật xa xưa gặc cột...
 Miền Nam tạm, miền Bắc thì lại...
 Bồng đong phượng Mỹ rồi chuyển...
 Rút một phần rồi đến chuyển rồi luôn...
 Kệ bạn Việt có riêng buồn một tý...
 Nghe tàu vẫy Ngọc Hoàng liền say...
 Hàng Táo quân, Táo Mỹ cuối năm...
 Táo Việt Nam lại tiếp tục lời tàu...
 Về những trận đánh thần sầu quý...
 «Nào Đức Lập, nào Đắc Tổ, Thường...
 Nào Khe sanh... địa ngục của trần...
 Càng đánh để gặt hái tiếng vang...
 Càng liều chết Cộng sản càng thất...
 Trời nghe tàu, đột nhiên ngắt lời...
 Đánh nhau hay mà sao mãi Công...
 Mà hình như chúng để cháu sinh con...
 Để đến nỗi ta còn nghe về cứu...
 Táo Việt Nam mặt mày trông tựa...
 Tàu Ngọc Hoàng vì nhiều... nếu như...
 Nếu như tham nhùng đập đầu...
 Nếu như súng chết với nhau một...
 Nếu như trên xương dưới lòng...
 Thì lâu dài nước thoát vòng binh...
 Công quân hết chỗ bám vào...
 Lắm sao sống được? Lắm sao này...
 Trời nghe ra, Trời cười: «A thế...
 Trăm Việt Nam rồi nhanh kẻ tiếp đi!»
 Táo Việt Nam lại rui...
 Tàu về chánh trị vẫn vì tự tưởng...
 «Ở đây đảng phái có đường như vẫn lại...
 giáo thì đều mặt thùy ngầm nhau...
 Ai biết chừng đất nước đã đục ngầu...
 Nền lầm kẻ thù căn ngời dón gỏi...
 Cứ mỗi khi có tin... sao đời chỗ...
 Là các nhân ái noi lượn như ruồi...
 Đồi loanh quanh, đồi sắp ngửa, ngược...
 Bàn cờ vẫn những người chơi cờ cũ...
 Có mấy đám ngọc tạy tay tụy...
 Cũng yung tuyên bố thấy vậy vui...
 Nào ngơ đầu vào đánh đã quá đỗi...
 (XEM TIẾP TRANG 2)

Những chuyện rất khỉ năm khỉ

Thầy-Lúa viết

BƯỚC sang năm **GA**, thiên hạ xô nhau nói chuyện gà. Riêng tôi muốn nói chuyện khỉ.

Vốn là là rãng...

Hàng ngày giữ mực tin chó chết, người chết, chuyện chính trị dốt, chuyện kinh tế mù, chuyện xã hội mờ... nên còn chỉ một cửa : chửi kẻ hèn này bèn điem chuyện khỉ trong năm khỉ.

Không là năm khỉ, chuyện khỉ ở miền Nam Cộng huê này đã vô số kể, huống chi là năm khỉ thì ô hô ! ! khỉ ơi là khỉ, chuyện khỉ kể sao cho xiết. Cái khó của kẻ hèn này là phải sàng đi sàng lại để lựa chuyện nào khỉ nhất trong các chuyện khỉ năm con khỉ này.

dùng mua phải gà, gà thịt dai như cao su, gà con xương chỉ mới là sụn, gà chọi húc bừa đã bầy, nhất là gà ướp lạnh chưa ăn đã... buồn nôn.

ÔNG THIÊN. ÔNG ÁC

Tên ông là Thiên nhưng người ta lại bảo là Ông Ác. Thế mới là chuyện khỉ trong năm con khỉ. Sân khấu miền Nam có ông Bảy Xê chọc cười. Sân khấu truyền, thông tin có ông Bảy Tê chọc khóc (ông Trưởng Thông Tin T.T.T.). Ông là bảy chữ T. Nhưng chọc khóc ai ?

A chọc khóc đến chết ngóc cù tí hai Đợt ma sư tổ báo: CON ONG nhiều nợ độc. Sông nhiều chướng chướng nên Áo thả vịt. Đây là chưa kể chọc khóc lại sai : Tự do, Tin Sảng, liên, Saigon Daily News... v.v.

Nhưng việc ông làm Thiên, việc ông làm là Ác, sức mảy kệ như tôi lại phân tích hiệu nổi đó là chuyện giữa các sư tổ mi nhau.

Tôi chỉ muốn nêu một chuyện rất khỉ dành lại cho Bảy Tê. Tôi nhớ cụ muốn đời, muốn kiếp khi nhìn mộng, nhìn tí thiên hạ. Bao giờ thiên hạ bẹp mộng, xẹp tí, tôi mới hết nhớ cụ nhà.

Saigon ngày nay nhiều thứ giả. Saigon có thể nói là thành phố kỳ lục về giả. Quốc tế phải nhường kỳ lục này cho Saigon chiếc huy chương vàng chói lọi.

Nào quán từ giả tục truyền ngay quán từ loại Nhục Bát Quả, nào Kỳ giả... giả, nào tưởng một bà già giả, chính khỉ giả, (giả vô yêu nước, thương dân), phân giả, sơn giả,

ràng giả... và cả đến móng giả, tí giả, tóc giả. Chả thế mà vì đa nghi này, h. m. b. tên sợ cả cây con, thiên hạ đồn rằng các nữ nghệ sĩ nhà ta đã rất giả, đêm của giả đi trima diễn quốc tế.

Quá cầu, ngay trên Tivi trước mắt quốc dân đồng bào, thỉnh giả, khuôn giả, cụ đã quay lại, khi ở là khi, truyền hịch cho các cô, các bà... hãy trình ra cho bà con có bà xem chơi thật hay giả. Đầu có lờ, cụ quán truyền công khai, cho đến nay bà con có bà vẫn còn mãi thắc mắc: cho đến ngày lập văn thiên: cả của khi ấy của mây nữ nghệ sĩ tài hoa trẻ có giả có, xôn xôn, xột xột có mới, ngả ngừ thật hay giả, thật da hay cao su bông, v.v. lóng.

★

VĂN VÔ, VÔ VĂN

Một quốc gia phải có quân, dân nhất trí, một chính phủ mạnh phải văn võ song toàn. Mười mấy năm qua, miền Nam chỉ có Võ mà không có Văn. Võ càng ngày càng đương cai đến độ văn tất lịm dần (từ nhĩ tả nước mình đang có chiến tranh mà lị).

Cổ thời bỏ thông tin cũng do : cu nhà Võ, bô Văn hóa cũng do : nua Võ, bô xây dựng nông thôn cũng do : c con nhà Võ.

Năm Khỉ câu chuyện Văn Võ, Võ Văn được hoàn tất đến mức tối đa.

Bầu năm khỉ để phản công loạt tông công kích của Cộng sản, vài ba mặt trận chính trị, cứu nguy dân tộc, hùng khởi dân tộc... đều do các cu Võ. Tướng lãnh đạo chỉ đạo vào... diễn đạo (hay đạo diễn).

Kỳ giả độc nhất, lấy từ cách ca nhân, thấp từng phải đoán hoá đum cụng là 1 cụ Võ trong. Chỉ huy chính trị, hành chánh ngoại giao từ Trung Ương chốt võt đèn khu, đến tỉnh đều là những chính khách minh hạ ki, đầu lờ lờ. Cuối năm khỉ, những nghị định những sắc luật mới nghe đâu... sẽ ká ká hóa cấp lãnh đạo cho đến đơn vị quận phường áp.

Trước đã tiến... vô bảo ấy của ngành võ, ngành văn rút dần vào lãng quên, vào uơm hèn, vào thương nghiệp, vào công nghiệp. Họ xuất ngoại, mở tiệm giặt, tiệm cơm, họ rút lui về các tỉnh chợ, thời mưa nắng thuận hòa tài xuất giang hồ.

ĐÊM XUÂN THAO THỨC

Lối văn thơ ngai ngùng trao
Lối xưa hoàng đã còn so ước

Tuổi yêu đề lơ Xuân thi

Nửa đời gối lạnh gió khuya

Còn chăng em chút duyên thơ

Đề tôi ôm mặt tình xưa vỡ

Đem đi cho khắp mọi nơi

Hồn hoang đáng bút vơi vơi

Lòng thao thức, nỗi vẫn vương

Em bao cách trở u buồn riêng

Tình yêu ấp ủ bao ngày

Xin cho tròn một kiếp a mộng

Giết mình nhìn lại bóng mình

Đêm Xuân thao thức đêm từng

Mỏi mòn từng bước chân côi

Mùa Xuân lại đến cho đời bơ

Hỡi em còn đợi còn chờ

Hãy cho xin một... giọt thơ

vào hân.

TÂM CHUNG

Năm khỉ, trên mặt báo không thấy khỉ khỉ, khỉ khỉ, chính trị gia nào nếu ra một đường thì chỉ đạo chiến tranh và hòa bình, ngược lại nhân nhân đầy tham luận, khảo luận, lý thuyết cách mạng xã hội của các cụ quân nhân từ thuở tặc đế chòm đèn hoa râm chỉ sống với súng, với đạn trong quân đội liên hiệp Pháp, quân đội Thiên Hoàng, quân đội đồng minh chống cộng.

MIỆNG NHÀ SÀNG CỐ GANG CỐ THÉP

Hội nghị -Hô nó là là quyết định : không nói chuyện với CS miền Nam gọi là MTGPMN bất kỳ dưới bất cứ hình thức nào.

Người dân ghét Cộng ngạo khố chỉ từ. Bọn ông lên dòng thanh tuyên bố, thì đúng mà bốn ngựa chớ đến bốn chục con xích thồ đuổi cùng kẻ thù kíp.

Thế mà chỉ vì năm khỉ cái bọn dẹp Bình Trị Thiên đi bỏ cơm muối vừng tay xích xích tay xích -bỏ lát chừa lại đu đủ kíp.

Đứng làm vương cang phải đoàn trưởng Râu ở là không ít. Quái bức mình, tướng Râu tuyên bố -không là thực thể, chỉ

(Xem tiếp trang 53)

TÔM TẾP
Câu chuyện thứ nhất được nhắc nhớ ở cửa miệng mọi người là chuyện Bác Thủ đi chợ. Đi chợ đi chợ bắt cứ việc đi, cơm chợ sao tùy bác, miễn sao cho cơm lành canh ngọt là đáng. Đáng này đáng là gần như danh vang của bác, bác hết to, là lớn chuyện bị mất đáng ra chỉ nên thì thăm sau hậu... trường chính trị.
Mùa cá làm cơm cho dân chúng đang đói bụng, Bác Thủ -đốt được tìm-mũi hiểm của dân mua tôm mùa tép. Ôi ! Chơ miền Nam đã và chiều đến chế nhạo hay sao ?
Nhưng đó là chuyện cá xê...
Kể bên chỉ xin ngâm nghĩ ở cái lồi vòm hay hay nay mà thôi. Kể bên hiện làm tin -chờ chờ của bà bác.
Thầy -Cá mua -Tôm hình ảnh nhè nhàng thay, nhưng theo các nhà văn vật học, cần trưng học thì Tom Tép là loại cá có cơ thể nhất thì để lên cao nhất nên tội làm thay cho kẻ phải là thần tôm.
Tin giờ chợt: bước sang năm **GA**, bác thủ lại -cái bổi Kim Trống-xách giỏ đi chợ. Phen này có nhè bác sẽ không chọn cơm tôm-Cơm Cá, mà là **Cơm Gà**. Cơm Gà cá giừ thì nhất 4. Nhưng chớ Bác phen này

NĂM KHÍ ra đi, năm Gà bước tới. Theo lý số, tuổi Thân cầm tinh con Khỉ thì long đong vất vả. Các cụ đã nói đàn bà tuổi Thân có chồng thì không con, có con thì không giàu, đó thấy tuổi Thân lận đận biết chừng nào!

Chẳng biết những lời nói trên có đúng không, nhưng năm con Khỉ vừa qua thật lắm chuyện tai bay và gió nhiều thảm họa hơn may mắn.

Ở nước ta mới bước vào ngày đầu tiên của năm con Khỉ, hàng trăm người đã ngã gục, hàng ngàn người bị thương, từng dãy phố bị thiêu trụi đổ nát vì cuộc tổng công kích của giặc Cộng trong dịp Tết. Số tiền thất về nhân

ngủ tăng vọt lên quá sức tưởng tượng của nhà cầm quyền, các trung tâm huấn luyện không đủ cơ sở để tiếp nhận. Con số 268.000 thanh niên nhập ngũ trong năm 1968 đã được thỏa mãn, nâng tổng số quân lực VN vừa chính quy vừa bán quân sự lên 800.000 người. Gia đình nào cũng có con em nhập ngũ, có trường hợp cả bố con cùng lên đường người thì tái ngũ, kẻ nhập ngũ.

Lệnh tổng động viên ảnh hưởng tới mọi gia đình nên các trường hợp khiếu nại, thỉnh nguyện đầy rẫy. Ông 37 tuổi cũng xin được hoãn nhập ngũ như ông 38. Ông giáo sư nhập ngũ ba bốn năm than phiền bạn đồng nghiệp chỉ phải vô Quang Trung có 9 tuần rồi lại phải quay trở về đời sống dân sự. Ông thì than phải tái ngũ hai ba lần, còn người khác nhớn nhác chưa biết cả đi về gì cả. Công nhân xí nghiệp

KHÔNG CẢ THÌ LÔM,

Phong trào Nhân Dân Tự Vệ ra đời sau biến cố Tết Mậu Thân dưới thời chính phủ Nguyễn văn Lộc. Chính phủ của Thủ Tướng Lộc cầm quyền từ đầu thời đệ nhị cộng hòa cho đến ngày 18 tháng 5, 1968 được nửa năm thì « từ chức », nhường chỗ cho ông. Trần văn Hương. Thủ Tướng Hương ra đảm nhận trọng trách với tâm trạng của người cùng ở trong ghe thì phải tát nước.

Nội các của Thủ Tướng Trần văn Hương ra đời sau đây một tuần với một thành phần mà Thủ Tướng đã nói « định đi chợ mua cá về nấu ăn, nhưng không có cá thì mua tôm vậy ».

Chính phủ Trần văn Hương mới lên được ít ngày thì gặp ngay sóng gió do lời tuyên bố tại Mỹ của tân quốc vụ khanh Phan Quang

NƯỚC NHÀ TRONG NĂM KHÍ

bài của Vũ-Chuỳ-Hoàng

mạng của cả hai bên, kể cả thương dân, trong vòng một tháng sau vụ Tết đã lên tới 70.000 người, số tiền thất về vật chất được ước lượng khoảng 150 triệu Mỹ kim! (xin xem bài tình hình quân sự trong năm).

LÊN ĐƯỜNG ÁC Ế

Sau biến cố Tết Mậu Thân, đề đối phó với nhu cầu cấp bách của tình thế, Tổng Thống Ng. Văn Thiệu đã cho áp dụng một loạt những biện pháp cần thiết, trong đó có việc thi hành ngay sắc luật động viên từng phần, gọi tái ngũ cựu quân nhân, yêu cầu quốc hội thông qua luật tổng động viên, tổ chức nhân dân tự vệ.

Luật tổng động viên gây xôn xao trong các giới, những lời than phiền cùng những luận cứ biện hộ cho việc « hậu phương cũng cần thiết như tiền tuyến » được phát biểu nhan nhản trên mặt báo, trong những bản thỉnh nguyện và hội thảo. Bản dự thảo luật tổng động viên chuyển lên Thượng Viện, rồi lại thấy xuống Hạ Viện, để mãi sau bốn tháng bị vật lộn mới được ban hành vào ngày 19-6.

Trong lúc đó thì thanh niên thuộc các lớp tuổi động viên từng phần biết thân phận mình được an ninh nhà nước, mặc áo ka ki đã lục tục lên đường, người thì tình nguyện kẻ thì miễn cưỡng. Kỳ lạ thay! Số thanh niên nhập

quân cũng có minh là cần thiết, thậm chí đến cả tái tử sản khâu cũng thỉnh nguyện được động viên tại chỗ.

Người nào may mắn khỏi khoác áo trận, thì kêu nài phải đi canh gác theo chương trình Nhân Dân Tự Vệ. Hàng ngũ Nhân Dân Tự Vệ theo lời Tổng Thống Thiệu đã lên tới hơn một triệu người, lực lượng này phụ giúp với các lực lượng an ninh để bảo vệ phương, khám, áp, chống giặc Cộng xâm nhập lên lối vào các khu dân cư.

Lực lượng Nhân Dân Tự Vệ tất nhiên cần thiết và lợi ích. Vì là tổ chức có tính cách quần chúng, kỷ luật không được chặt chẽ như nhà binh, nên nhiều vụ hi hữu đã xảy ra và báo chí đã đăng tải.

Nào anh Nhân Dân Tự Vệ dùng súng tự tử vì buồn chuyện tình, anh thì chặn bán xe tuần tiểu cảnh sát để rồi bị thộp về tội. Anh thì nỏ súng vào lưng bạn đi đêm vi vu trường VC, đến lúc bóng đèn ngã quy đến xem mới hay là bạn đồng đội!

Nhân Dân Tự Vệ canh gác, tuần tiểu ban đêm khiến đồng bào an tâm ngon giấc, nhưng cũng có nơi làm đồng bào mất ngủ. Vì vậy Đại Tá Đỗ Trường Đỗ Kiến Nhiêu đã ra thông tư nhắc nhở Nhân Dân Tự Vệ ở Đồ Thành đừng chọi đá cho chó sủa, đừng vào xóm sỏ gia đình, đừng nhận tiền đề gác mướn, đừng cho trẻ em quá nhỏ đi gác theo v.v...

Bản về đề nghị nói chuyện với Cộng sản miền Nam (gọi là MTGPMN). Một số dân biểu và nghị sĩ là ở phần đối. Kết quả là bác sĩ Đán, được mời tham gia nội các khi ông đang viếng thăm nước Mỹ, đã bị giải nhiệm khi ông chưa kịp nhận chức vụ mới.

Vụ bác sĩ Đán mới em, tiếp ngay đến vụ thi cử. Vì chạy loạn hồi Tết và tháng 5, học sinh, sinh viên năm nay thi cử trễ, chương trình học được rút ngắn, việc tổ chức thi khó bề chu đáo. Do vậy mới có những lời tố cáo gian lận trong kỳ thi. Có người đề nghị hủy bỏ kết quả kỳ thi trước, tổ chức thi lại, làm các thí sinh trượt khắp khắp mừng. Nước ta đã dân chủ, vấn đề liền được đưa ra trước quốc hội và trở thành to chuyện. Dân biểu tố cáo có sự gian lận, bản đề thi, đánh trả bài, thi hộ. Viên chức bộ Giáo Dục liên phân công lại, nói có dân biểu xin điểm cho con không được nên tổ trả thù.

Câu chuyện càng trở nên sôi nổi khi Thủ Tướng Hương lên tiếng nói « Thi cử đã bị điếm hỏa » và ông cách chức Giám Đốc Nha Khảo Thi.

Tổng Trưởng Văn Hóa Giáo Dục Nguyễn văn Thờ liền họp báo tuyên bố không có bằng chứng nào về sự gian lận thi cử, cũng tỏ ý không tán thành việc cách chức Giám Đốc Nha Khảo Thi khi không có bằng chứng cụ thể.

(XEM TIẾP TRANG 5)

KHOẢI QUỐC - HỘI XÃ - HỘI DÂN - CHỦ

Kính chúc Đồng bào Toàn quốc

MỘT NĂM MỚI THẮNG - LỢI VÀ THANH - BÌNH

CHẠO! Cái sự việc bất di mẫn phóng
ay, đi phỏng vấn các nàng kiều nữ Sêgông về vấn đề
này thật hời hợt như vượn 5, 7 cửa đi, vì các em sẽ
làm một con nhà lành ngay thơ vô tội mà cười làm tim,
một đó bằng trước câu hỏi:

— Người đẹp nghĩ sao về người chồng lý tưởng?
Và họ trả lời:

— Em chả! em chả!... Kỳ quá hà, em còn nhớ dịp
năm năm P

Nhưng kính thưa quý vị, đã rồi là cái thân thay mới
mốc chuyện người, kẻ hiền này cũng phải đánh thố dài
vai ba lờ lững, sau khi nghe lệnh xếp truyền xuống,
nhưng không quên ghé qua Viên Đông uống nước
cho miệng lưỡi được trơn tru mà hành nghề.

Kính thưa quý vị, năm hết, Tết đến, con khi ra đi,
con gà xúshien, chả có gì làm quà quý vị cả, đành vất
bát mượn tư tưởng ngôn ngữ của các bậc nữ nhi thiên
hạ về vấn đề kiếm một...gà trống lý tưởng để có chồng
cui, còn him cho bà ngoại nó mừng, đừng quên đi xem
đó buồn ba bữa Tết...

NGƯỜI TA thường bảo: « Ba đồng
mười thước dài ông Tí! » (Xin lỗi
các bậc mây râu, có phải thế
không à). Ấy thế nên kiếm
người lý tưởng không dễ chút nào.
Trước hết, có thể chia loại các em chưa
chồng như sau:

Loại thứ nhất là loại đào tơ mòn
mòn còn thơm như mới, nghĩa là
khoảng 16-20, tức là lứa tuổi
hay buồn về duyên cớ,
đêm ngủ hay mơ về tương khúc thám vi
cầm thấy thiếu thốn một cái gì.

Loại thứ 2 là những nàng mang số
tuổi 20-25, tức là đã thêm hăm, đời cũng
qua ít nhất một tình lầm lý thồng
chết và đã mở mắt nhìn đời « to phân
chín chồng như ý mình », không còn mơ
mơ tương tượng đến một ông hoàng khôi
ngộ tuấn tú nhưng trong túi... chả có
một đồng tiền.

Loại thứ 3 là những người đẹp đã
bi đời đã lên đã xuống tá tại như cái chén
rách, nên tình nguyện đứng ở... ngoài ô,
không dám tham gia cuộc chiến.

Vì độ tuổi 30 trở lên là số tuổi về
chiều, không còn đẹp dài mà tranh đua
với đàn em, nhưng nếu có khách hào hoa
thương xót cho kiếp hoa tàn mà đưa tay
cứu vớt, thì các nàng cũng sẵn sàng...
OK ngay!

Sau khi đã chuẩn bị những câu hỏi
đầy đủ, tôi bèn rẽ ga chiếc Honda màu
xanh hy vọng tìm một cô bạn thật đẹp,
nhà giàu, có đủ điều kiện để đòi hỏi một
đức lang quân ưa trời dưới đất.

Phân an tọa xong xuôi, chủ và khách
đồng loạt chầu chầu ngồi đối diện nhau. Tôi
nhập đề ngay:

— Tại hạ vâng lệnh sư tổ đi tìm hiểu
tâm tình của con cháu Bà Trưng Bà Triệu
trong mùa Xuân, con gà tôi đây. Vậy, nếu
có thể, có nương cho biết ý kiến về mẫu
người lý tưởng mà có nương có thể tôn
làm phu quân tôi cao?

Đôi mắt cô Eyes colour đen thui của
người đẹp chơm chớp:

— Con khi! Gặp mày là thấy đùa à!
Tao chưa có nghĩ tới điều đó!

Tôi cười thầm... Vì biết nương eon
đang làm bộ ngây thơ, nên kẻ hiền này
cũng bèn làm bộ năn nỉ:

— Chờ bạn gái nhá, mong có
nương cứu ty nhiên thôi. Biết đâu sau
bãi phóng sự của tại hạ, anh hùng và
thục nữ lại thông cảm nhau hơn?

Nàng bèn cười tủm tỉm:

— Đùa hoài! Thôi để tao nói: người
chồng lý tưởng của tao phải là lính (?!)
tao thương khứa mặt phóng sự dài
dâu như gi...!

Tôi ngắt lời:

— Nhưng lính có bằng mai không?
May lại chỉ mai lính như mẹ tại tử sinh,
đem lính anh người lính trang điểm cho
cuộc đời con gái?

Người đẹp cười dâm:

— Ờ, tao cũng nghĩ thế...

Gà trống lý tưởng của các mái 69

□ Người viết là PHƯƠNG THÚY

quen quá... Anh chàng đó được đẩy chửi
lên gi luyên quynh mà đâm sầm vào
người ta thế?

— A! Thế ra chứng minh là bạn tôi
nhau. Tôi vác bút lên, cười 35 độ, liếc
chàng một cái, khai sinh lý lịch xong
rồi, rồi hỏi nàng:

— Bỏ nghĩ sao về người chồng
lý tưởng?

Nàng bèn chớp chớp đôi mắt, nhìn
chàng rồi lắc đầu:

— Hồi kỳ quá! Để khi khác, mình
nghĩ xong mình trả lời cho.

Có lẽ nàng mắc cở vì có chàng đứng
cạnh. Thấy thế tôi bèn khỏa miệng lại,
chào xã giao rồi đi thẳng.

Ngồi sân trường, hai kiểu nữ đang
thú thì tâm sự. Dịp may hiếm có, tôi rón
rén bước tới nhìn hai nàng cười một
phút. (Tôi có một cái tật là hay cười trước
khẩu vào để một vấn đề gì mà không cần
biết người đối diện có ưa mình hay không.
Chính vì cái cười không « quy tắc » đó,
mà hồi ở T.V tôi đã bị ghép vào tội
« phạm thượng » trừ 10 điểm hạnh kiểm
là dám cười trong lúc có giáo đang nói
màu Trường Phú).

sí không lấy chồng...

Nàng áo vàng liếc mắt màu mắt
phát biểu:

— Người chồng lý tưởng của tôi
phải biệt độ lượng không ghen bằng gió,
hiếu vợ và phải hơn tôi ít nhất 10 tuổi, còn
dưới 10 tuổi chỉ là bố thôi...

Chết quá, thưa quý vị, có này cỡ 21,
22 gì đó.

— Thế nhưng... sống trong thời buổi
này, phần đông đàn ông đi lính hết, đi
lính hết, đi nhiều đức lang quân của bố
phải là lính?

— Không! Lính chỉ là người yên
thời! Bộ đó lính đẹp thế này, nhưng
lính khó thương lắm.

— Theo như tôi nghĩ thì người đàn
ông lý tưởng ở cái hạn tuổi bố mẹ ước
vấn đi lính như trường.

Nàng bèn cười:

— Nếu thế, tôi sẽ không lấy chồng,
lấy lính mau thành... góa phụ lắm.

Tôi thần thờ trong giây lát trước
chứng cảm nghĩ của cô bạn này.

— Thôi như thế đó làm rồi. Cảm ơn
về những lời phát biểu thành thật của hai
bạn.

Rõ ồm ơ! Tôi bèn vào ngay ra cửa và đi
một đường là lướt đến trường Luật, nơi
đào tạo những ông những bà thích cái cò.
Gồm! Cái trường thì bằng mắt mũi mà
đồng còn hơn kiến nghị thấy môi... thì!

Đấy đó, chàng và nàng đang âu yếm bên
nhau tâm tình (có lẽ giáo sư nghĩ: giữ
nào đó). Tôi thầm nghĩ: chẳng có thể là
lý tưởng của nàng đây nhé.

Bỗng đứng thấy thiên hạ biểu diễn
trước mắt, mình đâm ra... buồn, mới chột
cơ chứ, buồn ray rứt, buồn tái tái, buồn
loạn cả lên, liền lăm lăm mấy câu:
« Người yêu tôi đâu rồi? Người tôi yêu
đâu rồi? »

— Chào cô.

Tôi giật mình ngừng lại:

— Dạ, không dám chào anh.

Thật rõ chán, làm lịch lạc hết cả tư
tưởng của người ta!

— Lần quá mới thấy có đi nghe
cours...

— Đa tạ, bị... thời xin lỗi anh, tôi
phải vào trong kia một tí.

Ừ! chào! Đau ời là đau! Rõ vô tình
sự.

— Xin lỗi anh chị.

Đấy! Tại với về nên mới khó cái thân
như vậy, đừng ai không đừng, nhà hai
anh chị đứng bên tường đợi tại đây
cái lính. Nhưng có lẽ chưa thuận tiện
lý nên không nói hay sao, mà mình lại
cẩn thận lại lại đây chú!

— Ờ! Bối! Bối của T. là? Trông

— Xin lỗi hai chị học năm thứ mấy
?

Tôi này mới có năm thứ nhất thôi,
bạn A.

— A! Thế thì bạn hạnh quá! Chàng
mình đây là bạn cả. Cho phỏng vấn
vấn câu chuyện không?

Hai kiểu nữ bèn đương 4 mắt nghĩ
nghĩ thêm cái thân thế kẻ hiền này. Kết
cuộc, đành phải đi một đường kẻ khai lý
lịch để cho câu chuyện được thơm tho.

Tết sắp đến rồi đó, chứng minh mỗi
đứa sắp thêm một tuổi. Các bố có dự tính
tương lai gì chưa? Thì dự như nghĩ đến
người chồng lý tưởng.

Nàng ọ huyên nàng kia:

— Mày nói đi! Tao bèn học rồi này,
cơ đầu có nghĩ đến cái đó, hỏi kỳ quá hà.

Lại kỳ với ọ? Bần ơ:

— Thôi mà, trời sinh ra phải gái hỏi

TÔI rồi trường luật trong tích tắc.
Đang phàn phàn như đang
thả ngựa ăn cỏ trên sân cỏ. Ờ!
A! Thì ra cũng anh chàng
còn chưa vào sĩ có lý vật, anh họ
nhất trong chúng chúng tôi. Với
lứa tuổi đó mươn, nhưng chàng lại già
dần với đời trước tuổi thật nhiều thế nào
có nương nghĩ thế nào về ông chàng lý
tưởng. Và đây là những tôi tâm sự của
hắn:

— Em ời! Trước khi tiền đến có
vụ đưa ra cốc lý, mấy phải hỏi anh về
người yêu và bố trước đó anh.

Tôi trả lời:

(xem tiếp trang 46)

NGUỜI TA đã viết rất nhiều về chuyện ăn Tết của các giống người, từ Âu sang Á, từ các bộ lạc châu Phi đến các nhóm dân thiểu số sống cùng với dân tộc Việt Nam trên giải đất này. Tết của người giầu, Tết của người nghèo, Tết của người xa gia đình, xa quê hương.

Có lẽ không có một dân tộc nào như dân Việt Nam, hai tiếng ăn Tết đã gói lên bao nhiêu hình ảnh thân yêu của gia đình, của quê hương.

Người ở xa mong chờ ngày Tết được trở về sum họp với gia đình, người ở nhà mong người thân đi làm ăn ở xa. Ngay cả đến người bệnh đang nằm điều trị ở bệnh viện cũng cố gắng tìm quên căn bệnh đang hành hạ mình mà trở về gia đình ăn Tết.

Tại bệnh viện Chợ Quán, nơi các người điên, nay được gọi là người mắc bệnh tâm trí, được người nhà đưa tới để chữa bệnh, phần lớn cũng được người nhà xin phép y sĩ điều trị đem về nhà ăn Tết, ra Giảng lại vào.

Một số y tá ở đây khi được hỏi về khung cảnh bệnh viện trong mấy ngày Tết có vui vẻ gì không, thì có ta trả lời ngay là «vàng ngát thấy mờ», đầu có còn cảnh «tập nập», gây rối, phiền phức» như mọi ngày thường.

Chỉ trừ một số bệnh nhân nặng không nhớ gì đến những cảnh Tết xa xưa là không đi về hay không được người nhà xin cho về, vì sợ về nhà không ai giữ được, khi lên cơn đập phá bất ngờ. Một số bệnh nhân khác nữa cũng phải ở lại bệnh viện vì nhà quá xa hoặc không có thân nhân. Họ sẽ ở lại và qua cái Tết buồn tẻ ở đây. Nói như thế, không phải là họ sẽ không ăn Tết. Họ cũng được các nhân viên bệnh viện trao cho những gói quà, những bộ quần áo mới.

Ngày đầu năm, họ cũng như chúng ta vùng xanh trong các bộ đồ mới đầy màu sắc. Các khẩu phần ăn cũng được tăng thêm. Chúng ta sẽ cảm động xết bao khi thấy họ cũng dâng những lời chúc tụng để mừng nhau năm mới. Nhưng trong các phòng có tương đối lo sợ sát đến đêm, lo nhỏ vẫn như ngày thường, những bệnh nhân với đôi mắt ngơ uẩn, hay với vẻ mặt «bệnh thương», cứ vẫn làm những «trò đùa» như múa, hát, hai tay nắm chặt lấy song sắt nhìn những người ở ngoài mà với tay mà gọi. Đó là những người bệnh nặng không còn biết là Tết đã đến. Đôi khi họ, lúc nào cũng có thể là Tết, là ngày hội để ca hát hoặc là luôn luôn tức bực vì người ngoài đã không hiểu họ, đã tàn ác mà giam giữ họ.

Khiến những bệnh nhân theo Thiên Chúa giáo thì được các bà Sơ phát quần áo mới từ ngày lễ Giáng Sinh, thường là có linh mục tới làm lễ. Sau đó, các bộ đồ mới lại được thay lại, cắt đi để mặc vào dịp Tết ta.

Còn các bệnh nhân theo Phật giáo, nếu có chút ít tinh thần thì tới lễ chùa ngay tại trong khu bệnh viện.

Những tiếng lâm râm đọc kinh, cầu nguyện k' r' r' và có lẽ đã làm dịu phần nào tâm trí «trơ tráo» của họ, vì sau buổi lễ chúng ta thấy trên nét mặt họ có phần nào thanh thản «đẹp hơn». Ở đây được tin của tôn giáo đã đem góp một phần nào trong vai trò chữa bệnh được xem là nan y này.

BỆNH VIỆN Chợ Quán, cũng như các bệnh viện lớn khác, có những dãy nhà những con đường rộng rãi như vại hàng cây cao mát. Không phải tất cả bệnh nhân vào nằm điều trị ở đây là mắc bệnh điên cả đâu! Có người mắc tật mắt ngủ hằng tháng, có người bị đau nhức tai nhức mắt triền miên cũng vào đây nằm điều trị và đó là những bệnh nhân hiền lành, chịu khó uống thuốc, dễ mong mau khỏi bệnh.

Nặng hơn một chút là những bệnh nhân «khùng», không phá phách nhưng có các cử chỉ bất thường, cấp mắt chồm nước, bước đi cứng đờ kém tự nhiên. Bệnh nặng nhất, phá phách, gặp ai cũng dám cá hay có khi cắn, thì thường thường được nhốt riêng vào buồng kín tục gọi là ca số.

Tại trại 6 là khu miền phí dành cho người nghèo hoặc các người bệnh nặng mới

vào, thân nhân đưa bệnh nhân vào đây, đều cảm thấy chán ngán lo sợ, vì sau những khung cửa sắt đen ngòm, ta thấy lố nhố những bệnh nhân già trẻ, nằm hoặc ngồi trên các bục xi măng. Các phòng này không có giường và bệnh nhân nằm chung với nhau trên bục xi măng. Có bà già ăn mặc khá chải chuốt đứng múa hát, có cô thiếu nữ ăn mặc khá sạch sẽ đưa tay với ra ngoài song sắt gọi người đi qua.

Ngoài ra, trên vài chiếc ghế xi măng, các bệnh nhân «lành» hơn được thả ra ngoài đang nhò tóc ngửa cho nhau hay trò chuyện. Thấy một người lạ mới vào là họ đồ xô lại giờ tay xin điều thuốc.

Nếu bạn là người rộng rãi chỉ trong một phút là hết ngay bao bao thuốc. Có một điều lạ là phần lớn các bệnh nhân ở đây đều ghiền thuốc lá. Một số bệnh nhân gần như lành hết bệnh, được giao cho công việc lật vật như gác công không cho các bệnh nhân khác trốn ra ngoài, quét dọn hoặc khiêng băng ca.

Nếu may mắn, khu tra tiền còn chỗ cho bệnh nhân mới vào, thì thân nhân yên tâm hơn vì khu này chia thành từng phòng, có giường nệm trải da trắng, giá tiền

■ GIAC SÁNG ■

phòng một ngày từ 120, 180 đến 250 đồng. Nói chung, các bệnh nhân ở đây trông có vẻ ăn mặc lịch sự hơn, cử chỉ có phần đáng hoàng và nếu có trường hợp bệnh nhân nào nổi cơn phá phách, tức thì lại được đem trả xuống phòng kín ca số. Các bệnh nhân khu này thường được ra vại tự do, nên thỉnh thoảng thường xảy ra vụ trốn về nhà.

Chiều chiều ta thường thấy vài ba cô đất tay nhau đi dạo dưới hàng cây, dầm ba cậu ngồi bên lề đường tâm sự. Những bệnh nhân gần khỏi bệnh có thể ra ngoài phố hay đi chợ mua thức ăn và đồ dùng, hoặc vào quán ăn trong khu bệnh viện uống nước hay ăn phở.

Ngoài các trại dành cho các người mắc bệnh tâm trí nằm điên trí, trong khu vực bệnh viện Chợ Quán còn có khu dành cho người mắc bệnh dịch tả và khu người cùi. Tiệp đây, cũng xin giới thiệu nhà hướng nghiệp dành cho các người cùi do một bà Xơ trông nom. Ở đây ta thấy những chiếc ghế y lông da rất khéo, các kiểu chiếu y lông đủ màu, những chiếc lông chim nan tre xinh xắn và nhiều đồ trưng bày rất tinh xảo như lần được đem đi bày tại các hội chợ. Nếu có dịp xin mời các bạn đến

thường lãm và mua làm kỷ niệm.

Nói đến người điên ở Chợ Quán mà không nhắc đến các bà xơ, các nam nữ y tá chăm sóc họ là một điều thiếu sót lớn.

Các bạn hãy tưởng tượng trong xóm bạn có một người điên, không những gia đình người điên đã khổ sở, lo lắng biết bao nhiêu, mà cả xóm cũng e ngại. Thế mà ở bệnh viện này, các người có bệnh thực tiếp sản sóc bệnh nhân sẽ quên đến bao nhiêu khi phải «đối phó» với nhóm người luôn luôn hành động bất thường không thể nào lường trước được. Khuyến dỗ cũng có, đe dọa cũng có, tùy thời, tùy trường hợp mà ứng biến.

Một y công làm lâu tại bệnh viện đã an ủi một thân nhân bệnh nhân:

— Chúng tôi có đủ mọi cách để làm cho họ vào vòng trật tự mà Bà khỏi lo! ít hôm nữa cho chạy điện là tức khắc họ chạy ra bưng cơm ăn ngay.»

Chả là bà người nhà bệnh nhân tỏ ý lo lắng thấy người bệnh không chịu ăn uống gì suốt trong năm bảy ngày mà vẫn làm những trò phá phách, thì lấy hơi sức đâu mà chịu đựng.

Các y tá trông nom bệnh nhân mỗi ngày đều phải làm báo cáo lên y sĩ điều trị nên rõ bệnh trạng của từng bệnh nhân. Muốn thế, họ phải luôn luôn quan sát từng cử chỉ, từng hành động của bệnh nhân, lúc ăn uống cũng như lúc nghỉ ngơi, trò chuyện. Có bệnh nhân ngủ đến lúc mờ mắt ca hát hay đánh thức các bệnh nhân khác dậy. Những bệnh nhân hay phá phách và không chịu uống thuốc đều được các y công khỏe mạnh để ra để y tá chích thuốc ngủ, thường thường là về lúc tối, để bệnh nhân ngủ ban đêm khỏi dậy phá phách.

Một nhân viên bệnh viện làm lâu năm có thân phận là không hiểu tại sao gần đây số bệnh nhân mắc bệnh tâm (trí) tăng thường tăng để chỉ chung chứng bệnh về thần kinh) tăng qua nhanh, có bệnh nhân tới ghi tên chờ chờ hàng tuần mới có chỗ nằm điều trị. Ông còn cho hay có bệnh nhân muốn về thăm nhà phải đóng tiền phòng giữ chỗ hàng mấy tuần lễ để lúc trở lại bệnh viện còn có chỗ nằm.

Thương tình ai cũng mong ước được giàu sang, vẻ đẹp con khôn hay nói theo lối ca có kén chồng lý tưởng hiện nay là đẹp trai, con nhà giầu, học giỏi. Nếu quá mơ ước những điều mình muốn mà không được toại nguyện thì đó có thể là nguyên nhân chính để trở thành «điên». Một sinh viên vì quá mê học để trở thành bác sĩ khi không toại nguyện, lúc vào bệnh viện luôn luôn chỉ hỏi y sĩ điều trị là khi nào «rồi» có thể trình luận án bác sĩ? Một thiếu nữ không lấy được người mình yêu, lúc nào cũng lang thang thì trông thấy ai mà giống người mình yêu thì ôm chầm lấy mà trách móc.

Một nữ bệnh nhân vì nhớ chồng con quá khi thấy bất cứ một người đàn ông nào vào bệnh viện, cũng chạy ra mà hỏi thăm:

— Anh có khỏe không? Anh có nhớ em không? Anh có chăm sóc các con ở nhà không? Và đến khi thấy người đàn ông xa lạ ra về, thì ta cũng không quên nhắc với một câu:

— Thôi anh về chăm nom các con nhé!

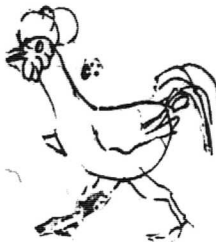
Có cô thiếu nữ không biết như thế nào mà chỉ mong được chết để ca nước làm quốc táng. Cô bệnh nhân lại mơ tưởng dùng sức nóng của mặt trời thu hình qua đôi mắt để đốt cháy một đoàn xe. Anh say mê thuật lý chuyển y lấy sức nóng mặt trời chưa đủ, nên đoán xe không cháy mà chỉ phải dùng lửa, còn chiếc xe gần máy anh để bên đường thì đã tan biến thành mây khói khi anh nhìn lại nó.

Sự thực thì đoán xe đang chạy đã phải dừng lại khi thấy anh qui giữa xa lộ Biên hòa gần mặt chiêm ngưỡng mặt trời, còn chiếc xe gần máy đã bị kẻ gian nhẩy lên phóng đi mất. Danh từ chiêm ngưỡng là tiếng của anh đang để nói về cái mà anh gọi là «bệnh chiêm ngưỡng mặt trời».

Trong thời kháng chiến chống Pháp, một nhà văn đã thuật lại trong hợp lý kỳ của một người điên đột nhiên trở thành tinh khôn đã giác Pháp lừa theo mình, để cho cả nhà chạy thoát khỏi tay giặc Pháp. Anh chàng điên này đã bị địch bắn gục ngay khi anh dự giặc chạy đến một đình nhỏ tay vẫn cầm chiếc gậy mà anh dùng để múa trước mắt giặc.

(XEM TIẾP TRANG 43)

CHUYỆN NUÔI

NĂM CON KHỈ

Phóng sự điều tra của DUY-MỸ

NUÔI GÀ CON cho ăn thức ăn hỗn hợp và cho ăn thêm bột chần nuôi, nhưng chẳng tìm được thuốc ngừa. vì ở Mỹ Mực Súc thì chẳng có, còn nhà thuốc Tây thì cũng không! Đến thời kỳ mưa xuống, gà mắc bệnh tiêu chảy và tôi, tôi cho uống Ganidan, Sulfaguanidine, Ferramycin nhưng vẫn chết hết thì thôi! Xin chỉ cách trị và phòng ngừa?

Trong cái năm con khỉ vừa qua, những thức mắc đại loại như trên đã tôi tập gủ về nhà báo, gửi về các Ty Mực Súc. Phong trào nuôi gà đã có lúc lên át cả các vấn đề thời sự hàng đầu như pháo kích, hội đàm Ba Lê. Đa số gia đình công ty chức quan nhân Đô Thành đều dụnghay nuôi gà, đẹp salon, quây sân thượng; ngoài sân trong bếp, thậm chí trong... phòng ngủ cũng có tiếng kêu chim chíp của gà con!

Những con số ví đại

TRƯỞNG Cơn vật giá leo thang vùn vụt sau biến cố Tết Mậu thân, trước nỗ lực cắt đường phả cầu, bit các Trục giao thông của CS Bắc Kỳ Cách Diệt Địa và Canh Nông đã phát động phong trào chăn nuôi gà. Phong trào này được coi là chương trình ưu tiên số một. Theo dự trù, thì chương trình sẽ đem nguồn lợi cho trên 7.000 gia đình, sản xuất lợi ba triệu con gà thịt cùng cấp cho... Đô thành!

Dự trù của Bộ trưởng chứng đã lên lao lăm, nhưng lần đầu tiên trong lịch sử hành chính VN, mà sự hướng ứng của người dân lại vượt xa ngoài mục dự trù. Chỉ từ tháng 6 đến tháng 10-68 số gà nhập cảng lên tới nửa triệu con, mà mới chỉ cung ứng cho độ 1 triệu nhu cầu. Bộ Chỉ huy Diệt Địa phải cấp thẻ thảo khoán nhập cảng thêm 4 triệu con gà con bằng đường hàng không. Trong khi chờ đợi, gà bắt đầu đi vào truyền thống... chợ đen!

Hiệp Hội Nông dân cho biết: Chỉ trong vòng 1 tháng số người ghi tên được dự trù, phải đến tháng 4-1969 mới có thể thỏa mãn được.

Ký sự Trưởng phòng sản xuất của Nha Mực Súc cho biết: Tôi chẳng rõ 68, Nha đã phân phối trên 1 triệu cuốn sách hướng dẫn cách nuôi gà. Vì mỗi ngày có ít nhất là 50 người tới xin tài liệu, nên Nha phải ấn hành hàng triệu cuốn nữa.

Mặt khác, hàng tuần, viên Trưởng Nha Thú Y sản xuất từ 300... heo thuốc dịch tả và trái gà, m... con... thiếu!

Tân công Hiệp Hội Nông Dân

Trên mặt báo, các nhà nuôi gà tài tử tập trung nuôi dúi vào việc tổ Hiệp hội Nông Dân lên gà chợ đen. Từng giống tầm sư thì lượng sản xuất được giải bày, mà tá cảnh châu chực lành gà, cảnh bị có như ký Hiệp Hội măng mủ và khi đến hội tin ngày gà về.

Hàng ngàn người mong gà như mong mẹ về, Gà con nở một ngày, già chính thức 40d, vớt tăng lên 60d, rồi 80d, mà nuôi phải thấy thợ cực nhọc làm mới vô nổi tâm con.

Hiệp hội Nông Dân phát hóc lên già và trở thành quan trọng... kinh khủng! Muốn vào hội, chỉ phải đóng có phần gạo. Một số lớn người già nhập Hội chỉ để được mua gà con với giá chính thức, rồi sau

đó, thay vì chăn nuôi đến lớn để cung cấp nhu cầu thị trường, họ lại đem bán cho đen, ngay lúc gà còn kêu chiêm chiếp!

Ông Tổng quản lý Hiệp Hội Nông Dân lên tiếng, rồi Tổng trưởng Canh nông trần an dự luận. Nhưng phong trào nuôi gà vẫn dờ dật, vọt, mướt, khiến các nhà chăn nuôi vùng phụ cận không cung cấp kịp gà con và ngay cả quốc gia lân bang cũng không có đủ số gà để cung ứng chỉ cho số nhu cầu gia đình... quả nhanh chóng và quá đỗi ngọt của cái nước VN với đất gầy quí nhàu ra rồi cho toàn thể thế giới!

Trước tình trạng bế tắc đó, Nha Thú Y và chăn nuôi phải liên lạc với cơ quan có văn Hoa Kỳ để... nhờ giúp đỡ. Cơ quan này đồng ý hỗ trợ bằng cách liên lạc với các trại chăn nuôi lớn ở Mỹ, để cung cấp một triệu con gà.

Về nhu cầu tiêu thụ thì gà, thì theo sự kiểm kê sơ khởi, mỗi tháng Đô thành Saigon tiêu thụ từ 30.000 đến 40.000 con thịt. Nhưng với nhịp độ chăn nuôi phát triển, số gà thịt bán ra thì trường lên đến 100.000 con hàng tháng!

Chương trình nuôi gà của công chức nhân Đô thành

Trong tương lai, trên 20 ngàn gia đình công chức nhân thành phố khu vực Saigon Gia đình, sẽ được phân phát giống con gà, khoảng 200 triệu để chăn nuôi gà thịt và gà đẻ.

Nhà mược súc cho biết: Chương trình cho vay tiền để nuôi gà nhằm mục đích thúc đẩy sản xuất gà thịt, tập cho nhiều người làm quen với ngành chăn nuôi để ngành này có điều kiện phát triển trong tương lai và nhất là để giúp đỡ các quan nhân công chức kiến thức thêm sinh sống.

Với 300 triệu đồng, Bộ Canh nông dự liệu sẽ cho 23 ngàn gia

đình vay để nuôi gà thịt và 1200 gia đình vay để nuôi gà đẻ và khi B bắt đầu thả, tiền lãi, trung bình mỗi tháng bị sẽ cho 2.000 gia đình vay tiền nuôi gà ăn thịt và 100 gia đình nuôi gà đẻ.

Chương trình cho vay có tính cách ngắn hạn (1 năm) và Trung hạn (18 tháng). Mỗi gia đình nuôi gà ăn thịt được vay 21.750đ để mua 100 gà con (35000) chuồng gà (7000) thức ăn nuôi gà (10.237đ). Thuộc từ các thứ bính gà (1000đ). Và mỗi gia đình nuôi gà đẻ được vay 10.000đ để mua 50 con gà (35000) chuồng gà 7500.

Nếu chương trình được thực hiện đúng mức dự trù, thì trong vòng một năm, trên 20 ngàn gia đình nuôi gà sẽ có cùng cấp 5.850.000 gà ăn thịt, trong số đó có 4 triệu 240.000 con bán ra thị trường với số lượng khoảng 6.435 tấn trị giá ước lượng 1 tỷ 287 triệu, nếu tính với giá 2000 một kilo.

Ngoài ra, chưa kể lợi hơn hai triệu trứng do gà mới đẻ!

Chương trình nuôi trên, nếu được

thực hiện sẽ giúp cho công chức nhân hứu sản hóa qua thể thức trả tiền cho chính phủ thất để dưng. Các gia đình dùng tiền nuôi gà thì trong vòng từ 3 đến 4 tháng có thể bán gà đẻ trả tiền cho chính phủ phần nửa số tiền vay là 10.800đ, và sau 3 kỳ bán gà, người nuôi trả xong nợ và có một số vốn để chăn nuôi.

Riêng đối với các gia đình nuôi gà đẻ, kế từ tháng thứ bảy mỗi từ 2000 số tiền vay (gà quýt từ 6 tháng mới bắt đầu đẻ nhiều) và khai thác gà nuôi quá 4 tháng bán làm thịt và trả tiền vay cho chính phủ. Khi chính phủ thu đủ số tiền cho quân nhân công chức ở Đô Thành vay, Bộ Canh nông sẽ mở rộng thêm phạm vi ra nhiều tỉnh và thị xã trên toàn quốc.

Nhà Mực Súc còn cho biết thêm: chương trình cho vay chăn nuôi gà cần 5279.000 Mỹ kim; nhập cảng gà con, 1.479.500 Mỹ kim, nhập cảng thức ăn gia súc 3.166.800 Mỹ kim và thuốc 625.000 Mỹ kim!

Tuy nhiên, số tiền khổng lồ hơn tỷ bạc VN hiện vào dạng con năm trong... giặc mạt xã hội người có đồng lương có định, vì chương trình đang trong vòng thảo luận với viện trợ Mỹ và chưa biết đến bao giờ mới hoàn tất thủ tục hành chính!

Nghề chơi cũng lắm công phu

Phong trào nuôi gà đến với dân chúng Thủ đô như một thời trang, như mini jupe đến với các bà các cô, hay Surf Watusi, à go go đến với các thợ nhẩy. Nuôi gà trong năm 1968 thực sự trở thành một thời trang và cũng đã trở thành giấc mơ triệu phú của biết bao gia đình, mà đầu khổ thay thường là giấc mơ của cô Bé Rét của Lê Phụng Tiêu!

Hầu hết các gia đình trung lưu, công chức quân nhân, từ cấp giám đốc, cấp tá đến tiểu công chức binh nhĩ, đều nỗ lực toàn tính việc nuôi gà, vì không có thứ đầu tư, kinh doanh nào có thể kiếm lời - dễ dàng, chắc chắn và nhanh chóng - đến thế!

Hầu hết các nhà nuôi chương trình được thực hiện toàn mỹ như Apollo 8 đưa ba phi hành gia bay quanh mặt trăng rồi bay về trái đất!

Tại đây thử tính toán bằng những con số, như sau đây để chăn nuôi từ từ để tương lai hưởng tình toán:

1) Sở phí để nuôi 100 gà thịt.

a) VỐN ĐẦU TƯ.

1 cái chuồng 3 tầng, mỗi tầng 2 thước vuông và măng ăn măng uống, giá khoảng 9000d

b) VỐN LUÂN CHUYỂN:

100 gà con : 40x100 = 4000
350kg thức ăn : 25x350 = 9500
Thuốc,linhtinh : 500d

Tổng cộng : 14.000d

Nếu gà hơi chậm lớn số lượng thức ăn lên đến 420 kg, và vốn luân chuyển sẽ là 16.000d.

2) Tiền thu được khi bán gà sau 9 tuần lễ:

a) Trường hợp kết quả không kém và bán gà theo giá bán sỉ 200 đồng một kg thịt. 1 con gà 1 kg 5 giá 300 đồng.

300d x 95 : 28.500 đồng.

b) Trường hợp kết quả hơi kém và giá gà sụt 180d 1 kg. Sau 1 kg 5 giá 270d.

270d x 90 : 24.300 đồng.

3) Lợi tức:

Như vậy, nếu kết quả không quá kém và tính theo giá thị trường hiện nay, thì với số vốn làm chuồng 9000d và số vốn luân chuyển 15.000d, sau 9 tuần lễ lợi được:

2850d - 15.000d : 13.500d

Tức là lời bằng 90% số vốn làm chuồng.

Nếu kết quả hơi kém và giá gà hạ 100d so với giá hiện nay, tiền lợi sẽ được:

24.300d - 16.000d : 8.300d

Tức bằng 55% số vốn làm chuồng.

Tiền lời này cộng gần bằng số vốn bỏ ra để làm chuồng.

Tính toán sẽ rằng mình bực nhay vậy, để thấy rằng nếu nuôi gà sẽ không thể nào giàu được. Tuy nhiên, chương trình bao giờ cũng toàn vẹn, hào mỹ. Nhưng khi bắt tay vào việc thì mới thấy làm cảnh cười đau khổ lắm, vì nghề chơi cũng lắm công phu!

Nuôi gà, ôi khổ hân vậy thay!

Trước những cơn sốt hấp dẫn đầy mê hoặc, như đã mô tả trong năm con khỉ, dân chúng đã cần cần kéo tới hiệp hội nông dân đặt mua gà và vại vôi mua gà nở một ngày chính thức là 40d đã đạt bước... tiến nhảy vọt lên tới 80d, qua tài phủ thủy của các đảng trong Hiệp hội Nông dân

80d cũng được! Vì chuồng gà cha con đã đóng hi học hàng tuần, vì bấy trẻ nó nước tràn đời! Cho đến ngày "ăn xin" được 200 con, sau khi đã đi về và hàng chục lượt... Gà về là vĩnh quang

Thật vậy, đám gà vàng vòm lông trắng phau xinh xắn đã mang nguồn vui vẻ cho toàn thể gia đình và từ gia đình đó, vợ chồng con cái đều lấy là niềm vui với nguồn an ủi chính là nuôi gà.

Việc trước hết là phải nuôi gà già cho già già mới nở được 2 tuần lễ. Những độ thích hợp cho tuần thứ nhất là 27 độ tới 33 độ. Tuần thứ hai là 28 độ đến 30 độ và tuần thứ ba là 25 độ đến 28 độ. Để nuôi cho già già con, phải lìm một thùng quây bằng carton isorel và đặt vào bên trong một bóng đèn từ 75w đến 100w.

Trong đợt đầu của chiến dịch, vì cả bị say mấy bay, bị trẻ mất ốm áp, vôi về nên số hao hụt sẽ xấp xỉ đến 150%. Đợt đầu đã già già, nhưng số gà con lại bị giết so với việc chăm sóc thực ăn và thuốc trị bệnh cho già.

Để có biết bao gia đình lên cơn say bị say thuốc ăn, hơi tai cho đàn gà bắt đầu ăn... Sau khi đã mất cho trường rồi, cảnh chạy đôn ăn thực cũng nào. Đến bắt cứ nơi nào cũng không có thức ăn hỗn hợp và đi điện lại phải năn nỉ, lại phải thuốc cảm thỉm!

Lo được thức ăn, thì phải lo ngay việc gà số mới, nuôi đầu, đi trước, lên trái, đau mắt, sưng chân!

Tầm thân lại buồn long đong chen lẫn chờ đợi tại Viện Quốc Gia Y Trùng và bệnh lý gia súc để mua con giống thuốc chủng dịch tả, trị và tủy... Người nuôi gà phải chủng thuốc phòng bệnh trái khi gà được 1 tuần, chủng thuốc phòng bệnh dịch tả khi gà được 2 tuần, tiêm thuốc phòng bệnh trái khi gà được 5 tuần.

Không phải chỉ có thể đầu! Ngoài những bệnh như trên, gà thịt còn rất dễ mắc nhiều thứ bệnh khác: là chảy, bệnh sưng phổi, bệnh sốt mủi vôi lành hay thiếu vệ sinh và các bệnh này phải chữa bằng các loại thuốc đồng cho người như Ieracymine Autormine, Sulmet.

Và trong cái năm con khỉ vừa qua, dân nuôi gà tại thủ đô được tiêm một liều bô vôi:

Khi trên báo có tên thất để thương Nina đào qua sân Đông Nai, nó đã mang đi theo biết bao mộng đẹp của giới chăn nuôi tài tử. Dù đã cắt sức nhò, chúng, bốp đầu, hơ, cấp cứu, (hơn cả

cứ chữa con mình) mà gà vẫn thì nhau... lần dùng ra tới con... cuối cùng!

Sưởi gà và chữa bệnh gà hơn tất cả chữa dúi, còn phải nằm vững kỹ thuật ngâm chân gà vào nước, vì gà mủ nhàu sẽ rụng lông, sinh bệnh và chậm lớn. Để tránh việc này, phải cắt mỏ trên của gà, cắt ngắn 1/4 để mỏ nó lo, để khỏi mổ... Dừng tở

(XEM TIẾP TRANG 49)

CHÍNH LUẬN XUÂN KỶ DẬU

XEM BÓI XEM SỐ NGÀY XUÂN

 Ở MỖI DỊP đầu năm, nhiều người Việt Nam thường hay băn khoăn về số mệnh mình, ít ra là trong năm mới. Nếu năm cũ không gặp may thì người ta lại hy vọng năm mới sẽ dễ chịu, hoặc năm cũ làm ăn đã chịu thị người ta lại lo không biết năm mới có dễ dàng suông sẽ như năm cũ hay không? Có lẽ cũng chỉ vì những mối lo âu và những niềm hy vọng mong manh đó mà người mình hay đi xem bói xem số vào dịp đầu năm.

Nhưng có thật mỗi người trên trái đất đều có số mệnh cả không ?

NHÔNG người cho rằng không, phải nhiều là những người trẻ, những người đang thanh niên, những người tự tin, có óc khoa học. Họ cho rằng mọi việc thành bại ở đời là do chính mình. Quyết định đúng, thực hành đúng với nhiều sáng kiến, nhiều nghị lực, thì làm việc gì mà chẳng thành công? Trái lại, những kẻ ngu tối, biếng nhác, nóng nảy, thiếu tài năng, thiếu nghị lực thì làm việc gì mà không thất bại, việc gì mà không lừa đường gỏi gành?

Kẻ chán đời, đắm đuối xuống sông là tại kẻ vô
không thiết sống chứ nào phải tại số mạng. Nếu không
trở ý đắm đuối xuống sông, làm sao người đó lại có thể
chết được? Chuyện rủi may là chuyện có thể xảy ra
cho tất cả mọi người, ai cũng có thể trung số và ai
cũng có thể gặp tai nạn rủi ro.

Một linh được họ, nhờ một trường hợp rất may, đã thoát được sự đàn áp của VC, khi chúng đang thao thành Hút về địa điểm Mậu Thân II tháng sau ông vào Saigon, nhân dịp đến thăm một bạn tao, rồi ông quay lại ở nhà người đó. Người này có một căn phòng riêng ở từng được đem ở ông ta phải nhớ rằng căn phòng lại cho khách và tên lưu giữ với gia đình. Cũng đêm ấy VC phá kích vào Saigon, trại hòa bình 122 lại rơi vào tay họ và căn phòng khiến bị linh mục tử nạn.

Vị linh mục no đã gặp may ở Huế nhưng vào đến Saigon tưởng đâu đã yên thân thì lại gặp rủi. Người bòn đào no đáng lẽ gặp rủi lại gặp may, may mà ông đã ngủ trên lau, trái với thường lệ.

Những người tin rằng con người có một số mệnh đã số đều đã có tuổi, đã có ít nhiều kinh nghiệm sống và hầu hết đã từng nắm bắt bài gì trước đời. Những người này thường bị coi là có óc mê tín, yếu thế, kém năng lực, mê mọt, bất tài... tin vào số mệnh một phần chỉ để tự an ủi, một phần để che giấu những gì yếu đuối kém cỏi của bản thân.

Già nửa nhân loại tin rằng con người có số mệnh, Chính số mệnh quyết định cuộc đời của con người chính số mệnh ảnh hưởng đến cuộc đời nội giới của con người v. do đó con người nói quyết định hoặc sai hoặc đúng tất cả mọi thứ đó, mọi hành vi liên quan đến cuộc đời ngoại giới của mình

Phải, con người quả có số mệnh, khoa Tử Vi là một môn số học đã chứng minh điều đó. Gần một rỷ người Công giáo ở khắp 5 châu đã biết rằng số mệnh của Chúa Jesus đã được các nhà tiên tri biết từ hàng ngàn năm về trước. Nước ta có ông Nguyễn bích Khâm cũng được nhiều người coi là một vị tiên tri. Văn hào Nguyễn Du cũng tin rằng con người có số mệnh khi ông mở đầu tác phẩm bát hủ của ông bằng hai câu :

Trăm năm trong cõi người ta
Chữ tài chữ **MỆNH** khéo là ghét nhau

Vậy con người phải có số mệnh, có thể thì các tôn giáo nói có lý do hiển hữu. Tôn giáo chính là phương pháp giải cứu số mệnh con người. Nhưng tôn giáo có hiệu hay không, có thực hiện được hay không đang Tòa Học cũng còn đặt ra cho con người một điều kiện. Người Công Giáo gọi điều kiện đó là An Sùng, người Phật Giáo gọi đó là Thiện Căn, người Khổng Giáo gọi là Lương Tri hay là Nhất Diêm Lương Tâm. Không có An Sùng, không có Thiện Căn, không có Nhất Diêm Lương Tâm, con người sẽ là tù nhân khôn khéo nhất, từ nhất của chính số phận mình.

Nếu vậy thì còn đâu là tự do của con người ?
 Nếu tất cả mọi hoàn cảnh, thuận cũng như nghịch
 của mỗi người cũng đều do Trời định trước thì con
 người đâu có còn tự do ?

Không, con người vẫn tự do !

Trời không tạo ra hoàn cảnh, mà chỉ tạo ra những điều kiện sống rất công bằng, rất đồng đều cho tất cả mọi người. Nhưng nếu Trời đã tạo cho con người một:

CHÍNH LUẬN XUAN KÝ DẬU

quyết định mà là do Ân Sủng, do Thiên Cáo, do Nhũ
Điền Lương Tâm, nghĩa là do Trời quyết định. Nhưng
ít ra con người cũng phải ý thức được điều đó và
phải hướng về đó : có Trời mà cũng có ta...

Có ước vọng tâm bình thì mới chịu tu tâm để đạt được tâm bình. Có khát khát Án Sùng thì mới chịu lần lữa tìm về nguồn gốc của Án Sùng. Nhưng nếu chỉ ước vọng sung, khát khát sung thì cũng chưa đủ mà cần phải có một cái gì gọi là để trao đổi, để đóng góp, để cống dường, để làm của lễ hy sinh. Cái gì đó không biết có phải là **TÌNH THƯƠNG**, là **TỪ BI**, là **HÒA ĐỒNG** mà một vị giáo chủ ở phương Tây đã nêu gương chỉ dạy bằng chính bản thân đau thương trên cây thập giá đó không?

Yêu thương, Từ Bi Hỷ Xả, Hòa Đồng Nhân Ái chính là những lợi khí để cho con người thay đổi số phận con người, và đó cũng chính là những thành quả tất nhiên của tôn giáo đích thật, và của đạo đức đích thật. ĐỨC NĂNG THẮNG SỢ là do đó.

**CÓ NÊN TIN CÁC ÔNG THẦY SỐ
THẦY BÓI KHÔNG ?**

THEO THIÊN Y, nếu có một vị, tiên tri nào giúp được mình thay đổi số mệnh thì điều này cũng do Trời, một phần và do chính mình một phần. Ông thấy số có thể có những lỗi lầm và các đấng để cho mình chấp nhận số phận hay chấp nhận một cuộc nghịch cảnh nhất định, nhưng không phải bất cứ chúng ta muốn, mà cũng phải tin đấng Trời. Nhưng bạn mà tương lai đời tôi thay đổi hay số không phải chỉ lúc nhúng mắt lễ đường hay trong câu chữ mà chúng còn chuyển mãi ra trên bao chi, trong bất kỳ sự hay trong những nơi mà đời ta bước, và chúng còn có thể chuyển bằng xe hơi sang trong ra vào những nơi quyền quý,

Xin thuật lại sau đây vài trường hợp, đi xem bói xem số điện hình để quý vị độc giả nhận lầm và thử tìm lấy câu trả lời cho câu hỏi : có nên tin các thầy bói thầy số không ?

Bà X. bị chủ phố kiện đòi lại nhà. Bà lo sợ không biết kết quả vụ kiện sẽ ra sao, bà bèn đi xem bói. Bà đến gặp một ông thầy bói sáng ở đường HV có cái tên nghe như Ân Độ hay Thái Lan gì đó. Đáng lẽ bà phải nói với ông thầy bói như thế này :

— Ông làm ơn xem dùm tôi một que, liệu tôi có bị đau, ngứa không?

Thị bá lại nói :

— Ông làm ơn xem dùm tôi một quẻ, liệu nhà tôi có bị đuổi không ?

Ông thầy bói này hành nghề đã lâu năm, ông đã
kinh nghiệm rằng phần đông các bà các cô có chuyện buồn
về các đảng phu quân hay mèo chuột lằng nhằng, mà

— Nhà tôi làm ăn xa, không biết công việc làm ăn của ông có sung sướng sẽ không. Ông có đau yếu bình thường không, nhờ thầy xem dùm...

Ông thầy bói tướng bà X. cũng ở vào một trong những trường hợp trên. Đã vậy bà X. trông lại trẻ đẹp lại xinh tươi và ăn mặc có vẻ tiền đồ, nên sau khi bói ngày sinh tháng đẻ qua loa, và xem tướng mắt cho bà X. rồi, ông trình trọng đoán :

— Ông nhà là một sĩ quan cao cấp trong quân đội VNCH, công việc làm ăn của ông không có gì đáng lo cả, chỉ phải cái là hiện ông đang có mèo...

(XEM TRANG SAU)

● MỸ-TÍN viết

Bà X. tức giận vùng vằng bỏ ra về. Thê là bà mất
tới hai trăm bạc.

Màu nhũn được ngay giờ và năm sinh tháng đẻ mà nêu tên người đẻ. Vì từ thời nòi nết là nên đến từ Văn bực với những người đàng nhiên cứu vì chính Từ Văn chỉ tháng phả, mà năm, năm sinh bằng nhẽ năm hỏi năm cớ. Nhưng không năm sinh với những người đàng cũng cùng 1 tâm trạng như đến với những ông thầy nhà nghề, nghĩa là đến tên với 9 tháng ông thầy cho việc này, đoán cho chuyện nó, mà chỉ đến 9 tháng kiến thành đất để cùng tìm hiểu sự mệnh của chính mình và mở xé nội tâm cùng của chính mình ở nhiều nhà cạnh gia đình, xã hội, tâm lý... Đó cũng là 1 phương diện giải trí, vui vui, và vui cho vui.

Những là số Tử Vi để đoán hầu hết đều là những là số hoặc thất tốt, hoặc thất xấu, thì do như số của các vị nguyên thủ, các nhà lãnh đạo, các nhà trí phú hay số của những người quê chân gầy tay, từ tội, chết bất đắc kỳ tử, v.v... Số khó đoán là số của những người trung lưu có cuộc đời lặng lẽ như nước chảy qua cầu.

Lúc tôi vừa rời xuống thì ông thầy bói bài bằng một cử chỉ nhanh như chớp chụp lấy tấm giấy bạc gọi là tiền què mà từ này đến giờ vẫn để trước mặt tôi. Thì ra ông ta tưởng tôi coi không để tâm lấy tờ giấy bạc cho nên ông ta phải ra tay trước thật mau.

Còn 1 lối giải thích nữa :

Kề cũng đáng tiếc, một môn số học khá cao và có giá trị thực dụng hơn rất nhiều môn trắc nghiệm tâm lý của Tây phương như môn Tư Vi mà lại biến thành phương tiện mưu sinh bất chính của cả hai bên người hoặc vì đói nát, hoặc vì quý quyết; dùng Tư Vi như một thứ cớ mới, một thứ cạm bẫy...

CHÍNH LUẬN XUÂN KỶ DẬU

— Ta hay ngủ và mộng chớ hay giết người. Vậy ta hay không hề hấn ta hay bắt kỳ ai hay làm xa nơi ta đang ngủ kẻo bị chết oan mà tội nghiệp.

Những người khác nghe qua tưởng Tháo mà ngủ mà giết người thật ảm đạm tin theo. Riêng Dương Tu và cả thị tráy vào quan tài là xấu số vào làm bần nổi.

— Không phải Tháo ! Tưởng mà ngủ đầu mà chính nhà người mới là kẻ mê ngủ đó.

Có người mặc lại, Tháo càng thêm ghét cay ghét đắng Dương Tu, cho nên nhân cái vụ «Gần Gai» xảy ra, Tháo mới có duyên cớ chính đáng để trừ hết nỗi lòng đôn ép của mình.

Là ra mắt nhau, mà dám suy diễn thành ra : lời hải hước như vậy, cho đủ cớ đứng với tâm trạng họ Tào đi nữa, thì Dương Tu quả thật là người cuồng dâm dục với quân lệnh để nhân cái chết vô lý. Nhưng cái duyên do đó làm cho họ Dương không còn có lần nào nữa để đưa giặc là kết quả của sự xung khắc giữa 2 bên nhà con người.

Một đêm thì thủ đoạn, đã nghĩ, luôn luôn rập rành hai kẻ có tài hơn mình, cốt ở bên thì quá ngang tàng ngang kiêu căng, không lường được hậu quả, đã quá cậy tài mà làm chậm lòng tự ái kẻ khác. Có tài mà cậy chỉ tại chữ «tài» gồm với chữ «tài» không phải là : câu chơi chữ thật.

CÁCH NUÔI GÀ CHƠI CỦA KỶ SANH

Vua Tề Tuyên Vương sai Kỷ Sanh chọn và nuôi luyện : con gà - hơi được to hơn vua bởi :

— Gà đã đem đi đã được chưa ?

Kỷ Sanh thưa :
— Thưa bệ hạ ! Chưa được, Gà hằng khi làm chưa thấy gà khác mà đã muốn đã rồi.

Cách to hơn sau, Vua lại hỏi :

— Gà đã đem đi đã được chưa ?

— Thưa bệ hạ vẫn còn chưa được. Gà còn hằng làm, mới thấy bóng gà khác đã muốn đã rồi.

Mười hôm sau, Vua lại hỏi nữa :

— Lúc này đem gà đã được chưa ?

— Tâu Bệ hạ cũng còn chưa được, Gà còn hơi hằng vì mới thấy gà khác đã sừng sỏ lên rồi.

Cách đó mười hôm nữa, Vua lại hỏi :

— Bây giờ, hẳn đã cho gà đi đã được rồi nhĩ ?

Kỷ Sanh thưa :

— Tâu bệ hạ, đã được rồi. Lúc này đôi mắt mà nghe tiếng gáy của gà khác nó cũng làm thính. Trong nhà con gà gõ vậy mà chưa đủ đòn hay, gà khác ít con dám đấu với nó đâu, nhìn thấy nó đã phải sợ mà chạy rồi.

Chàng hiểu các tay nuôi gà chơi sành nghề đời nay có đống ý với phương pháp của Kỷ Sanh như trên không ? Kinh nghiệm thông thường cho thấy thì những con gà thuộc loại gầy, gà kiêu, mỗi khi nghe tiếng hơi con gà là khác là đi phụng mang vờn nhún lún rồi, rút cuộc, nhập trận chưa bao lâu đã chạy dài. Trái lại, giống gà nòi, trong có vẻ đậm đà, thân nhàn nhàn lúc làm trận đến giọt da đầu, thấy da cánh mà vẫn cầm cự được lâu bền.

Những con gà thuộc cách ăn uống và nghỉ ngơi là thân thiện. Đây là 2 bài dạy làm người hướng dẫn 1 bậc chọn nhàn mà thân thiện lúc nào cũng an nhiên tự tại mặc dù phải thi thóc với những biến cố bất ngờ. Trái lại kẻ hèn cấp thì nóng nảy, nóng nảy; cái bề ngoài như hùm như hổ nhưng tâm can bên trong thì như cừu như thỏ.

Đôi gà chơi còn là gợi ý về hình ảnh của 2 người hay 2 phe ngồi đối thoại, tranh luận với nhau. Kẻ thù hàng nhất định luôn luôn là những người biểu tình, nhân nạt.

ĐỜI LOẠN, GÀ MÃI HÓA GÀ TRỐNG

Cuối đời nhà Hán, dưới triều a vua Hoàn Đế và Linh Đế, nước Tàu trở nên loạn lạc vô cùng. Liên tiếp mấy năm liên các điềm bất thường xảy ra đem đến những tai ương thảm khốc vô cùng.

Những hiện tượng xảy ra nào là : rắn xanh to lớn trườn trên các cung điện rồi cắn chồm vào người, cuồng phong, sấm sét, lụt lội, Kinh đô Lạc dương bị động đất, sườn núi lở v.v...

Sách Tam quốc chí cũng ghi thêm là tại : vùng này có một con gà mãi hóa ra gà trống cũng được xem như là một quái thuật để nhà vua phải hồi ý kiến thần dân. Nhân đây, có quan Nghi lang là Thái Ung tâu rằng :

— Rắn sa, gà mãi hóa ra gà trống là điềm báo cho biết các quan quan và dân bần hạ tay vào việc nước gây nên mầm mống chia rẽ loạn lạc.

Có lẽ là phần đoán trên kia cũng đáng phần nào với hoàn cảnh nước Tàu, thời Hán mặc sắp tam phần thời xa xưa.

Gà mãi hóa ra gà trống là loạn. Có nhiều huyền thoại khác cho rằng gà mãi gáy được tính là điềm bất lợi báo hiệu chiến tranh và lòng quyền tác oai, tác quái như Lưu Hựu, Vũ Hựu, Từ Hỷ Thái hậu v.v... Việt Nam ta, thời Ngô triều vừa qua chắc vùng nào đầu đầy cũng có 2 con gà mãi hóa ra gà trống chăng, cho nên mới có Trần thị Lê Xuân ra mà rồi về chính trường đó. Mà không chừng hôm nay trong vùng này dân «Cồng» hẳn cũng có con gà mãi hóa ra gà trống, cho nên chỉ mới có Nguyễn thị Bình qua Ba là phải bội đầy đủ.

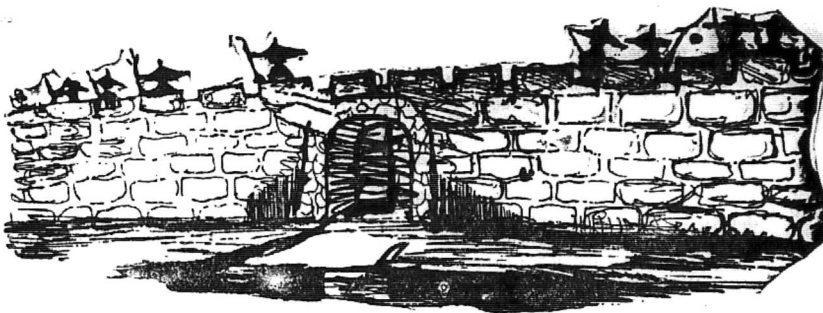
Đời xưa, bắt quả chỉ có một con mãi, con vật chỉ hóa ra con trống, con đực cho nên có loạn ít ỏi vậy đó. Đời này giết dân bần hóa ra đầu ông quá nhiều cho nên loạn lạc lại gặp quả. Có điều là không rõ ở nơi nào có chuyện quái dị như vậy mà Việt Nam nhỏ bé này phải hứng chịu 25 ly loạn với quá nhiều tai ương thảm khốc. Rõ chán ghê !

MỘNG THẤY GÀ

Sách giải mộng có ghi lại : câu chuyện mộng đi đường gặp gà. Ta An, 1 vị đại thần có danh tiếng đời Đông Tấn, 1 ngày kia đau nặng, nằm mộng thấy mình đi ra đường gặp 1 con gà và đứng lại.

Lúc tỉnh dậy họ Ta bèn tự giải đoán là : «gà là ruồi Đậu, chữ đậu bị bỏ đi 1 nét là chữ tủy.

Phương Đông chủ sanh, phương tây chủ tử chóc hẳn là sẽ chết ».

Chàng hao lâu Ta An lại qua đời, người ta tin theo lời giải đoán ấy.

Ở một đoạn khác sách lại ghi thành những dòng như những định lý của khoa huyền bí như sau :

— Mộng thấy ăn thì : gà, thịt vịt là tốt.

— Mộng thấy tắm cho gà sẽ có người giúp đỡ việc kiến thừa.

— Mộng thấy gà trên cây sẽ được của.

— Mộng thấy gà ăn trứng sẽ có sự vui mừng.

Cũng một con gà mà nhìn nó trong mộng để có hai quả trọng như : mỗi lúc một khác.

Nguyễn Du qua vai bà Viên ngoại nói với nàng Kiều, đã khuyên :

«Dạy rằng : mộng triều cử đầu

Bông không mưa nào chuột sâu nghị nào !

Ta An nằm mơ thấy gà mà nghĩ đến chóc Đậu thì cũng phải nường làm sao mà nghĩ đến phải bỏ đi một nét để thành chữ Tủy ? Rõ là điều ảm ảnh. Ông đau nặng, ông sinh mộng mi ông sợ chết, ông nghĩ về cái chết rồi ít lâu sau ông chết là phải.

Mộng thấy ăn thịt gà là tốt, thế còn thực được ăn thịt gà thì sao ? Chắc là tốt lắm nhĩ. Trừ những người ăn chay, ai lại chẳng được một vài miếng thịt gà để ăn trong 3 ngày Tết. Tết Kỳ Dậu này thịt gà dồi dào, chắc là tốt lắm.

CON GÀ TRONG SẮM KỶ TRẠNG TRÌNH

Nhiều người trong chúng ta đều có thể đã đọc hay đã nghe nói nhiều đến sấm ký Trang Trình. Bởi lẽ cho nên, cũng một sấm ký này, con rắn, con cá, con lợn, con khỉ v.v... con gà xuất hiện nhiều trong sấm Trang Trình. Tuy nhiên, vì thiên cơ bất khả lậu nên cụ Trang cũng đã trừ tức người ta, bày đặt những câu thơ bí hiểm mà kẻ ra xưa nay dám chắc chưa có ai đoán trúng lắm đâu, cái gì xảy đến rồi mới biết.

Vậy mà có nhiều điều đã ứng nghiệm rồi, có lẽ cho là chưa đến, có điều chưa ứng nghiệm, lại cho là qua rồi. Tác động tâm lý của lời sấm có hiệu quả trong dân chúng, nên nên lại có một số người lại dùng để thêm vào nữa làm cho mọi sự chúng ta càng ngăn ngại hoang mang.

Một đoạn «con gà» cũng bị cho là bịạ

«Bao giờ hai bảy mươi ba

Lừa đầu mà đốt tằm già trên mây

Người thì cho là ứng vào việc toàn quyền «vị Pháp Pierre Pasquier bị tai nạn cháy máy bay /A» thời lúc về nước Tăm già là bất kể là phiên âm của Pasquier. Chẳng rõ thực hư thế nào chứ nghe cũng khá hài hước. Một luận có bác bỏ cho rằng Pasquier chết năm 1933, đầu có là năm nhuận mà 2 tháng 7 để mà hai 7 người bay như năm Mậu Thìn này, hơn nữa việc chết cháy của 1 tên quan thực dân có đáng gì là việc có quan trọng ? Một đoạn con gà khác có vẻ được biết hơn và được tin là thực thiệt của cụ Trang :

«Long vị và đẩu - khởi chiến tranh

Can qua xứ xứ xuất đao binh

Mã đề đường cước anh hùng tận

Thần đạo nhai lại kiến Thái bình»

Có người cho là đã ứng vào «cuộc thế giới đại chiến vừa qua : 1914-1918 và 1939-1945 rồi. Nhưng ai bảo hiện nay không còn là thế giới chiến tranh ? VN có phải là bầu cử của hai phe không ?

Và số bom thả xuống Bắc Việt trên 2 triệu rưỡi tấn đã nhiều hơn 2 lần số bom trong đợt nhĩ thế chiến đó là gì ? Và thần đạo nào đây ?

Có một điều để chúng ta chấp nhận cái thần đạo, đó là thời gian sắp đến đây là vì :

— Cái Mậu Thìn vừa qua nó «khỉ» quá rồi chữa tranh đã leo thang đến tới mức rồi không còn ở thôn quê mà đã đến thành thị nữa rồi.

— Thảm cảnh của chiến cuộc đã làm đông lòng trái tim của nhân dân thế giới và những bậc lãnh đạo tinh thần nhân loại nhiều rồi.

— Nhân dân 2 miền đã chán nản, mỗi một vị chiến tranh rồi.

— Tương quan lực lượng đối bên đã đến chỗ bất

phân thắng bại trên địa hạt quân sự nên phải lựa con đường khác.

— Theo luật âm dương, dương cực sinh âm, âm cực sinh dương và qui luật phân phục, vật cực thì biến, vật cực thì phân, nước đã loạn đến mức rồi da rồi tất phải đi ngược lại là bình trị.

— Hòa hội Ba Lê bắt đầu cho thấy những hy vọng hòa bình.

Chung ấy, điều chúng ta tin tưởng ngày hòa bình sẽ đến vào năm Kỷ Dậu này.

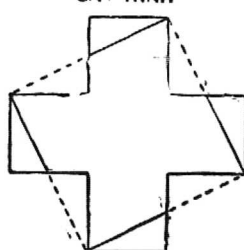
Sấm ký và những câu văn bí hiểm ẩn trong dạng thức những bài thơ, mỗi người có thể phỏng đoán mà hiểu theo 1 cách thôi.

Nhưng dù có hiểu khác nhau thế nào đi nữa, ai nấy chắc cũng mong muốn bắt gặp một câu có ý nghĩa hòa bình. Chiến tranh nhiều rồi, máu xương và nước mắt đổ nhiều rồi, mơ ước hòa bình là 1 tâm lý phổ quát của mọi người dân VN chúng ta bây giờ. Xuân Kỳ Dậu, chúng ta hãy đọc thần câu cầu nguyện «Xuân Dậu nên làm kiến Thái bình».

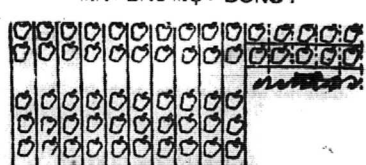
TRUNG QUANG

(Trà lời tranh đó trang 17)

CẮT HÌNH

MẮT ĐÀU MỘT ĐỒNG ?

Kh: bà Bá bán 2đ 5 trái cà, tức là 2 trái cà bà và 3 trái của bà hàng xóm. Khi bán hết cà của bà hàng xóm (xem hình) còn lại 10 quả cà bà đáng là bán 2 quả là thì bà thu được 5đ, nhưng bà lại bán 2đ 5 quả, nên chỉ thu được 4đ.

LUẬN LUẬN KỶ DẬU

Mai-Bê-Bi ăn Tết

CHIỀU 30 TẾT.

Chú Thông Thái bước vào nhà, thì thấy ba cái bé mèo xeo. Ba cái bé đó là Mai, Bê và Bi. Bé Bi thì cái mặt nước không tươi, nhưng riêng có bé Mai thì lại còn thêm hai giong nước mắt tuôn ra như nước máy Đồng Nai.

Chú Thông Thái bèn hỏi :

— Chuyện gì thế ? Làm sao mà các cháu lại khóc, lại buồn rầu ? Có bị bộ bị mà mắng phạt không ?

Có bé Mai liền tiếng trước :

— Thưa chú... Tết nhất đến rồi, trẻ con hàng xóm ai cũng có quà Tết, đồ chơi Tết, mà tụi cháu ba má hông có mua gì hết...

Bê và Bi phụ họa :

— Chỉ Mai nói đúng đấy... ba má cháu hà tiện quá... tụi nó có phỉ cơ phần lực nè, tiền đâu nè... Sừng tiêu tiền bán tách tách tách nè... thế mà chúng cháu chẳng có gì hết... Má cháu bừa, mưng mưng cái xe buýt với lại taxi năm ngoài ra chơi... Quê làm chú ơi ! Bây giờ mà mưng đồ đi ra chơi thì tụi nó cười cho thúi óc ỷ chứ...

Mai lại tiếp lời :

— Đứng thế chú a... Chú nói với ba má cháu đi... Chú nói, ba má cháu nè sẽ mua cho chúng cháu...

Rồi có bé Bi liền nhìn đồng hồ :

— Một có hai rưỡi... Chắc trên 9 người ta còn mở cửa hàng... Chú nói với má cháu lên chợ mua cái gì đi.

Chú Thông Thái thán khen mấy đứa cháu mình lâu cá thịt. Giá cháu có tiền sẵn trong túi, nhiều nhiều một tí thì chú cũng dẫn tụi cháu lên Saigon mua sắm, nhưng khôn nổi vào lúc ba mươi Tết này chứ cũng rách: không kếm gì ai...

Chú Thông Thái bèn hỏi :

— Thế các cháu muốn mua cái gì mà ba má cháu không chịu mua cho nào ?

Mai nhanh nhẩu :

— Cháu định mua con búp bê biết nói, biết đi lại biết nhấm mứt mà mắt nữa...

Chú Thông Thái ngất lời :

— Cái con búp bê ấy à ? Trong Saigon Departo ấy à ? Phải không ?

— Đúng đó...

— Còn Bê và Bi, hai cháu đòi mua cái gì nào ?

Bê và Bi cùng đáp :

— Bỏ xe đưa của Nhứt đó... Có hai cái xe hơi đưa xanh đỏ, dầu khiến bằng pile... Hay làm chú a ! Chúng cháu 2 đứa chơi bộ đồ chơi thì tuyệt cơ mềo rồi ?

Mặt chú Thông Thái bỗng mềo đi một cách dễ thường. Chú nhấm nhấm và biếng ngay cái túi tiền của chú cũng như của gia đình Mai Bê Bi không hơi sức đâu mà mua được những thứ đó.

Chú bèn bảo Mai Bê Bi :

— Những đồ chơi mà các cháu đòi đó hay thật, đẹp thật, nhưng các cháu có biết giá bao nhiêu tiền không ?

Cả ba đứa đều lắc đầu.

Chú Thông Thái yên lặng một lát mới nói :

— Cái bộ đồ đưa xe hơi đó chính chú cũng định mua cho các cháu mà không có tiền... Chú đã hỏi trong 'Taxi', người ta

bán 2.080 đồng... Còn con búp bê ở trong Saigon Departo kia thì giá là 6.000 đồng.

Mai nhấm trong miệng :

— 6.000 đồng này... 2.080 đồng này... Vĩ chi là 8.080 đồng.

Chú Thông Thái gật đầu :

— Phải... 8.080 đồng... Thế cháu có biết ba cháu làm lương 1 tháng bao nhiêu tiền không ?

Cả ba lắc đầu.

— Ba cháu làm lương tất cả phụ cấp gia đình mới được có hơn 12 ngàn đồng... Ba cháu là một quân nhân trong sạch và gương mẫu. Đáng lý ra với cấp bậc của ba cháu và với chỗ làm hiện này, ba cháu có thể kiếm gấp năm gấp bảy lần so với số lương của ba cháu lãnh... Có khi nhớ những áp phê lớn, ba cháu có thể có tiền triệu, có villa xa hơi như bất cứ ai... Nhưng ba cháu thanh liêm, không làm những việc bẩn thỉu để hên đó... Ba cháu cần chịu cuộc sống thanh bạch... Ba các cháu không làm việc để xấu hổ với đời... Các cháu phải hành diện về ba cháu mới phải...

Mai nói :

— Ba cháu là một sĩ quan, mà chúng cháu lại không có đồ chơi bằng con ông Thượng sĩ Tư bên hàng xóm...

Chú Thông Thái nghiêm mặt :

— Cháu không nên so sánh như thế ! Người ta hơn nhau ở tư cách, chứ không phải ở mấy thứ đồ chơi... Ông Thượng sĩ đó có thể nhà ông ấy giàu có từ trước, ông ấy có tiền dư giả thì mua cho con... Mà cũng có thể ông ấy làm bầy, rồi có người hăm ăn mua quà tặng con ông ấy... Các cháu không nên nhìn người này nọ mà so sánh. Các cháu có hiểu rằng bây giờ các cháu được như thế này là sung sướng lắm không ?

Chú Thông Thái trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

— Tổng cộng nhà tụi hai môn đồ chơi mà các cháu đòi đã chiếm hai phần ba số lương của ba cháu... Chắc các cháu cũng hiểu rằng bây giờ vật giá tăng cao, nhất là các thứ đồ ăn uống... Với số lương của ba cháu, chú phải trong gia đình 5 người như nhà mình đây phải là tiền làm mướn tạm đủ, các cháu có bao giờ thấy ba cháu đi xi nê, coi hát không ? Mẹ cháu có bao giờ mua áo mới không?... Ba má cháu nhai

ăn nhin mề, nhin giải trí để lo cho các cháu... Chú nghe nói má cháu mới sắm ba bộ đồ Tết cho các cháu, phải không ?

Mai Bê Bi gật đầu :

— Vâng a...

— Đồ các cháu thấy không... Ba cháu nhìn đi giêng cho các cháu. Chú biết má cháu đã phải nhai nhai mấy cho người ta mới có số tiền đó để sắm đồ cho các cháu... Đó là kết quả của những đêm thức tới hai ba giờ sáng làm việc.

Nét mặt Mai Bê Bi trở nên suy tư theo lời nói của chú Thông Thái.

Chú Thông Thái nhìn ba đứa cháu, rồi bảo :

— Một năm có mấy khi Tết đến, thì trẻ con cũng như người lớn đều sắm sửa. Nào may áo mới, nào giày mới, nào mua đồ chơi, nào chưng diện nhà cửa... Nhà ta được như thế này, qua cái Tết năm ngoái không có ai bị đạn lạc bom rơi, nhà cửa nguyên vẹn, thế là một điều quý phước rồi... mình không nên đòi hỏi gì thêm nữa...

Năm nay Tết đến cả gia đình mình họp đây đủ, tuy không sắm được những thứ đắt tiền hoa hòe, hoa soi nhưng cái cháu cũng có quần áo mới, nhà cửa cũng được sửa lại khang trang đẹp chời. Nhà cũng có rượu có bánh như mọi năm... So sánh với lúc khó và ba cháu con nhỏ, thì bây giờ các cháu còn sung sướng hơn cháu và ba các cháu xưa kia nhiều...

Bê và Bi hỏi :

— Thế ba cháu và chú xưa kia khổ lắm ư ?

Chú Thông Thái nhìn ra ngoài cửa sổ. Đôi mắt chú trở nên xa xăm. Chú tưởng nhớ lại những cái Tết thuở xưa thơ ấu của chú với chính mình :

— Phải... Chú và ba các cháu đã sống những cái Tết thiếu thốn... Nhưng cho tới nay, chú vẫn thấy nó đẹp...

Mai hỏi :

— Ngày xưa ăn Tết có vui không chú ? Tụi trẻ con có được tặng quà như búp bê phỉ cơ phần lực, trực thăng không, hả chú ?

Chú Thông Thái cười mỉm, và nói :

— Quê thì thời nào mà chẳng có... Nhưng ngày xưa làm gì có búp bê như cháu đòi mua, cũng làm gì có phỉ cơ phần lực... Chú còn nhớ cái năm mà chú được mướn chú chơi Tết đầu tiên, đó là năm chú học lớp ba... Cuối năm chú được phần thưởng danh dự. Cụ hiệu tưởng trao cho chú một cái xe ô tô làm bằng sắt tây...

— Hỏi ô tô nào mà chẳng làm bằng sắt...

— Chú chưa nói hết... Cái ô tô chú được thưởng không phải là ô tô to ngoai chơp, mà do những ông thợ thiết kế...

— Coi bộ người mình cũng biết làm

ô tô ! Thế mà cháu cứ tưởng chỉ có người giàu mới làm được. Đồ chơi búp bê cháu cứ tưởng chỉ có người giàu mới làm được... Đồ chơi búp bê cháu thấy đồ chơi là 'Made in Japan' cả...

Chú Thông Thái kéo má Bi, vì người vừa phát ngôn là Bi. Chú nói :

— Cháu nói đúng lắm. Nhưng cái ô tô cháu được thưởng chỉ là một cái ô tô làm bằng những mảnh kẽm vụn... Người ta cắt tôn mỏng, bẻ thành hình cái xe, rồi lấy thiếc hàn cho chặt... Cái ô tô đó chơi không cần thận có khi bị đứt tay vì những chỗ sắc cạnh... Người ta sơn vàng sơn đỏ lên cái xe, vẽ hoa lên xe, trông cũng vui mắt lắm...

Mai bỗng hỏi :

— Thế còn ba cháu ?

— Ba cháu năm đó không được thưởng. Nhưng hai anh em có cái ô tô đó chơi chung được rồi...

Ngừng một giây, chú Thông Thái tiếp :

Các cháu biết đấy, ông nội các cháu mất sớm, bà nội phải lo nuôi ba các cháu và chú ăn học... Một mình bà nội lo lắng tất cả. Nguyên cái việc cho hai anh em vô trường học cũng đã tốn phí biết là bao nhiêu rồi... Chú còn nhớ, cứ mỗi lần Tết đến, là bà nội lại dẫn hai anh em đi mua quần áo... Cũng như má cháu bây giờ, bà

mới cũng tần tảo sớm hôm ghê lắm... Ban ngày bà bán hàng ở chợ, tối về lại lo nấu cơm, dọn dẹp, giặt giũ, tắm rửa cho hai anh em năm nào cũng được mẹ sắm cho một bộ đồ mới...

Thường thì là bộ áo cánh trắng mà thêu: Quên trắng, áo dài trắng. Hai anh em cũng có mỗi người một bộ áo dài đen, với cái khăn và đôi giày đen... Vào năm đó một tết, hai anh em đồng bộ rồi vào các Tết tiếp... Bà nội các cháu lì xì cho ba cháu và chú

mỗi người mười xu...

Mai hỏi :

— Một xu bằng bao nhiêu hà chú ?

— Một xu là 1/100 của 1 đồng bằng bấy giờ. Một cái có 2 xu, 3 xu các em ạ... 1 đồng... Nên 1 đồng bằng 10 xu...

— Thế thì mua được gì ?

— Không đâu, 1 xu hỏi mua được những thứ lắm... 1 xu của ba cháu là 6 xu... Một xu ăn hai đồng trình hay là sáu đồng kếm... Đồng kếm con gọi là đồng Bảo Đại, vì thời tiền này được làm vào thời kỳ của vua Bảo Đại lên ngôi. Vào thời kỳ chú và ba cháu còn đi học, thì một xu với anh em của chú sáng nê lắm rồi...

Anh phở thì chỉ có 3 xu một tô thôi... Còn bánh gối tô phở phải 50 đồng... Đồ chú bé tiếp cho các cháu nghe... Tô phở đó mỗi năm được ba em giặt ra giặt ra, lại nấu bột tẻ bột và cái thịt phở... Người ta gọi như vậy là ăn ông sớ. Khi đồng bộ quần áo đó vào, mỗi bước chân của hai anh em đi là có tiếng kêu sột soạt...

— Thế thì quê quá, chú nhỉ ?

— Ủ, quê lắm... Nhưng hỏi để 1 lại cho là hếch lắm... Bà nội không có nhiều tiền mua quà cho cháu và ba cháu ngoài phố cảnh mạc Tết ra. Nhưng hai anh em cũng tìm cách chế tạo nhiều đồ chơi vui lắm...

Chú Thông Thái cười, nhìn xuống bộ mặt hết mềo xi, không được mua đồ chơi Tết của Mai Bê và Bi :

— Một năm khi Tết đến ba nội thường đưa hai anh em về quê ăn Tết. Đó là những ngày thích thú nhất đối với hai anh em. Ở nhà quê có nhiều trò vui hơn là ở tỉnh thành, và có nhiều màu sắc có kinh của Tết nhất hơn... Hàng năm, cứ vào sáng hôm đầu thì bà nội đưa hai anh em ra xe cộ, tức là tụi nó... Xe cộ chạy chừng 1 giờ thì tới một quán lỵ, rồi từ đó ba mẹ con đi bộ chừng 3 cây số tới làng...

— Sao không đi xe Lam, hà chú ?

Chú Thông Thái cười sau khi vỗ nhẹ vào mông của Bê :

— Hỏi đó làm gì có xe Lam... Hỏi đó chỉ có xe ngựa hay là xe tay kéo. Xe tay kéo tương tự như xe xích lô bây giờ, nhưng không có bánh sau, và phía trước thì người ta làm thêm hai cái cồng dài ra... Người phu xe đứng bên trong cái cồng và xe kéo chơp đi...

● TÔ-NGỌC viết

G

bán nơi Chợ thú vật (Hàm Nghi) ; Chợ Cũ cũng rất nhiều ; toàn là những giống gà có đủ mọi quốc tịch trên thế giới, như gà Phi luật Tân, gà California, gà New Orleans, gà Thái Lan... mà theo tôi, thấy gà nào cũng như vậy !

Bên kia đường là gà đá, gà chọi. Những chàng nhóc con tuổi từ mười hai đến mười sáu, tay ôm một con gà mặt mũi đỏ gay như tay bọm rượu để xị ngàn đời. Nhìn mặt con gà mà phát tức cười, mặt mũi rất là lâu cá lâu tôm, cần cổ dài ngoẵng, cũng một màu da đỏ rưng rưng.

Những tay nhà nghề nói : những gà màu da như vậy đá không biết mệt, cú đá ngon lành lắm và máu nóng hơn gà khác, sẽ không bị cầm cúm họ hen, khi trời trở gió.

Bạn hãy nhìn một con gà chọi : Nó oai dũng, lông đen mượt, thân thể bốc lửa, đôi mắt tức giận tròn xoe, cựa thật dài và nhọn lều. Nhưng ơ kia ! Cái đầu của gà ta xem thật ngộ nghĩnh ! Bạn sẽ thấy cả là một sự tính toán kỹ lưỡng của nhà nghề : mào gà và yếm gà sẽ không còn tung tăng trước gió nữa, bị cắt cụt đi chỉ còn chừa vài lăm chấm nốt thịt dư thừa.

Bạn ngạc nhiên bởi tôi mới biết người ta đã cắt bỏ mào gà và yếm gà, để cho gà địch thủ không vịn vào đâu mà đá song phi được. Năm chớp, năm râu không được đề mà đá thì gà nhà còn đâu mà ăn đòn ?

Bạn có dịp xuôi giong Hậu giang về tỉnh lỵ, nhất là Long Xuyên và Châu Đốc, bạn sẽ thấy nghề đá gà cũng là nghề làm giàu được ! Gà làng này đá với gà làng kia, gà tổng nọ đụng độ với gà tổng kia. Những anh gà đá ngon nước, trận nào cũng móc họng được địch thủ, thì nổi danh như cồn. Tên tuổi con gà lấy lưng ấy đi theo với tên tuổi người chủ nuôi nó. Những tin tức quốc tế dữ dội nhất cũng không làm tâm hồn những người mê đá gà xúc động mấy may tí gì.

Gà chọi miền tỉnh lỵ được chăm sóc vô cùng cẩn thận, hơn gà chọi Sài Gòn nhiều ! Sáng sớm, người ta cho chúng đi dạo mắt gần bờ sông cho lên tinh thần, chiều tắm rửa chân thật kỹ, và tới đến có màu phun rượu vào mặt mũi chân tới bởi hoa lá.

GÀ CHỌI

□ NGỌC-LONG

Gần ngày dựng độ, gà đá được tung tiu vô cùng. Tỉ mỉ hơn, gia chủ lấy lưỡi dao lam mà chuốt nhọn cựa gà, bôi nghệ vào cổ đầu của chân. Người chủ ngày đêm theo dõi từng nhịp thở, từng tiếng gáy của gà.

Ngày ra chiến trường đã điểm. Người ta tọng vào họng «chân» một sợi lông gà con cho «chân» ngứa ngáy không khịu lên. Bãi chiến trường nhiều khi ở bên này hoặc bên kia sông. Nhiều khi phải đi xuồng hay tát ráng cả nửa ngày. Đến nơi, đã có đủ mặt «vân vô bá quan» trong làng mê đá gà.

Khi hai con gà được tung ra sân, thì cả đấu trường vang lên tiếng la hét, tiếng cười, tiếng bắt cá ăn thua, có khi lên cả chục ngàn. Bạn hãy nhìn hai con gà đang khom mình lura miếng, lông cổ xù lên, đôi cánh đập phình phịch, cất bụi tung bay, lòng bạn sẽ thấy nao nức, rây chân bạn như ngứa ngáy. Bạn muốn hò hét cổ vô cho gà nhà. Đôi khi bạn còn bị người cạnh bên kêu vai :

— Ê huynh ! Tui nói con gà Hai Xương thắng kỳ này đó ! Huynh đá cá ba tư (3/4) không ? Còi giờ nó ngon lành chưa ? Sút là phải biết, chề tre mà ?

Trong suốt trận đấu, tìm bạn ngừng đập, hơi thở bạn yếu dần, khi từng cái lông gà nhà rơi rụng đi. Gà vô cánh bốc thân mình lên cao, đôi cựa đánh rơi trước vào đầu gà địch thủ, bạn sẽ nghe tiếng la ó hoan hô và chen lẫn tiếng chửi thề tức rở :

— Nó móc hậu ! Còi chừng ! Ở kia !

— Trời đất ! Xằng xê xuống. Ê !

— Giỏi đa ! Nhảy như vậy giỏi đa ! Mạnh lên.

Hai con gà đã đụng độ được một hiệp là hai bên nhào tới bắt ra cho nghỉ xả hơi, cho uống nước gừng pha tí chanh. Vào trận chút, cả hai lại hết sức bình sinh ra chọi nhau. Có nhiều con gà có giết miếng nghệ, đợi giờ chốt mới đưa ra mà nốc ao địch thủ.

— Đ. m. đá tàn tật nhiệt tình đa ! Chết mẹ nó rồi !

Bãi chiến trường nào, dù sôi động cách mấy, cũng có lúc tàn tạ. Và kết quả của cuộc đá gà là một anh chàng đứng oai nghiêm cất tiếng gáy vang lên cùng trời đất, một anh chàng gần đất xa trời đang nằm bẹp rên khùng khục đau khổ, tiền bạn được trao ngay

(XEM TIẾP TRANG 42)

THƯ TÀI MAI BÊ BÌ

(1) Chú Thông Thái có 10 đôi rất màu xanh, 10 đôi tất màu đỏ để trong ngăn kéo Vào lúc giao thừa, chú Thông Thái sai Bê đi lấy tất cho chú đi lễ Lăng Ông thì ông nhà đến lại giờ cái trò cúp đầu thường lệ. Vậy thì Bê phải lấy mấy chiếc tất ra chỗ sáng, để có ngay một đôi tất cùng màu ?

(2) Một chiếc xe điện chạy về hướng Bắc, tốc độ 80 cây số 1 giờ. Gió thổi ngược về hướng Nam 20 cây số 1 giờ. Như vậy, khói của taxi này sẽ bay theo hướng nào ?

(3) Năm 1975, nước Việt Nam là một nước thanh bình thống nhất cường thịnh. Ngày Tết để khách có đủ phương tiện đi lại dễ dàng, các chuyến xe lửa được tăng cường. Cứ mỗi giờ, lại có một chiếc xe lửa rời Sài Gòn đi Nha Trang, và đồng thời một chiếc xe lửa khác cùng lúc đó rời Nha Trang về Sài Gòn. Từ Sài Gòn đi Nha Trang mất đúng 2 giờ đồng hồ.

Như vậy, một chiếc xe khởi hành ở Sài Gòn đi Nha Trang sẽ gặp mấy chiếc xe đi ngược trở lại ?

(4) Ngày mùng một Tết hai chiếc kim đồng hồ chấp vào nhau lúc 12 giờ trưa. Tới lúc mấy giờ, thì hai kim chấp nhau lần nữa ?

(5) Số 142857 là một số kỳ diệu. Không tin bạn nhân nó với 2, 3, 4, 5, 6, bạn sẽ thấy.

(6) Một người du khách gặp một nông phu và 1 người trẻ tuổi cùng cày 1 thửa ruộng. Du khách hỏi :

— «Người thanh niên kia với ông là thế nào ?»

Nông phu trả lời :

— «Tôi con một, Chacha của người thanh niên đó là con của cha tôi».

Bạn thử tìm liên hệ gia đình của nông phu và người thanh niên ?

Mai Bê Bì làm cách nào để dàng nhất để bình phương số 1 tận cùng bằng 5 !

Bê vô đầu suy nghĩ nên không ra.

Chú Thông Thái bèn mách nước như sau :

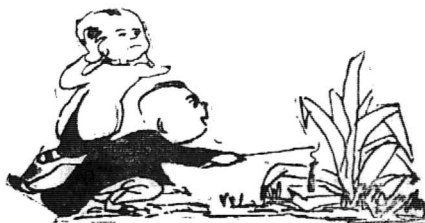
— Hãy bỏ qua số 5, chỉ coi những số còn lại. Đem con số đó nhân với số liền ngay đó, và sau đó đặt số 25 cạnh phía sau.

THI DỤ :

— 65 x 65

— 6 x 7 = 42

và kết quả 65 x 65 = 4225.

(6) Người thanh niên là con trai của nông phu.

142857 x 2 = 285714

142857 x 3 = 428571

142857 x 4 = 571428

142857 x 5 = 714285

142857 x 6 = 857142

(5) 60/55 phút tức là 1 giờ cộng với 1/11 phút nữa.

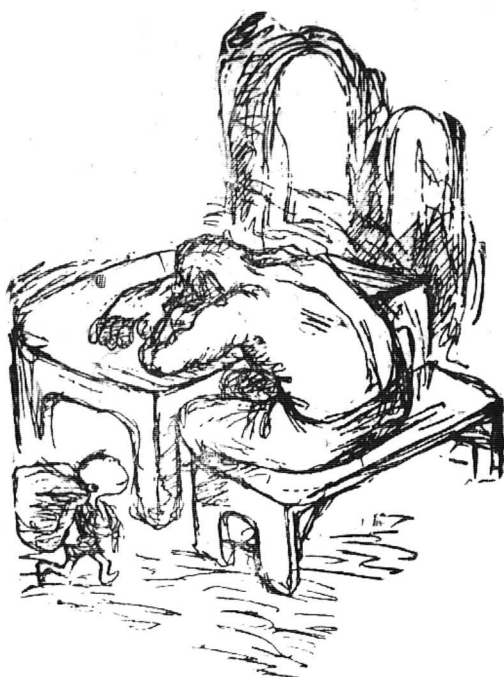
(4) Mặt rông hồ chia ra làm 60 phần đều nhau. Chiếc kim phút chạy được 60 phần thì kim giờ chạy được 5 phần. Tức là kim giờ chạy được 1/12 phần của kim phút.

(3) Giả dụ chiếc xe rời Sài Gòn lúc 8 giờ. Rời ga, xe này sẽ gặp chiếc xe rời Nha Trang vào 11 giờ. Xe này sẽ gặp chiếc xe rời Sài Gòn vào lúc 9 giờ. 8 giờ, 9 giờ, 10 giờ và 11 giờ.

(2) Xe điện không có khói.

(1) 5 chiếc tất đầu 1 xanh, 1 đỏ thì chiếc thứ ba do xanh hay đỏ Chú Thông Thái vẫn có một đôi để đi.

TRẢ LỜI :

chống tao về, ông ấy sẽ ăn thịt mày chứ không chịu tha đâu.

Bé sợ thật nhưng bụng đói quá nên cứ tìm cách nài nỉ, cuối cùng bà ta đưa Bé vào nhà bếp và cho Bé ăn uống no say. Vừa lúc đó có tiếng chuông thỉnh thoảng rung chuyển đất. Bà không lộ hoảng hốt:

— Đây ông không lộ đã về đây, mày trốn vào trong cái lò này đi. Rồi bà đẩy Bé vào cái lò đất lửa. Lò này đối với Bé nó như một căn nhà.

Khi ông Không Lộ bước vào Bé nấp kín trong lò nhìn ra và sợ sệt ngất đi vì sao mà ông ta, to thế, đứng trước ông ta. Bé thật chỉ bé bằng một hạt đậu. Bỗng ông ta khịt khịt mũi bảo vợ:

— Quê có cái mùi gì thơm thơm như mùi thịt tươi ở đâu đây. Tôi sẽ bắt nó, bẻ gãy xương ra để nấu xúp ăn với bánh mì.

Nói rồi, ông ta lục lọi tìm xung quanh và khi ông vào toan lục đến cái lò thì

Ông này rõ lần thân, ai mà lại vô đây được. Món xúp của ông bay mũi thơm lên đây chứ.

Rồi bà đất lên bàn nói xúp thật ngon lành. Ông Không Lộ đang đói bụng với lấy ăn uống ngon lành quên khuấy chuyện cái lò. Khi đã no say, ông liền thò tay vào bảo tiễn vàng đẹp bên mình cầm từng đồng ném

Hai mẹ con Bé sống sung sướng giàu sang, nhưng lòng con người bao giờ cũng tham không đầy nên một hôm bé lại trốn sang và đến tòa lâu đài ấy mong kiếm thêm vật hay lạ.

Lần này, Bé vừa đến cửa thì bà Không Lộ đã xua nó như xua ruồi bảo rằng nó hãy quay về ngay kẻo lần này thì ông không lộ sẽ ăn thịt.

Nhưng Bé nài nỉ mãi, bà ta bèn lại cho vào 1. Một lát sau ông không lộ về và cũng nói y như lần trước. Mọi chuyện xảy ra cũng giống vậy. Ăn xong ông không lộ đem một cây đàn có rất nhiều dây ra gảy. Bấy giờ ông ta ngủ rồi, Bé lại mò ra vác cây đàn rồi chuẩn về. Nhưng Bé mới đến nửa cây thì Bé thấy động ầm ầm ở phía trên. Thì ra ông Không Lộ đã tỉnh dậy và vuốt theo nó, ông đang lần thang tút xuống. Bé vội tút thật mau chạy về nhà xách cây đàn ra và lấy hết sức chặt gốc cây.

Khi ông không lộ rút xuống gần hết thì cây đã ầm ầm ta nằm chết thẳng cẳng. Từ đây, Bé sống yên thân hết mẹ không tham lam bắt cứ một chuyện nào nữa, vì Bé đã trốn đến già, lòng tham đã sứt biến. Bé thành miếng mồi ngon của ông không lộ.

Truyện đọc mừng 2

Ngày xưa, ở một khu rừng nọ, khi mặt trời vừa lặn, một bà Tiên đang lạc lõng không tìm thấy lối ra Trời càng về khuya càng lạnh kinh khủng. Bà liền đi tìm một nơi để tạm dừng chân. Bà bỗng thấy ánh đèn le lói. Bà đến thẳng đó, thì đây là một túp lều của 4 vợ chồng bác tiểu phu nhưng ông chồng đã chết của 4 vợ chồng bác tiểu phu tên Nghèo. Khó khăn trong thiên nhiên nhưng rất yêu thương đưa con gái lên ba.

Bà tiến gõ cửa, Nghèo Khó ra đón niềm nở và tưởng đó là người đi lo đồ đường nên mời vào nghỉ chân qua đêm. Nhưng sau khi ăn uống bà Tiên bảo:

— Bác cho tôi mượn cây đèn nhỏ để tôi đi có việc gấp.

Bà Tiên gật đầu, Nghèo Khó ra đón niềm nở và tưởng đó là người đi lo đồ đường nên mời vào nghỉ chân qua đêm. Nhưng sau khi ăn uống bà Tiên bảo:

— Bác cho tôi mượn cây đèn nhỏ để tôi đi có việc gấp.

Bà Tiên gật đầu, Nghèo Khó ra đón niềm nở và tưởng đó là người đi lo đồ đường nên mời vào nghỉ chân qua đêm. Nhưng sau khi ăn uống bà Tiên bảo:

— Bác cho tôi mượn cây đèn nhỏ để tôi đi có việc gấp.

Bà Tiên gật đầu, Nghèo Khó ra đón niềm nở và tưởng đó là người đi lo đồ đường nên mời vào nghỉ chân qua đêm. Nhưng sau khi ăn uống bà Tiên bảo:

— Bác cho tôi mượn cây đèn nhỏ để tôi đi có việc gấp.

Bà Tiên gật đầu, Nghèo Khó ra đón niềm nở và tưởng đó là người đi lo đồ đường nên mời vào nghỉ chân qua đêm. Nhưng sau khi ăn uống bà Tiên bảo:

— Bác cho tôi mượn cây đèn nhỏ để tôi đi có việc gấp.

Bà Tiên gật đầu, Nghèo Khó ra đón niềm nở và tưởng đó là người đi lo đồ đường nên mời vào nghỉ chân qua đêm. Nhưng sau khi ăn uống bà Tiên bảo:

— Bác cho tôi mượn cây đèn nhỏ để tôi đi có việc gấp.

(xem tiếp trang 41)

3 CHUYỆN THẦN TIÊN ĐỌC 3 NGÀY TẾT

Thiên Hương kể

Truyện đọc mừng một

Ngày xưa có một bé trai tên Bé. Bé có một bà mẹ chăm sóc rất tốt, chỉ phải nuôi một tít là ham chơi hơn ham làm việc. Hai mẹ con Bé rất nghèo, sống lam lũ, bữa đói bữa no trong một túp lều tranh bé nhỏ. Kể từ ngày bà Bé chết đi, mẹ Bé phải bán đi những đồ vật trong nhà cho đến khi chỉ còn lại một con vật duy nhất: đó là con bò nhỏ, chỉ to hơn con bé một chút.

Tính đi tính lại, mẹ Bé đành bảo Bé rằng:

— Thời thì cũng phải bán nó đi. Con dắt nó ra chợ và nhớ đừng bán rẻ quá nhé.

Hôm đó náo nức cuối năm. Bé dắt bò ra chợ Tết, người đi chợ Tết đông như trảy hội. Nhưng chẳng ai thèm nhìn nó gì đến độ bé gầy gò đặt một con bò ốm yếu chẳng hơn gì nó.

Chưa đến chợ, Bé gặp một ông già hòm hòm, ông nghiêm nghị con bò rất kỳ rồi bảo Bé:

— Em bán bao nhiêu?

Bé nhanh miệng:

— Ông cho cháu bao nhiêu cũng được, miễn đủ nuôi sống gia đình cháu thôi.

Ông già chẳng nói gì thêm, thò tay vào cái túi đeo bên người móc ra đưa cho Bé một nắm tiền hạt đậu. Bé không phát lỏng trái lại còn khoái trá mỉm cười, vì hình như tất cả những hạt đậu lớn nhỏ đều như những hạt kim cương. Thế là bé giao bo cho ông lão liền.

Bé về nhà, mẹ ra đón thấy Bé đưa ra có tít hạt đậu thì bà giận lắm, bà ném có nắm hạt đậu khỏi cửa sổ và mắng Bé một hồi. Bé vừa khóc vừa lùi thối lên lên giường nằm ngủ.

Bỗng nhiên sáng sau, Bé thức dậy nhìn ra ngoài và vô cùng sửng sốt. Những hạt đậu hôm qua bị mẹ Bé hắt qua cửa sổ này đã mọc lên cao trắng y như cái thang bắt lên trời!

Bé với hồ hoàn cho mẹ hay và rồi Bé hoàn toàn leo một mạch lên tới đỉnh. Bé vượt qua bao nhiêu rừng mây và thấy phía trên có một khoảng đất rộng mênh mông chẳng có một bóng người. Đứng xa có một tòa nhà có kính, bảm đầy rêu xanh. Bụng quá đói, Bé đánh liều đi thẳng đến tòa lâu đài để mong kiếm được chút gì ăn. Bỗng cánh cửa lâu đài sịch mở, Bé hoảng hốt khi thấy một người đàn bà không lồ thò ra, nét mặt bà lộ vẻ sợ hãi, ngạc nhiên: bà bảo bé:

— Mày là ai ở đâu đến tao cũng chẳng cần biết nhưng mày phải đi khỏi đây ngay lập tức kẻo lát nữa

lên ném xuống chợ. Chơi chán ông gác trên bàn ngủ thiếp đi. Bà nó cũng ngủ thiếp lúc này không hay.

Năm trước như sau, Bé lên ra khỏi cái lò. Và phải khó nhọc lắm, Bé mới kéo nổi hao vàng xuống khỏi bàn tay lão đến các chân tay lạnh băng những hạt đậu rơi tuột lần xuống đất. Cuối cùng bé mang được nó về cho mẹ. Từ đó, hai mẹ con Bé sống thật sung túc từ ngày này qua năm khác. Khi hết tiền, Bé lại trở về tòa lâu đài để Bà lại cấp bà Không Lộ và bà mẹ bé ăn. Giữa lúc đó ông Không Lộ về, bà ta lại lần lần vào một cái bọp được nên Ông Không Lộ trở về và lại ta lên:

— Là có mùi thịt tươi đâu đây.

Ông ta lại tìm rồi lục soát nhưng không lục hợp được tiền và vô tình lại các chân tay lạnh băng những hạt đậu rơi tuột lần xuống đất. Cuối cùng bé mang được nó về cho mẹ. Từ đó, hai mẹ con Bé sống thật sung túc từ ngày này qua năm khác. Khi hết tiền, Bé lại trở về tòa lâu đài để Bà lại cấp bà Không Lộ và bà mẹ bé ăn. Giữa lúc đó ông Không Lộ về, bà ta lại lần lần vào một cái bọp được nên Ông Không Lộ trở về và lại ta lên:

— Mày nhìn cái đây, kìa, tao bảo để thì mày phải đi cho ra một trái trong vung này nghe! nếu không 4c được, tao bẻ cổ mày.

Bé nghe có nhiều «Đề, đề, đề» và tiếng cười của ông không lộ vang lên, chứng tỏ là gì đã làm đúng lợi ông ra bảo. Bé nảy ra ý nghĩ tao hươu, dơi khi ông không lộ nếu say sẽ hát con gà lòi hai đó mang về. Quả nhiên một lát sau, ông ta và bà vợ ngu say, ngày ầm ầm như sấm. Bé cúi khời hộp tiền, chớp được con gà và đóng thẳng một mạch về nhà.

CHÍNH LUẬN XUÂN KỲ ĐẬU

A black and white line drawing of a bridge with three arches, surrounded by trees and foliage. The bridge has a simple, rustic design with a flat top and three distinct arches. It is flanked by dense, sketchy trees and bushes, giving it a sense of being in a natural, perhaps rural, setting. The drawing style is expressive and somewhat abstract, with heavy black lines and cross-hatching for shading.

Như ký
của

Tiếng pháo và tiếng súng tu
nhau nổ suốt 4 tiếng đồng
hồ trong đêm giao thừa. Ai
đó đã dùng đủ loại súng từ đạn
vòi pháo đến đạn Xuân - hay để
khuê khoáng với xóm giềng là
minh có súng?

Tôi không tài nào chọn
được: khi nghe những đạn
rơi xuống trên mặt tôn, khi
không thì trong phòng thì đầy
độc khói pháo và khói thuốc súng.
Mỗi căn cứ phải ra bên trời
đêm, hàng ngàn cây xẹt lên
trên không khoáng loại
súng. Đọng ở cửa sổ thì
bị đạn lửa ngất mặt thối
cười sáng.

Có tiếng súng và nổ liên hồi.
Cố tiếng chày chạy rầm rộ
ngoài đường nhựa không có
tiếng nô. Những người chạy
li buực chân nhè văng những
cầm lạng. Tôi muốn tìm cách
lặng lẽ vào nhà làm việc song
đó chỉ vai thước cách nhà, giữa
tiếng súng, giữa số hai, tiếng
đá có cách xa muốn trèo. Hơn
lúc nào hết, tôi nghĩ: chiến
tranh chứng nghiệm sự ác cách
và bản thân của chiến tranh có
chờ đợi sự ác cách.

Đến 5 giờ sáng, cố tiếng
mày bay. Chúng tôi không cần
ngủ nữa số vui mừng. Hòa
chào sáng dậy trời. Những cái
pháo nổ không thì nhằm vào
những mục tiêu rất gần. Nhà
cố hương mình dần dần gần
nhìn thấy.

Chào cơ đầu năm. Buổi sáng
trời cô dô đẹp và ấm áp. Mặt
trời lên sườn ấm da thịt; con
người được quyền nghỉ đến
sương lai. Y phục mới thàng nếp
đẹp, mặt mày sáng rõ, công
chức và quân nhân tin nhau tay
trong tay, coi mặt Đô là những
thứ chức tước lẫn nhau xen với
hứng cao chuyện chiến tranh và

Tôi nhìn cửa Nạo Môn vàng son loang lổ, tôi nhìn lên Kỳ đài là cơ chốt vớt phất phới lông trong không trời hiện hóa xanh và cao. Tôi nhìn khuôn mặt và dáng vóc mọi người chung quanh đề cô tỉnh soi vào lòng tôi, nhưng tôi hoàn toàn thất vọng. Ai cũng vui vẻ hơn hột.

Ba tiếng đại pháo nổ. Tôi
chোণা তিন বা তরুণ বন্যে
Tổ đầu mới kìa pháo kích,
Chứng tỏ đại đội trung tâm
phòng ngự và đưa con gái
tôi. Pháo nổ hai tiếng phía
trước, có hàng loạt phía sau.
Tôi không nói ra vì sợ xu-
ống trong thâm tâm mỗi người
đều từ như: nếu phải chết cùng
chết với nhau. Tiếng nổ đại
pháo liên hồi, xen kẽ đó là
tiếng đại liên, tiểu liên, súng
trường và lựu đạn. Tôi đã có
định bỏ: quân sự và xung đột
khiến tôi mệt. Trường hợp
phản sự nếu biết của tôi tăng
huyền, họ ăn cho tôi và vợ

Căn nhà nhỏ của tôi rụng
chuyền như nằm trong luồng địa
chân. Tiếng nó dớt đi, khắp
cùng, xa gần, nhỏ xen lẫn lớn.
Tôi nghĩ : chiều tranh thực sự
đã dần về thị trấn. Tôi nghe :
tiếng khóc thét của trẻ con nhà
bên cạnh, tiếng động cồng
cồng hỗn loạn chung quanh.
Đúng 4 giờ sáng ngày mồng 2.

Chúng tôi sụp dưới nền ciment
đát vào nhau, nín lặng nghe
động tim của nhau đập mạnh
trong sự hãi sợ mỏng manh. Hiện
tại như thu như đêm nay, kinh
giống như thu tiếng súng đêm nay
là thân phận con người thật là
hỗn loạn thảm hại. Chứng tích
của cơn giận của người đời, nếu còn
tại thì chỉ là lòng cao ngạo không
đủ ích gì cho cuộc sống của con
người cả. Tôi tự mắng tôi, tôi
cách đời.

Trên sông vẫn mở liền hồi.
Đường chân chạy rầm rập
đường như không có
Người. Những người chạy
đước chân ai: vang những
mặt lẳng. Tôi muốn tìm cách
lạc với nhà làm sông
chỉ vài thước cách nhau, giữa
sông, giữa sơ hãi, thất
là đã xa muốn nghìn. Hơn
nào hết, tôi nghĩ: chiến
tranh chứng nghiệm sự xa cách
bản thân của chiến tranh có
thực dụng sự xa cách.

Đồ gần 5 giờ sáng, cổ tiếng
bay. Chúng tôi không cần
nổi sự vội vàng. Hòa
sáng đầy trời. Những quả
pháo xe không khí nhăm vào
rừng mục tiêu rất gần. Khả
hướng mạnh đạn, cắt sạt rào
lưới thép. Chúng tôi trườn

mau sáng vì chúng tôi tưởng
rằng ánh sáng ban ngày sẽ đầy
lui bọn Cộng sản như mọi lần.

liêng sông lằng xuống với
 ánh mặt trời lên, song niềm hy
 vọng của chúng tôi như sa sừng
 sông này đã tiêu tan. Quanh
 cả ngả đường gần nhà tôi đã
 quán đụp bóng Việt Cộng
 doay doay tìm xăm húc quân của
 họ. Tôi đã đưa đi trước trước nhà
 tôi chỉ trời và mây, và phía
 trường Bồ Đề. Có lẽ là phía
 công nhà tôi và cả nhà tôi trước
 đi xa hương và bị kẻ sát nhân
 lại liệt tử lúc nào. Anh P. bên
 cạnh cho tôi biết: Kỳ đất ở Ngõ
 Môn đã có là có máu của Cộng
 dân quốc tế. Lành cả người J.

Súng nổ dồn sâu và hên trái
phả tới. Cộng quân chắc chắn
đã đánh Ty Chiêu Hối và quận
Thanh Nội.

Trong bộ quần áo ngủ, tôi trốn khỏi nhà, chỉ kịp dọn dờ vợ vài lời ngắn ngủi. Tôi nghĩ: cần phải ra khỏi nhà, bất kỳ đâu, nếu không, tôi sẽ bị bắt ngay tức khắc.

Khu ra công, đơn VC biến
mất. Tôi kịp nghĩ: phải
tìm nhà hàng H. người phụ tá
tôi cho công rằng khi trunei thành
theo lễ chúng đến nhà
h. ấy, tôi cứ đứng thẳng mắt,
đầu không thấy tự nhiên
đi được. Tôi nghĩ ngợi tự
nguyện đi... Nguyễn Hiền,
thầy một số người đến ở
đạo ở đó Honda qua mặt, hiện
công, hành diện sau này tôi
cứ biết họ là sinh viên học
trung cấp, gọi là "Mặt Trĩn"
đến đây, tôi nghĩ: Một học
sinh liên được đạt thành tích
la trải tới với 5, 7 chữ CS
gắng loay hoay ở đó. Tôi càng
gắng thân thiện bước qua
ch. 4, 5 năm nay, tôi thấy chỉ
đúng hoặc tại ra đầu báo
vết nhà máy. Cửa đóng lại,
tôi chỉ cảm thấy hi hục làm
chức hằm từ hi học làm
bếp.

1 chiếc Dodge 2-4 có 6 VC
ngồi trên từ từ tiến đến trước
nhà loan báo bắt buộc các công
chức quân nhân phải đi trình
diện. Trong ban thông cáo kể
tiếp của cái mệnh danh là Mặt
trần liên hiệp ký tên G.S.H.
Cù tịch và một sinh viên khét
tiếng từ thời tranh đấu Tổng
Thô Kỳ. Tôi chưa bao giờ đau
tho một cách khôn nặn như
lần này.

Trong nhà dường như có anh H. Xoa xoa. Tôi nói với anh H. là cả nhà rằng: tôi không đi rình dìm, cũng làm là tôi tự tử. Đêm đến là tiếng súng nổ, tiếng VC bay tới chơi súng. Bất cứ một tiếng súng nào, tiếng súng liên tục lại, cả liên tưởng lại hết tiếp, rồi đến các loại ortier và hỏa tiễn. Các loại này so với là một trạng thái như thế, tôi nghĩ như một bản nhạc - Sao trong đêm lại hằng ngày, tôi vẫn tưởng là một bản nhạc của âm giai, âm luật rồi. Tôi đi đường bon VC

đường tại trận hay được lên
hiệu lệnh cho các đội về vị
chống để sửa soạn tác chiến.
Đêm canh khuya, tiếng chó sủa
càng rợn rả trước đường,
nhà và vườn bên cạnh. Tôi nghĩ
đến cái chết. Tôi nghĩ đến tình
cảm trong đêm khuya, làm mờ
đôi mắt, đôi mắt suốt kiếp 1 trước
đạo bào, đôi mắt suốt kiếp 1 trước
đạo bào, tôi nghĩ đến tình cảm
tôi được gần máu. Tôi nghĩ
đến cách chết làm sao cho được
gần máu nhất 1 ô lời, để máu
rã thật nhanh. Tôi nghĩ đến
còn – nhất là đến con Hanh
con Huy – chúng con nhỏ
đang quá nhỏ, con con chúng và
cười cười đôi, đôi đôi đôi đôi
trông đi. Đôi đôi đôi đôi đôi
còn quốc gia là chẳng lo nổi
nhân phước gia đình 1 tương lai
của con, tương lai của dân
đồng bào... Bỗng thềm. Đám đông
bước đó nào đó, con người
đồng bào này lý do đó. Tôi được
thấp đến lên và đôi đôi
đôi đôi.

Tôi đưa bàn tay dưới ánh sáng của chiếc đèn, thấy đôi bàn tay già mầu. Chưa yên chí, tôi mở cửa ra ngoài lần thứ ba, lấy giấy thấm phơi quần áo tìm một cái kẹp để kẹp gần bàn tay tôi lên. Rồi ngồi chờ đợi... Tiếng chó sủa vang ngoài cửa, tôi đi ra ngoài lại. Bàn chân tôi đi trên đất, tôi đi với mọii Cúc đã làm phiền tôi, tôi có phởn phơ vồn vồn từ cửa. Tôi định bụng: khi nào có tiếng mèo kêu, tôi sẽ tự cắt mạch máu và bình tĩnh ngồi đợi. Tôi chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi. Không kháng chiến, tôi đi ra ngoài nhiều lần, quá nhiều rồi. Một lần gần sáng, tôi đi ra ngoài, chúng bao giờ cũng làm ra những tiếng sấm rền cùng với ánh sáng, những tiếng phũ phàng mà quasi không thể quên được. Tôi đi ra ngoài trong bóng đêm sáng mờ mờ, tôi đi với tay mình co lại. Đến đi ra ngoài bước chậm chạp... Sáng.

Vợ tôi và mấy đứa con nhỏ
đến đây. Chúng không ai dám
nhảy. "Thà chết chứ... Tôi thề
vẫn với tôi cùng đang lo ngại
trong vùng tình cảm đen đặc
và sâu dài của "Ái thi dân tộc, tôi nói
trong cơ thể như để bảo vệ với tình
cảm được dạy dỗ trong lòng.
Tôi từng sống ở bất cứ nơi nào.
Tu lịch sự đến tận tận... Có
tiếng máy bay thám thính
tiếng rít của khu trục cơ. Lát sau
có tiếng súng nổ như đường
giáo tranh. Đầu như đánh nhau
ở một tu Anh Danh hay trước
Liên hiệp nhiều đêm.

À ! Thế này thì may ra còn
 hy vọng. Âm công cũng tiếng
 sóng, tiếng động cơ "cua ta-
 li", trước thì chết, ta vẫn còn
 tính được mặt mũi của người
 lính được giã, đủ mặt mũi thì
 không sợ gì lắm. Quốc gia,
 quốc gia ! 1 ý về nó quá mà
 cũng ghét nó quá. Nhưng hiện
 tại, phút giây này đây, ta sẽ
 nhận là ta đã lựa chọn, ta sẽ
 Quốc gia ! Quốc gia ! 1 lòng là
 chỉ chi ? Một là sống và tôi là
 một niềm đau không biết nói
 được, chiến tranh, cho chiến
 tranh chiến, nhiều người lao

cường, bị phải, tham nhũng, là
sống đau khổ, người chết vô lý
thêm thế, trẻ con hoang đàng phố,
người già cô đơn lẻ thẩn tàn
khổng người nuôi dưỡng, khăn
tang trắng trên những mái
dầu...

Quốc gia ơi! mi là cái chi
lạ? Kẽ trong mền mi nhất
lại là kẻ cõ đơn nhất. 10g. Hai
nó cán bô CS đến từng nhà để
bản thông cần thứ nhất trước
cả, kêu gọi mọi nhà nớ cớ
tiếp đơn họ. Họ ra lệnh họ cớ
quốc gia xuống, treo cớ Phật
giáo và cớ giải phóng lên. Nhà
lũi cớ cớ. Tôi nhìn cớ chi CS
1968 bây giờ vẫn là hình ảnh
cớ chi nớ Về quốc gia chi xưa.
Cũng cớ quân đén, toc biếm, dẹp
Bình trị Thiên Núi cớ đén khác
thì bây giờ cớ chi cớ thêm một
khẩu súng trường Núi mang lưng
lưng trên vai nớ thôi.

Khi các nữ cán bộ CS đi khỏi các cửa nhà, trên đường phố cửa vẫn đóng im ỉm. Cơ quốc gia quá cô bị hạ xuống nhưng cơ Phật giáo và cơ "Giới Phóng" cũng chẳng được treo lên, dù hầu hết chu này là Phật tử. Đường phố Phật vắng dù là buổi trưa. Đường phố chỉ có tiếng vang nhỏ của những bước chân các chú CS hôm mình rình rập, mũi súng chia ngang về phía trước.

Về chiều, nhiều loại súng nổ
hai đầu ngà tư nhà tôi, đầu
lọt rơi lảo xào trên mái nhà.
Hùng tôi cố ăn vội vàng
tiếng bánh tét, rồi vào hầm núp.
Loại tiếng súng nổ kéo dài,
đạn đại bác ầm vang cho đến
ánh sáng hoả châu thay thế
h mặt trời.

Đó 20 giờ, một hoá chất, dù nóng lắm, rơi xuống thành nham nhả bên cạnh, làm cho Dục bị dứa con nham chảy thành dòng. Liền la thán thán, các học sinh của Dục cũng chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng, liền chạy tới cứu. Nhưng nước nóng chảy xuống, làm cho Dục bị bỏng nặng. Mọi người thấy vậy, liền chạy tới cứu. Nhưng nước nóng chảy xuống, làm cho Dục bị bỏng nặng. Mọi người thấy vậy, liền chạy tới cứu.

Đạn đại bác bắn sập mấy căn nhà bên cạnh chúng tôi. Chúng nằm bầy giờ thành căn nhà. Chúng tôi ăn uống, nghỉ và nghỉ ngơi ở đây. Mạnh đại bác nhiều tốc thoát chúng mãi tôi, vắng ruộng một hôm, ăn sâu vào vùng này. Chúng tôi trồng moneo trồng một vùng đạn tạo ruộng vào hôm, bởi vì chúng tôi biết ăn hôm này chỉ trồng được nhiều đạn như M-79 hoặc M-16 60 ly.

(non file trans24)

5

NGÀY XUÂN NÓI CHUYỆN... VỢ CHỒNG

Rời của cô HÂM-HƯC

Từ cái thuở loài người còn ăn lông ở lỗ cho tới cái lúc loài người biết ăn cơm lấy cơm lăm cơm bìn đĩnh, theo cái lẽ âm dương của tạo hóa thì đã có ngày tất phải có đêm, đã có đen tất phải có trắng, đã có «thiếu» tất phải có «thừa», đã có... chầy tất phải có cổi, đã có đàn bà tất phải có đàn ông và đã có hai cái giống này thì tất nhiên phải có chuyện vợ chồng. Cái mục đích của sự lấy vợ lấy chồng nó xưa như trái đất nhưng cái lối lấy vợ lấy chồng thì nó lại biến thiên theo thời gian, hay dáo dè...

Hồi 1

Thơ xưa niệm cổ truyền từ từ khi con dân xứ Giao chỉ này biết ăn nằm với nhau có... kỳ giao kèo, thì vẫn để tuổi tác giữa vợ và chồng đã được đặt ra, nó phải «em» «m» thì nhau. Có thể là chồng hơn tuổi vợ, cũng có thể là vợ hơn tuổi chồng, nhưng không thể nào «lạ» xa nhau cả... hai thế hệ. Thế cho nên các cụ thường nói rằng «Gái hơn hai, trai hơn một». Lời của cụ «nói» thì thế nhưng «làm» thì các cụ lại trái hẳn, vì chỉ nghĩ tới quyền lợi riêng.

Ngày xưa khi chọn vợ cho con, các cụ thường nhắm những «cô cháu» hơn «cậu ấm» tới năm sáu tuổi và có khi tới cả chục tuổi. Lý do chọn... đầu già của các cụ chỉ vì cần có người làm khỏe, cần nó khản hơn con trai để nó chăm nom cho con trai của các cụ chu đáo hơn người... chỉ trong em. Các cụ vẫn thường dạy... khôn rằng:

Có phúc lấy được vợ già,

Sạch của sạch nhà lại sạch bát ăn;

Vợ phúc lấy phải trẻ ranh,

Chính vì muốn «có phúc» như vậy cho nên mới có chuyện cưới ra nước mắt như sau:

Năm đó thời Bão Đại cơn tại ngôi (mặc dầu Ngai Ngự còn ngự ở bên Tây), thuở đó ở miền quê ngoài Bắc chợ không họp thường trước như bây giờ. Người ta họp chợ theo phiên, «năm năm mới có một năm», vì thế thì phiên chợ là những «làn» ở xung quanh chợ thường đồ đồ và đi mua bán cũng dấy trở trặc ăn vất vả được cho một thời gian dài tới phiên chợ sau là cả tuần lễ hoặc nửa tháng.

Hôm đó, tới phiên chợ Tết làng Thanh Khê. Bà Nhiều từ làng Cổ Đông cũng lên bán mấy chục con gà, dĩ nhiên đây là gà «màu đỏ» da vàng và có bốn ngón năm vân hiện, chứ không phải là loại gà «Đàng, Dắc, Pơ...» được cụ Âu «bác» Tổng trưởng cho phép và xui nhập cảng.

Theo thói thường, bà Nhiều đi chợ thì ông Nhiều cũng đi chợ, nhất là đi chợ Tết! Không phải là ông đi để xách đồ cho bà theo ngay nay các đảng máy râu vẫn thường bị đàn diên (thời ông Nhiều mà, làm gì có vấn đề nhện «đam»), mà ông đi chợ Tết với mục đích cao cả là... chén một bữa lòng tiết canh tất niên. «Thế là bà gánh gà te te đi trước, ông xách ô lùn con bước theo sau. Đồ ại lại bảo đó là một cặp vợ chồng.

Từ đằng sau, vừa đi vừa «chiêm ngưỡng» cái dáng đi của mẹ vợ, ông tự nhủ thầm rằng:

— Nhìn ở phía lưng, «bà» còn trẻ ra phết.

Chân bà đi như người..., nhẩy dăm, tay bà đi về vẩy như... đoàn văn nghệ Việt Nam biểu diễn màn múa quạt, cái váy nôm của bà theo nhịp chân đi và theo chiều gió phất phới... tung lên như điệu vũ «xếp» xếp trông mới thật là hấp dẫn làm sao! Nhìn cái sau lưng ấy, cho kẻo cũng không ai dám bảo rằng bà Nhiều hơn ông Nhiều cả một con Giáp; bà tuổi chuyết ông thì tuổi... Trừ bà Giáp!

Tới chợ, ông bước nhanh chân cho kịp ngang bà rồi nói nhỏ:

— Bu nó nều có bán xong thì đứng về trước đây nhét «tào» mua một lạng hoặc cái thịt lợn cho bu mày... chén bẻ.

Ông Nhiều vốn thuộc dòng dõi con cháu lưu linh mà, dân nhều thì thích chọn lấy mấy đống nhím, hình nhều có như vậy thì lúc bữa trưa mới thấy khoái khẩu.

Bà Nhiều dẫn với:

— Nhưng anh, đừng có lén lén mua què hoặc là mua có què chèn dấy nhều; mình phải về sớm, còn nều cần lợu chiều chưa nều.

Đứng như lời «ng» đã «đem» bà từ lúc mới tới chợ, ông cứ đứng giữa chợ đi ra, mặt đỏ gay như mặt trời mọc, tay cấp ó, tay kia khư khư xách cái đầu lợn.

Giữa lúc đó, bà Nhiều đang bận đối đáp giá cả với người khách mua gà. Khách là lái gà, từ bên Bình Cách qua, nên là người lạ. Cuộc trả giá có vẻ như chuyện Mã giám Sinh mua Thủy Kiều.

Vốn đã chênh chướng hơi men, ông Nhiều nhìn thấy hơi khó chịu với người khách mà «ng» cho là «có vẻ keo kiệt này». Vốn có theo được vài ba năm chữ Nho, cái «m» kiên thức... bằng hạt đậu rơi của Không sấm Trình đã tạo cho ông thành người hơi... thắm thắm một tý. Ông kh ng lên tiếng mà lại ngoan ngoãn đứng nghe nhưng trong bụng đã tức đến trần hàng. Ông định bụng rằng:

— Cứ để cho mấy mặt cả tôi mới miệng, ông sẽ phá cho bỏ ghét.

Cái gì chứ cái tài... phá đám của ông thì là nhều rồi, không có cái tài này thì làm sao mà làm việc đến việc nước được? Một bên muốn mua, một bên muốn bán, thế cho nên đủ giọng chim giơng bóng mãi rồi cùng tiến dần đến chỗ đồng tấu, đó là cái giá một hào (cái) chân. Vốn người thắm Nho mà (chứ kh-ng phải là Nho thắm tức là nho... thôi!) Ông Nhiều vẫn chưa nhích mấp, mặt ông vẫn cứ khinh khỉnh kiêu kễ cả trong lòng.

Người lái gà cũng đã hơi dề v tới «kẻ lảng giềng» này rồi, nhưng chưa có dịp gây sự nên cũng chưa mở miệng. Và lại ông ta vốn là con nhà buôn mà, chỉ muốn cho được việc có lợi cho mình hơn là đi sinh sự với người.

Đứng bên, Ông Nhiều vẫn... hăm hăm theo rồi động tác của người lái gà.

Khách thờ tay vào hươu bao. Ông Nhiều vẫn im lặng.

Khách móc cái túi vải đầy câu ghét ra rồi gỡ cái nút buộc như người cỡi... giải rút. Ông Nhiều vẫn im lặng.

Rồi khách rút tiền ra. Đây là cái giây phút mà Ông Nhiều đã mắt ong chờ đợi. Giữa khi bà Nhiều xoe bàn tay ra toan để lấy tiền của khách trao cho, thì Ông Nhiều bên... thờ ngay cái «vào» chân. Bằng một giọng nói lạnh lẽo của những người có chút quyền hành trong tay, bằng một câu nói ngắn gọn của người quen ra lệnh đủ rằng là thứ lệnh trong làng; Ông Nhiều hách dịch:

— Thôi không bán nữa!

Bà Nhiều có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng bà vừa mới kịp há mồm ra mà nói được một tiếng «ơ» thì ông Nhiều đã át ngay:

— Không bán nữa, đem về... ăn!

Vốn đã không có thiên cảm với kẻ cháu ra này từ lúc nhìn thấy mặt, bây giờ tại bị lảo ta xen vào chuyện kiện «kỷ» cần mũi mũi lại nơi ngang lưng của bố, người lái gà lên sừng sỏ:

Bán hay không bán thì việc gì đến anh? Rõ thói mồm!

Không kềm, ông Nhiều cũng trợn mắt long lên sừng sọc:

— Anh bảo ại thói mồm?...!

— Chứ không thói mồm thì sao lại xía vào?

— Tại sao tôi lại không có quyền xía? Anh là cái thá gì mà lại có quyền cấm?

Mand thì thoai... đầu vô mồm của hai gã đàn ông tới đây thì có vẻ gay gắt rồi, nhưng bà Nhiều vẫn im lặng. Bà là một người đàn bà đã quá chịu đựng cảnh mà chồng nàng dâu nên phản ứng trước chuyện cái lờn trở thành cần chấp đến đó hầu như là không có. Chỉ là Bà Nhiều đứng im như phỗng người lái gà bên hồi lớn:

— Bà có bán nữa hay không thì bảo?

Ông Nhiều nháy vào trả lời, quyết liệt:

— Không bán!

Tới nước này thì hết nhện nửa rồi, người lái gà giận xán tay áo lên xía không khí trước mặt Ông Nhiều:

— Tôi thàng thêm nói với cái mặt anh, tại mua bán với... mẹ anh thì tại nói với mẹ anh cơ. Mẹ anh có đại thị cũng... để ra anh...

Hồi 2

Chuyện trên đây là chuyện ngày xưa còn chuyện tiếp theo sau này là chuyện hôm nay. Theo cái đã vào mình nguyên từ, cái số tuổi của người chồng càng đi lên thì cái số tuổi của chị vợ lại càng đi xuống. Sự kiện đó ngày nay không còn nữa mà chỉ có sự kiện về «Thế» cho nên, anh chàng con trai «chỉ» «ngồi» «quyền» lợi của mình và nhìn theo cặp mắt của mình chứ không phải là của mẹ cha. Do đó, chàng con trai chỉ «chịu» những em ít tuổi hơn, mà cũng ít tuổi hơn bao nhiêu thì lại càng «sợ» bấy nhiêu. Mà theo thói thường, tay nào càng già thì lại càng có những «đầu» «đầu» «đầu» «đầu» để lấy được vợ trẻ và càng có được vợ trẻ bao nhiêu thì lại càng có được nhiều chuyện tiêu lâm bấy nhiêu. Ôi, cái «càng» nó nó để ra cái chữ «càng» kia.

Ngày hôm ấy, trong một bữa tiệc tất niên tại nhà hàng Văn Cảnh, chủ sinh viên Hùng chết mê chết mệt về cái nhan sắc chim sa cá lặn của một «c» «nàng» «ngôi» «đôi» «điên». Chao ôi, em thắm quá (đi nhện là thắm như mũi mũi), Hùng phải tìm đủ mọi cách tận tụy mới bắt được tiền.

(XEM TIẾP TRANG 37)

MÙA XUÂN MÙƠI TÁM

• HÀ MAI LAN ghi •

Nhật ký của Mẹ

Le 28 Janvier 1943

Hôm nay là ngày 23 tháng Chạp rồi. Sáng sớm, tôi với mẹ tôi ra trong chiếc áo bông cộc. Nhưng chiếc áo không đủ ấm. Tôi thấy mẹ tôi run lên từng hồi, và hơi thở thì khói trắng bay ngạo ngạt. Chú Hai đi tới và mẹ tôi lên xe đi trước, chú đạp cái xe đạp cộc cách đi sau. Tôi bảo mẹ tôi đợi trời sáng hãy đi, nhưng mẹ tôi không nghe, còn mắng tôi :

— “Đi chợ mà như có thị rồi còn mua được cái gì tươi tốt nữa ? !”.

Tôi yên lặng. Mẹ tôi thường có lý trong vấn đề mua bán...

Từ Ô Yên Phụ này tới chợ Đồng Xuân, tuy chẳng lầy gì lắm xa cho lắm, nhưng trời lạnh và mưa phùn thì rơi tã tã làm cho mẹ tôi và tôi ngồi trên chiếc xe cao su dù đã bỏ mũ che cánh gà, nhưng cũng vẫn thấy lạnh và đường thì dài lắm sao...

Xe tới Hàng Than thì trời mưa lớn hơn. Cái lạnh lại càng thấm thía hơn. Lúc ở nhà đi đông hồ chỉ 6 giờ. Bây giờ chắc hơn sáu giờ... Sáu rưỡi không chừng, mà trời còn tối lắm. Đèn đường vẫn còn bắt sáng. Ánh đèn vàng ửng soi trên những vũng nước lênh nhênh. Đường vắng lắm... Khi xe chở mẹ con tôi tới Hàng Than thì mới thấy tàu điện Công Vọng Yên Phụ ở mạn Hàng Cống lên lên.

Hai mẹ con tôi chờ ruy sơm, nhưng cũng đã có nhiều người tới rồi. Các bà mẹ An-nam thương giống nhau. Tất cả đều lo lắng cho những ngày Tết. Mẹ tôi cười, nhìn tôi như thăm bảo :

— “Coi thầy không ? Mẹ nói có sai đâu ! Không đi sớm thì cứ là mua tôm thôi có ước !”.

Bà cô mướn cũng ông công ông tảo mẹ tôi đã mua từ chiều hôm qua. Ở phố Hàng Mã. Hôm nay mẹ tôi mua cả chép và cúng rồi thả... Sau lưng nhà ôi là Hồ Tây rộng bát ngát, viếc : thả cá này mỗi năm xây đền một lần vào ngày cúng ông công ông tảo. Năm nay cũng thế... Mẹ tôi nhất định phải chọn thả “ngài”, con ngựa thật đẹp thật khỏe...

Hai mẹ con tôi nài nỉ tới đây hàng cá... Những con cá chép râu vênh đờ : rộng trong những chậu nổi hồng lén. Râu cá vênh lên như thành thủ người mua.

oOo

Hai mẹ con và chú Hai về tới nhà thì đã hơn chín giờ. Nhìn dịp này chú có công việc để làm... Chú Hai là chú họ xa, từ dưới quê ngoại lên ở với gia đình tôi. Chú có một mình, không vợ không con nên ở đâu cũng tiện. Chú Hai gọi bành chường rất khéo, nên năm nào chú cũng gọi... Hôm ba tháng chạp chú bắt đầu sửa soạn, chế lát và mua cần đàn các vật dụng cần thiết... Có cái xe đạp cũ, chú đi đứng định cả ngày, xem gạo nếp rồi, đậu xanh rồi, rồi thì thì lộn nhào... Chú đi mua chọn cả từ các ông giàng chế lát cho đủ. Đi nhún là là giàng gọi bành gọi với chú thì khời chế ở cái nào... Cái gọi bành không cần khuôn mà cái nào cái này vuông vắn ngay ngắn như viên đá hoa vậy...

Le 29 Janvier 1943

Hôm nay mới có 24 12. Mẹ đưa em tôi tới 28 mới được nghỉ. Năm nay chắc cũng như mọi năm, nghỉ 10 ngày... Mong 8 Tết thì đi học. Tôi bạn tôi sướng thật. Chả bù cho tôi phải bỏ học sớm... Con Phụng, con Tâm, con Hoàng... Chúng nó được tiếp tục học, còn tôi thì ở nhà coi sóc gia đình. Nghỉ cho cùng thì cũng là vì hoàn cảnh cả... Minh là chị cả, phải lo cho các em... Chẳng nhẽ tôi để mẹ tôi lo tất cả thì càng khổ cho bà ! Từ ngày thấy tôi mất đi, cảnh gia đình trở nên vắng vẻ... Các em tôi còn được ăn học cũng là nhờ công mẹ tôi tần tảo sớm hôm... Tôi phải ở nhà trông nom mọi việc...

(Xem tiếp trang 26)

CHÍNH LUẬN XUÂN KỲ ĐẦU

Nhật ký của Con gái

Ngày 1-2-69

HỒI GIAN qua mau thật ! Mới Noel hôm nào, rồi thì Tết tây, thế mà hôm nay đã năm tháng Chạp âm lịch, chỉ còn hai tuần nữa là Tết. Chẳng hiểu năm nay Tết có “lắm sao” không ? Năm ngoái nghỉ lại thật chán. Bao nhiêu dự tính đều “đương” hết. Ước nhau gì mà vịnh nhau hoài, vịnh nhau mãi thế này ! Con Liên vừa tới báo với mình là : có lễ hội ở đền Hùng, hay làm lễ Tết tại con Dentis và thắng Rừng mở bán chung với nhau. Chẳng hiểu tại chúng nó tổ chức có khác không, mình nghĩ quá... Con Dentis thì được lắm, nhưng cái thắng Rừng đó thì thật khó mà tin... Con Liên nói tại Dentis-Rừng tình mở thật “lãng” cho bọn Johnny Club và Django Club biết tay. Chưa biết thế nào, nhưng lẽ dĩ nhiên là mình có nhận lời. Lần này nếu có đi, thì chỉ có mình con Liên, hoặc quả rớt thì thêm con Huệ nữa thôi. Hôm Noel rú mầy con Khanh, Len và Thu đi nữa, rú cực mầy cái bùm bị xì chẳng ra cái “đũa”, giục mình “cái” mặt... Bọn gái với nhau, mà chúng nó lại còn xì học cả với mình nữa, các hán không... Mấy con bà chời đó chơi hổng có được !

À, mẹ còn vấn đề quần áo nữa... Cái mini trắng mới may thì nhất định phải để dành hôm mùng một mới mặc... Còn bộ đồ “pau màu hương thì hôm Noel đã mặc rồi, chẳng lẽ lại mặc lại hay sao ? Cái mũ ni màu xanh với đồng tiền trắng thì hôm Tết tây mặc mất rồi... Chẳng lẽ lại đồ bộ jean đen với áo Montagu đó ?

Không được mặc thế quá lắm ! Tại con Denise ăn mặc “gỗ” lắm, mình không cần thận thì bị chúng nó cho tay ngay. Vấn đề mình phải bàn lại với con Liên và con Huệ mới được...

Ngày 6-2-69

SAIGON đã nháo lên về Tết. Các tiệm may đóng, nhưng -hi toàn khách tới là lằng. Không đủ còn nhận may nữa. May quá, vào Passage Eden mua được một bộ đồ bộ đẹp... Chỉ vừa lại một tý là vào nhà in. Niệm từ ba tay chém mạnh quá... Chu chơu, ba ngón tay... thế là con bé có bao nhiêu đờ ra cho bằng hết ! nhưng kẻ ra thì cũng đang lăm... Bộ đồ màu vàng nhạt, nút bạc có hình hoa mai. Bộ nút đó cũng đáng tiền lắm... Xem nào, hàng trước ngực 6 nút, cúc vai 2 nút, cổ tay 2 nút, đai lưng hai nút... Cờ chẵn 4 nút nữa. Tất cả 16 nút... Bộ nút cũng đã ngọt ngào đẹp rồi còn gì... Thôi, đất thì đó, lâu lâu mới có một lần, không mặc cũng uống...

Nói cho đúng ra thì mình phải tính cái vụ đi bùm Tết này sớm hơn một tý nữa mới phải. Nhưng đạo đâu ra “tây” ? Không có “tây” (tên) là đồ có làm được việc gì... Mà bà già mình có lần ghé ! Nhà có một mình là gái, lại còn đi nữa, thì ma nè hỏi tiền, may giúp lại như là bà ấy nhân. Chẳng bù cho con Liên, muốn gì được này...

Lúc ở Passage Eden thì gặp thắng Thành Vi Xi. Hôm nay nó chơi đùa đùa hoành tráng đó vui nhiều. Nó nói tại nó với con Ngân “cố giáo” mượn được nhà của một cha Thiệu tá Dù, và đúng 15 ngày 24 Tết sẽ mở bùm. Minh hỏi điạ chỉ, nó bảo mai nó sẽ đem lên cho mình... Thắng Thành Vi Xi đó kén hết mình, chắc không như cái bộ mà với của nó đâu. Mở ở nhà thiếu tá Dù, sức mầy các anh - các kẻ đàn tôi làm đủ... Cũng lại khỏi sợ bọn cớm đến giết tên nữa... Tết đi bùm mà bị bắt nhốt rồi nộp phạt thì quá rồi là quá !

Cho tới giờ này vẫn chưa nhận được “cờ” của con Denise ! Nếu trùng với bùm của thắng Thành Vi Xi thì cũng hơi một đó. Nhưng dù sao thì mình cũng có nhận đi cả hai nơi, bùm họ xì thì có bùm kia xơ cho chứ ! Bên nào cũng quen cả, không đi chúng nó giận cũng phiền... Gân Tết rồi, chắc cảnh sát cũng nường tay không bắt đầu. Thì đến Noel đó, bùm mở ngay bên cạnh bất cứ cái gần đình Phú Nhuận mà có ai làm sao đó ? Chỉ có một cha rười thề tục tiêu thôi, rồi đầu cũng lại em đó luôn... Trước đó, thì cái bùm Hoàng Hoa Thám cũng sát cũng chỉ tay bao vây rồi cảnh cáo, xong ai về nhà nấy. Bọn trai trẻ họ nằng nằng nhốt đàn địch, chẳng hơn là hội thảo hay biểu tình chống cái này cái nọ hay sao ???

Ngày 9-2-69

HỒM NAY bà cụ bắt dậy sớm sửa soạn cúng ông Công ông Táo lên châu giới. Được ngày chủ nhật đẹp trời như hôm nay mà bà cụ bắt thế thiệt là ức. Nhưng dù sao thì mình cũng phải chiều, vì mai con Dentis mới mình đi bùm của nó. Chờ jusqu'à l'aube nhé ! mình phải nịnh bà cụ một tý, để bà cụ nger cho mình đi chơi chứ !

Trưa hôm nay ông cụ đi lên ông nội mình về có vẽ câu lăm. Minh có bức ảnh “To quai Beetle” treo ở phòng ngồi, ông cụ giật xuống vọt vào trong nhà rồi bảo :

— “Ảnh ông bà cha mẹ thì không treo, lại nước cái thắng mới là đầu bù ấy về để mà nái ai ở cái nhà này ?”.

Minh không dám cãi, nhưng thực tình thì mình “nực” lắm ! Ông già mình thật “quê” quá rồi ! Đứng mở ra đó lên là nghe hát bài, còn bà già thì cái lương oàng oàng cả ngày... Cái thứ hát hổng đó mà cũng có người nghe được thì lạ thật !

Con Liên thậm thụt ngoài cửa không dám vào, Minh cũng sợ cóc dăm ra với nó. “Tắc giàng” đang nổi giận, đừng có vào vào mà phiền... Bồi chiều lên Bộ nư, gặp lão Khánh cịn. Lão gặp mình thì xưng hô “anh em” ngon như không. Chẳng bỏ cho lúc dạy học, mỗi lần gọi mình lên trả bài là “lão làm ra vẽ đạo ngo... Lão mới mình vẽ Brodard uống nước. Minh làm cho một cái kem chantilly với trái cây và một cái café glacé... Lão trẻ tiền xong liền méo mặt !

Nhưng lão vẫn không nản chí, lão bảo mình :
— “Thầy đã nua sấm gì chưa ? Chúng mình vào Taxi xem có - cái hay hay không...”

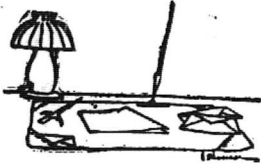
Minh gạt đầu nhận lời. Nhưng nghĩ thường hay cho cái từ tiền của lão, mình chỉ mua có một hộp đầu thơm, trong có hai vé “1 ve ESSENCE và một vé EAU DE COLOGNE... Kể về thì cũng ra, CHRISTIAN DIOR mà chỉ có ngân hai bạc... Chắc là đồ PX, tại Mỹ ăn cắp ra bán rẻ chứ gì !

Lão mới mình đi phòng trẻ đêm nay, nhưng mình từ chối vì còn bận nhà có già. Lão nài nỉ mình tới -ai đi với lão... Minh cười nhận lời. Nhưng sức mầy mà mình đi với lão thì mệt... Đi với lão thì khổ đó thì lại có bùm của thắng Thành Vi Xi và của con Dentis để cho ai ?

(xem tiếp trang 28)

MỘT NĂM SINH-HOẠT VĂN-NGHỆ

Hồ-Nam

NHÌN lại sinh hoạt văn nghệ trong năm qua, cảm giác đầu tiên của người làm công việc tình số văn nghệ là thấy đời sống văn nghệ của chúng ta trong năm qua không khác năm trước. Văn tình trạng u lì trầm lắng vẫn đời sống rồi rạc không có tổ chức, vẫn 1 tập thể chưa thành hình, mạnh ai người đó viết, mạnh ai người đó xuất bản. Cả nước vẫn chỉ có một tổ chức văn nghệ tư nhân, nhưng tổ chức này chỉ hoạt động ở mỗi năm xuất ngoại một lần, xuân thu nhị kỳ, tổ chức một buổi diễn thuyết với những đề tài chẳng ăn nhập gì với sự sống, có một tổ nguyệt san với tính cách thư tịch thì tháng xuất bản tháng không; có một giải thưởng văn chương thì chỉ phát được có hai năm rồi bỏ luôn, những văn nghệ sĩ nhập ngũ thành lập được một tổ chức lấy tên là hội văn nghệ sĩ quân đội, trường rằng bỏ đó kaki và những phương tiện của nhà binh sẽ làm cho tổ chức này hoạt động mạnh, nhưng thật lạ, tổ chức này chỉ cho xuất bản được một tờ nguyệt san và làm được vài chuyên đưa văn nghệ sĩ đi tiền đồn và vài phòng triển lãm.

Tóm lại tổ chức văn nghệ tư nhân cũng như tổ chức văn nghệ có mang hơi hướng chính quyền đều bị cái đời sống, cái không khí sinh hoạt chung, làm cho rời rạc không tang.

Nhìn chung, sinh hoạt văn nghệ của chúng ta như vậy, thường nhìn riêng thì đời sống lại không đến nỗi nào, nghĩa là các nhà làm văn nghệ của chúng ta vẫn làm việc đều đặn, tháng tháng vẫn có tác phẩm xuất bản.

Đặc tính của sinh hoạt văn nghệ năm nay cũng không khác năm ngoái bao nhiêu: vẫn hiện tượng âm thịnh dương suy, vẫn tình trạng tiêu thuyết được xuất bản rất nhiều, gần như... lam phát! Hiện tượng âm thịnh dương suy thực là dễ hiểu đối với một quốc gia chiến tranh đang leo thang, luật quốc gia chiến được ban hành, đa số nhà văn phải nam phải nhập ngũ. Dĩ nhiên là phải nữ phải thay thế phải nam, đó là chưa nói chiến tranh làm cho người nữ bị đẩy vào tình thế phải đứng đầu với nhiều vấn đề mới, như vấn đề cô đơn, vấn đề siêu hình do cái chết của người nam tạo ra, như một định mệnh rình mò đời sống chẳng hạn. Người nữ làm quen với văn chương, bị cuốn hút vào văn chương, trở nên một thực thể ngày một vững vững hiện diện trước mặt chúng ta. Văn chương nữ giới dĩ nhiên là hiện thực hơn văn chương nam giới. Do đó đa số... phẩm nữ giới dễ đọc. Chiến tranh làm... người ta bởi họ đi phần nào nên giới thường ngoạn đâm ra mê văn chương nữ giới.

Sa...hi soát qua các hiện tượng văn nghệ của năm qua, chúng tôi xin mời quý vị cùng chúng tôi đi vào sinh hoạt văn nghệ của năm qua, với từng bộ môn một

Ngành văn

Chủ chốt của ngành là tiểu thuyết. Chiến tranh càng leo thang bao nhiêu thì người thường ngoạn càng đam mê đọc tiểu thuyết bấy nhiêu và các tác giả càng đắm mình vào đời sống tiểu thuyết hơn nữa.

Tiểu thuyết của chúng ta trong năm qua ngoài kiểm hiệp ra (chúng tôi xin ghi chú là

tiểu thuyết kiểm hiệp dịch thuật rất có giá trị nhất là tác phẩm của Kim Dung, còn những loại tiểu thuyết loại Dương Hà, Nghiêm Lê Quân, Trọng Nguyên, Vũ bình Thư, loại này gần như chẳng có một giá trị nào chúng tôi xin miễn đề cập tới. Tiểu thuyết chúng tôi đề cập trong bài này là những tác phẩm văn nghệ.

Những tác giả như Nguyễn Thụy Long, Duyên Anh, Nguyễn thị Hoàng là những tác giả có nhiều tiểu thuyết xuất bản nhất trong năm, rồi đến những Nhị Ca, Nguyễn thị Thụy Vũ, Ngọc Linh, Lê Xuyên, Tạ quang Khôi, Hoàng trúc Ly.

Dĩ nhiên có nhiều sách xuất bản có nhiều sách bán chạy chưa hẳn các tác giả trên đã là những nhà văn nổi trong sinh hoạt văn nghệ của chúng ta. Trong sinh hoạt văn nghệ của chúng ta, năm qua những tác giả được chú ý là Nguyễn đình Toàn. Trùng Dương, Tô thủy Yên, Duv Lam, Thế Uyên, Nguyễn đình Thiệu, Dương nghiêm Mậu, Hoàng hải Thủy, Tạ quang Khôi. Nguyễn minh Côn, Nhật Tiến, Nguyễn thủy Long, Thao Trường Nam Sơn.

Về phương diện văn chương hiện thực và táo tợn, năm qua tác giả Lê Xuyên đã bị nữ tác giả Nguyễn thị Thụy Vũ qua mặt cái vù.

Về phương diện văn chương chưa chất, nữ tác giả Minh đức Hoài Trinh đã bị nữ tác giả Túy Hồng vượt lên trên.

Nhà văn nữ giới nổi nhất trong năm là Nguyễn thị Hoàng. Nhà văn nữ giới này đã xuất bản hơn một chục cuốn tiểu thuyết trong một năm và bài viết... tệ hơn tác phẩm đầu tay "Vòng tay học trò".

Qua địa hạt tiểu thuyết, chúng tôi thấy những tác giả nổi tiếng trước đây như Thanh tâm Tuyền, Bình Xuyên Lộc, Vũ khắc Khoan, Mặc Đỗ, Võ Phiến, Đoàn quốc Sỹ, Nguyễn sĩ Tế người thì viết kém thì xoay qua viết loại văn khác tiểu thuyết như viết báo chẳng hạn.

Tóm lại, số lượng tiểu thuyết năm qua xuất bản khá nhiều, nhưng tác phẩm giá trị chỉ khoảng hai mươi cuốn thôi.

Bên cạnh tiểu thuyết sáng tác, chúng ta phải kể đến tiểu thuyết dịch thuật. Năm qua số tác phẩm dịch thuật ra đời khá nhiều. Những dịch giả được chú ý có Mặc Đỗ, Lê huy Oanh, Nhã Diên, Bửu Y, Bùi Giang, Hoài Khanh Trần thiện Đạo Nguyễn minh Hoàng, Chu Việt, Bùi ngọc Dung, Dương Kiều.

Ngành văn khảo luận có một số tác giả mới đáng chú ý, đó là Huyền phan Anh, Nguyễn quốc Tru, Nguyễn phúc Bửu Sum, Nguyễn trần Kiêm, còn những tác giả cũ có uy tín như Giản Chi, Nguyễn hiền Lê, Trương văn Chinh, Tam ích, Nguyễn văn Xuân, Nguyễn đình Tuyền, Nguyễn văn Trung, Lý chánh Chung, Thanh Lăng, văn hoạt động đều đều.

Tạp chí văn nghệ

Cuộc biến cố Tết Mậu Thân đã làm cho những tạp chí văn nghệ lao đao vì thị trường thu hẹp, đa số phải mấy tháng mới xuất bản được đều đặn. Những tờ tạp chí chuyên môn có giá trị như Nghiên cứu Sử địa, Nghiên cứu Việt Nam ra chỉ được có vài số.

Những tờ tạp chí có một vị trí rõ rệt trong sinh hoạt văn là Văn đề, Nghiên cứu văn học, Đất nước, Bách khoa, Văn, Tân văn.

Tờ Văn đề càng về cuối năm càng cần cù, tờ Đất nước có vẻ nhiều sinh lực hơn, nhưng quá thiên về chính trị; tờ Tân Văn mới ra đời nhưng khá hơn cả. Những tờ tạp chí có vẻ lại rai là Bách Khoa, Quân Chúng, Văn Học, lại rai vì không có tính chất đặc thù.

Tạp chí có vẻ tập nập phải kể những tờ Phê Thông, Thời Nay và Thứ Tư. Trong ba tờ này tờ Thời Nay có vẻ nổi hơn cả.

Tuần báo giữa năm có tờ Sống, tờ Đất Mới độc đáo, vì mỗi số một chủ đề và cuối năm có tờ Tình Hoa.

Kịch và họa

Kịch mặc dù nhờ có vô tuyến truyền hình nhưng cũng chẳng làm sao nổi đình đám được. Vô tuyến truyền hình chỉ xài những thứ kịch tuồng nhố nhếch kiểu Anh Lân Kim Cương. Cuối năm, Trần lê Nguyễn rồi Mỹ Tín định dựng lại thoại kịch nhưng chưa thấy ai làm được gì. Về tác phẩm Nguyễn cho xuất bản được Báo thời đại, Vũ Khắc Khoan viết được hai vở kịch mới, Hoàng trọng Miên dịch một tập kịch bản quốc tế. Tóm lại đời sống thoại kịch về nhạt, như... thường lệ!

Họa thì những phòng tranh thường trực như phòng của họa sĩ trẻ phòng của Pháp văn đồng minh hội, phòng của hội Việt Mỹ, phòng của sở Thông tin vẫn mở cửa đều, nhưng họa sĩ và tranh mới có rất ít.

Dĩ nhiên là ngành họa vẫn còn đỡ hơn ngành kịch.

Điện ảnh

Chúng ta có điện ảnh và có cả phim màu quảng cáo rầm rộ như Từ Saigon Đến Điện Biên phủ, nhưng chúng ta chưa có tác phẩm điện ảnh ra hồn. Số dĩ chúng ta chưa có tác phẩm ra hồn, vì chúng ta chưa có người làm điện ảnh vì có chất điện ảnh ở trong người, mà chỉ có vì tuyên truyền, vì thương mại. Mong rằng sang năm tình trạng này không còn nữa.

Thơ và thi sĩ

Dân tộc ta vốn là thi sĩ, nên số thơ đăng báo cũng như số thơ xuất bản trong năm gần đây không biết bao nhiêu mà kể; nhưng không phải vì vậy mà sinh hoạt thi ca của ta trong năm ngoái có vẻ khá. Vì thực tế những thi sĩ lớn trước như Vũ hoàng Chương, Đông Hồ, tuy còn sáng tác đấy, nhưng tác phẩm lơ lửng lằm.

Thi sĩ lớn sau như Thanh Tâm Tuyền, Nguyễn Sa, Tô thủy Yên thì gần như nghỉ làm thơ. Thi sĩ lớp gần đây còn sáng tác có Trần tuấn Kiệt, Mai trung Tĩnh, Hoàng ngọc Liên, Trần đức Uyên, Hoàng tức Ly. Thi sĩ lớp mới có Từ kế Tường, Cao thao Châu, Thành Tôn, Mương Mân và mấy có gái như Giáng Ngọc, Ngô kim Thu, Lý thủy Ý Ý quân được đề ý nhưng ngoài Tường ra tất cả chưa có ai đáng chú ý nhiều.

Về cuối năm có một số tác phẩm của Trần da Từ đáng chú ý. Từ đã sáng tác được ra những bài thơ rất dài hơi và nhiều cảm xúc mới.

Ngành xuất bản

và những giải thưởng văn nghệ

Ngành xuất bản của chúng ta trong năm qua có vài hiện tượng đáng phải chú ý, đó là hiện tượng có những tác phẩm tiên chiến bản bừa bãi! Hiện tượng này chúng tôi gọi là hiện tượng buôn lậu văn nghệ. Những nhà xuất bản đáng hoàng có sách in đẹp là Cáo Thom, Phạm quang Khai, Lê Bối, An Tiêm, vào cuối năm, có nhà Nhân chủ.

Về giải thưởng văn nghệ thì thật bi đát, suốt năm chẳng thấy có giải thưởng văn nghệ nào được phát. Giải văn chương toàn quốc từ Thông tin qua Văn hóa giáo dục, bị bỏ luôn, giải Bút Việt không thấy đã động gì cả.

Vài lời kết luận

Nhìn chung, toàn bộ sinh hoạt văn nghệ của chúng ta trong năm qua vẫn không tang như năm trước. Hiện tượng này là hậu quả của một sinh hoạt không có đời sống thật thể, chỉ có đời sống cá nhân. Tác phẩm xuất bản có nhiều nhưng tác phẩm tốt, tác phẩm giá trị, chẳng bao nhiêu; phê bình văn học vẫn chưa được quan niệm đứng đắn.

Đất nước ta sắp qua giai đoạn mới, vai trò của văn nghệ trong tương lai sẽ rất quan trọng. Vì vậy, chúng tôi xin đốt nhen tâm hượng, cầu nguyện cho năm mới đời sống văn nghệ cũng mới, nghĩa là văn nghệ sĩ có chỗ sinh hoạt, có đời sống thể chất và nhận đường lịch sử của mình.

Mong làm thay!

Một loại nữ quái do điện ảnh tạo nên

CUỐI NĂM 1967, một tập đoàn bất dã xuất hiện trong điện ảnh. Một vài nữ quái loạn lạc còn bắt đầu nghiệp nhập dù mọi thứ mà quan trọng nhất là nghiệp chất ma túy.

Nhưng sang năm 1968, chất ma túy bắt đầu chính thức xâm nhập vào làng xiê. Hầu hết các tay từ nân danh đến nghiệp như Maurice Chevalier, nghệ sĩ gạo cội của màn bạc Pháp đến Frank Sinatra, và đến cả những tài tử trẻ măng đang lên như Peter McEnery, Sean Flynn các bạn nhạc Beatles, ... Ai cũng hiểu nghiệp ma túy sau này sẽ trở thành tội tể và xuống đê, nhưng ai cũng lao vào lần vào không cần suy tính.

Thậm chí có người đã cho rằng: Chất ma túy làm cho con người có thêm say mê để làm việc trong hiện tại, có thể cho báo: Tôi sẽ thành công nhờ chất ma túy ấy.

Chất ma túy, dù trên phân lý vẫn bị cấm cấm và kẻ nghiệp để bị Tòa xử tù ở, hiện đang lừng lừng tìm biện pháp nhập nghề này để kiếm tiền lưu hành và đương như công lực lại thì nó lại càng trở nên trầm trọng và phổ thông hơn.

Vấn đề nghiệp ma túy đã trở thành một phong trào và giới hữu trách Hoa Kỳ hiện đang lừng lừng tìm biện pháp nhập nghề này để kiếm tiền lưu hành và đương như công lực lại thì nó lại càng trở nên trầm trọng và phổ thông hơn.

Anthony Quinn, đại tài tử của màn bạc quốc tế, đã phát biểu cảm tưởng như sau:

— Nếu có cái đó này thì tôi có thể bỏ điện ảnh chúng ta để trở thành nghiệp nhập ma túy. Và lúc đó không hiểu rồi điện ảnh sẽ đi đến đâu?

Theo một tài liệu vừa được giới hữu trách Mỹ công bố thì các thành thiếu niên nam nữ Mỹ hiện đang bị ảnh hưởng theo phong trào nghiệp nhập ma túy rất nhiều. Tình hình trên trong đến các trường Tiểu học và trung học cũng bị ảnh hưởng. Một báo cáo của Ủy ban về các vấn đề xã hội của Thượng viện Mỹ cho thấy rằng có đến 300.000 thiếu

NHỮNG QUÁI-TỬ

Nếu năm 1967, điện ảnh quốc tế đã đề ra vai hiện tượng mới như James Bond đực, James Bond cái v.v., thì năm 1968, điện ảnh lại còn đề ra lắm quái tượng (hiện tượng kỳ quái) mà không ai có thể ngờ được, kể cả những kẻ nhiều tưởng tượng ưa phóng đại chẳng nữa. Các nhà đạo diễn điện ảnh có tiếng đều đã cùng phải lớn tiếng than rằng:

— Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Lời than đó có nghĩa rằng họ định hướng dẫn điện ảnh và một đảng thì nó lại chạy đi một nẻo, và họ cũng gián tiếp thanh minh với dư luận: Những quái tượng điện ảnh xuất hiện đều không phải là sản phẩm của họ vậy.

Nhưng sự thật ra sao?

NẾP SỐNG CUỒNG LOẠN

Cũng vì dấn ảnh quá "trên bờ" mà hiện nay người ta phải kinh hồn táng đờm ghi lại những cảnh sau:

Trước kia thiếu niên nam nữ Mỹ chỉ đua nhau nhẩy nhót tung búng ở các quán rượu, ở picnic thì các trò chơi đó bị coi là "nhà quê", bây giờ họ sáng chế ra các trò chơi khác: họ tập trung lại thành từng đoàn, phóng tiền đi chuồn là một trò, phóng lên rồi tìm cách giết trong tốc độ ghê hồn, đua cút với thần chết. Kế thủ của họ là Cảnh Sát và pháp luật, bởi họ giống như các toán quân cuồng tín, không có trang bị vũ khí, súng ống và trang bị những liều lều ngang tàng, coi Trời bằng vung. Đi đến đâu họ gây ráo loạn, chẳng khác nào một trận giết. Cũng có thể xảy ra cảnh máu đổ thịt rơi rồi sau hai tuần, thiếu niên cùng độ nhau lại tranh giành gái đẹp.

Các cảnh cuồng loạn này đã xảy ra như cơn bão ở các thành phố Mỹ và nhà văn Charles Griffith đã viết thành tiểu thuyết và đạo diễn Roger Corman đã thực hiện thành phim mang tên Les Angeles de l'Éter.

Chuyện được tóm tắt như sau: 1 tổ chức thanh thiếu niên loạn cuồng do From Casperette nghĩ ra, trong một cuộc phiêu lưu đã phóng mìn để gây náo loạn tại nạn chết người. From toàn danh thảo cho 2 đồng đảng gây tai nạn nhưng không kịp, cả hai bị ông cơ Heuderson bắt giam vào bót.

Chỉ lập tức trở về triệu tập đồng bọn tổ chức một cuộc cuồng tín bất Cảnh Sát bằng xe máy để đi giải thoát cho 2 đồng đảng. Cuộc đánh cướp thành công hoàn toàn, theo đã tính lợi đó, cả bọn liền tổ chức luôn một cuộc du lịch bằng xe máy dài.

Cuộc đi không mất một mực tiền nào, họ đi ra có 200 gđ số 1 giờ, thích đâu thì nghỉ ngơi, thì thì một đô thị nhỏ tên Brookville, vào sáng hôm lãnh bình thản, họ làm cá độ thị này hoang hù. Cả đô thị chìm vào cơn bão loạn, dân chúng than van và Cảnh Sát Trưởng ra lệnh cấm không cho họ cầm trái. Nhưng tất nhiên bọn trẻ không nghe, cuối cùng cảnh sát đành chấp nhận cho họ cầm trái ở một địa điểm người thanh phố, Tới địa điểm bắt đầu nhẩy mìn quanh lửa có hát và uống rượu. Cũng vậy, cái náo loạn cũng bị phát đi. Và 1 cô gái địa phương trong đám thanh nữ cực vui đã bị họ bắt cho uống quá say và cho bắt thuốc cô chết tức thì. Bọn trẻ đã bắt ra thêm những trò chơi có thể

nguy hại đến tính mạng con người. Chính thách thức nhẩy vào đồng lửa đó rồi nhẩy ra, kể nào bị phỏng phẫn là kể kỳ thảng cực, được công bình, thần lăm anh hùng. Trò chơi nguy hiểm khác là ném một cô gái vào lửa, ai xông vào mang được sang màn nhẩy, kể đó sẽ được thưởng thưởng xứng đáng. Cảnh sát thấy vậy phải can thiệp. Nhưng bọn trẻ chồm, đầu bồng đi mọi phương tiện. Cuộc đua đi diễn ra tại bãi biển và lan cả vào thành phố. Brookville sống trọn một đêm không tiếng. Nhưng sáng sang sau, thành phố trở lại yên tĩnh như xưa vì các thần thần của địa ngục đã biến đau khổ chúng đặt một tội, tội nghiệt đi để lại những vết tích phá hoại không bao giờ có thể xóa bỏ được.

Một lối sống thác loạn của thanh thiếu niên C.S. thành từng club để loạn

Cuốn phim Les Ages de l'Éter đã gây nên một loạt hồi chuông báo động ở Hoa Kỳ, các nhà có trách nhiệm lãnh đạo tình thần đã phải hội họp để tìm mọi biện pháp ngăn chặn tình trạng thác loạn không kiểm soát của giới trẻ, nhưng cho đến giờ phút này, dường như các biện pháp đó chưa mang lại được một kết quả cụ thể nào. Điện ảnh đã kết thúc nhiệm vụ là thủ phạm của các vụ thanh loạn. Trong lúc đó thì các điện ảnh gia chuyển làm các phim thác loạn lại hết sức lưu tâm rằng họ làm cụ phim thác loạn nào để báo động cùng xã hội, tình trạng bị đặt để mà sửa chữa kịp thời.

Trong năm 1968, suốt hai ba tháng cuối năm, ở Mỹ, cuộc tranh luận "Ai là thủ phạm" này đã kéo dài, rất sôi nổi và làm tốn khá nhiều giấy mực của báo chí nhưng rất cuộc ăn chẳng đi đến đâu tình trạng thác loạn càng bành trướng.

NÓ DỮ HƠN BOM NGUYÊN TỬ

Trong năm qua, chưa bao giờ điện ảnh lại sản xuất nhiều phim giật gân đến như thế. Các cảnh tàn bạo hơn bất cứ tác phẩm trước đây, bởi giờ người ta nghĩ rằng để mọi cách để trình bày lên phim ảnh những cảnh mà đáng lẽ chỉ nên biến ra ở phòng kín đáo xa không có để xem nhàn.

Thầy Diên là người đi tiên phong trong hướng đi này, năm người (1967) Nhật

ĐIỆN-ẢNH 1968

CON GÀ với đời sống VIỆT-NAM

□ Thiện-Tâm

cũng được số vào hạng nhất nhì thế giới nhưng năm 68, Nhật đã tụt xuống khá xa. Điện ảnh cho Thụy Điển là nhà đạo diễn Ingmar Bergman. Ông có những sản phẩm thật táo bạo không ai có thể ngờ được. Nhà cầm quyền Thụy Điển dường như tán đồng các mục tiêu của ông nhưng không hề kiểm duyệt những đạo diễn mà thiên hạ cho là giật gân nhất. Các cuốn phim này được tự do trình chiếu ở khắp nơi trên đất Thụy Điển nhưng các quốc gia bên cạnh thì nhất định cấm ngặt.

Bởi thế mà những chuyện lạ lùng kỳ dị nhất đã xảy ra khi một cuốn phim nổi về mối tình loạn luân của một đôi trai gái do một đạo diễn mới 26 tuổi thực hiện được chiếu ở

đi về đâu? So với các loại phim khác như võ hiệp, tình cảm, chiến đấu v.v., thì loại phim đề cao tình dục con người chiếm đến 80%. Đó là một con số kỷ lục mà từ xưa tới nay chưa hề thấy bao giờ. Con số đó chính là một sự lo lắng lớn lao và sự đe dọa vì đại cho nền đạo đức của nhân loại, các nhà đạo đức lo lắng nhưng dường như bất lực trước sự bành trướng này.

Một điện ảnh gia, ông Marcel Carné đã tiên đoán:

— Không ai có thể ngăn chặn phong trào sản xuất loại phim này được, nó chỉ ngưng lại và rồi sẽ mất đi. Khi nào thiếu hạ tầng kiến trúc và các nhà sản xuất, đạo diễn, tài tử lẫn khán giả cũng đều chán ngán không muốn thực hiện nó nữa. Tôi tin rằng sự kiện này sẽ xảy ra vào một ngày không xa đây lắm đâu. Điều tiên đoán của Marcel Carné có thể đúng vì giới trẻ là giới mau chán, họ không thích bất cứ một chuyện gì lâu dài.

Nói tóm lại, trong năm 1968 vừa qua, điện ảnh thế giới đã đi đến đường trước một vực sâu thêm thẳm. Nếu tiến một chút nữa, nó sẽ lao đầu xuống vực. Nhưng nó có lao đầu xuống hay sẽ rẽ sang được một ngõ khác, đó là điều mà chưa ai dám quả quyết tiên đoán trong lúc này. Ngay cả những nhà làm điện ảnh cũng vậy.

❖ ĐIỆN ẢNH VIỆT NAM : VĂN NGẮC NGOÀI

Điện ảnh quốc tế thì vậy còn điện ảnh Việt Nam thì tình trạng vẫn không sáng sủa gì cho lắm so với mấy năm vừa qua. Các nhà làm phim từ nhân văn tiếp tục gặp sự cố dù biết rằng như vậy họ không xứng đáng với nhiệm vụ của họ. Tất cả chỉ vì tiền. Không thiếu tiền sản xuất, không thiếu tài tử, nhưng hết tiền ra không thu được là bao nhiêu, có thể còn lỗ vốn nữa.

Về hoạt động của Trung Tâm Điện Ảnh mà người ta vẫn gọi là gián điệp chính phủ thì tương đối cũng còn khá hơn từ nhiều năm. Liên tiếp sản xuất các phim Chờ Sáng, Người Về Từ Đỉnh Núi, Giờ 30 và vào cuối năm 68 hay đầu 69 phim Xin nhân loại này làm quê hương xuất hiện, mang tính chất chống Cộng.

Trung Tâm Điện Ảnh và các đạo diễn của Trung Tâm này đã có một cố gắng đáng kể khá để có thể vượt được một phần nào thế độc cho làng điện ảnh xứ chậm tiến này.

« Với một nước chiến tranh tàn phá đã mấy chục năm nay mà làm được như thế đã là khá lắm rồi » các nhà điện ảnh vẫn tự lý luận như vậy để tự bào chữa cho sự thiếu tích cực của mình. Nhưng đúng là họ hoàn cảnh này, nhiều người lại lý luận ngược hẳn lại: « Đáng lẽ VN phải sản xuất được nhiều phim hay vì chiến tranh vẫn vẫn là một nguồn tài liệu vô cùng phong phú cho điện ảnh khai thác ».

Vậy thì lý luận nào có lý. Lý luận nào sai?

❖ CÁI VÒNG LẤN QUẦN CỦA TIVI VIỆT NAM

Qua mấy triều đại thay đổi người lãnh đạo, ngành Tivi VN vẫn tụt lùi nhiều bước từ của du lịch. Dù luận thật ra nhiều khi cũng khá nghiêm túc, giống như cách mà chúng tôi với lang đầu, nhưng ai cũng phải công nhận rằng ngành Tivi VN quá đã chưa làm tròn bổn phận đối với « mẹ chúng quần chúng ».

Học nữa, mỗi lần báo tin cái tử, quần chúng lại một lần chờ mong tin tưởng ở Tivi, nghĩa là người ta vẫn bám đuôi đánh cho Tivi như: dịp để chứng tỏ tài năng, thiếp chí của mình, nhưng dường như lần nào, quần chúng cũng vẫn phải những thất vọng không sao thì thi. Có hiểu mục cái tử lại yếu kém không bằng mục, củ, hoặc cái tử cái tử cái tử rồi... cái tử củ người ta đã từng chế bài bỏ đi lại quay về. Cái tử diệt rồi hóa thành củ cái tử gì hết. Đây là về chương trình, còn về kỹ thuật so với năm 67 : năm 68, Tivi đã có tiến bộ hơn nhưng so với dân anh Tivi Mỹ thì nó vẫn còn quá xa vời.

Vào dịp năm mới 69 rồi, người ta không ước mong gì hơn ở ông Tivi VN ta thực tế cái tử củ hiệu lực mọi chương trình, chứ không chỉ cái tử củ hình thức, cái tử trên danh từ, như đã làm trong năm qua.

VĂN SƠN

GÀ là giống vật quen thuộc của nếp sống VN trong nhiều thế kỷ, từ thôn quê đến thành thị. Trong phong tục tập quán, trong ngôn ngữ văn chương, gà chiếm một vị trí quan trọng, một hình ảnh phổ biến.

Những ngày gió cháp, trên màn cỏ không thể thiếu con gà. Có dịp phương cũ mỗi năm đến ngày giỗ tổ ở nhà thờ họ con cháu trong họ có cái lễ thi nhau làm con gà. Thật là một ngày hội tương truyền, nước. Nhớ lại ngày xưa nhà tôi đã được thưởng thức một buổi, thậm chí. Vì trường tộc cùng với các bậc bề lão kiến thức so

dại, đáng để trình trong đã đi duyệt qua các mâm xôi gà đang được bày hàng dãy trước bàn thờ gia tiên, xem xét từng con gà để phẩm bình từng lý tác, cần nhắc hơn thua. Những con gà trống năm gần trên mâm, nhóc cao có lên như thế năm khi đang còn sống, con nào con này đủ nguyên các bộ phận. Muốn được chú ý, gà phải vàng bóng không nứt, không rầy (vì chỉ chín bằng nước sôi chứ không chín bằng luộc trong nồi, mỏng phẳng đứng, mắt và chân không rầy trầy. Các bà nội trợ tự tay tạo một góc gà con, trẻ con, ai này ngược mắt lên nhìn các vị bề lão hội họp đợi chờ tuyên bố các giải nhất, nhì. Có khi gà nào được giải thời được chia đều cho các gia đình có người thứ trong họ.

Nhà được giải không có phần thưởng nào khác hơn là được tiếng khen trong họ trong làng. Thế nhưng không khí ganh đua thực là cực kỳ sôi nổi.

Tiệc thầy hương tục lệ qui bầu phở trên đang mất dần trong xã hội Việt Nam, phần vì chiến tranh ly loạn, phần vì các cô dâu thời nay còn báo đưa đôi nhiều điều mới lạ khác hơn là « cầm gà »...

000

Những ngày lễ tết họ hàng thân thuộc đi biếu nhau cũng phải có một cặp gà trống mới được mặt. Có khi có nhà đã dành công trong năm nuôi cặp gà trống thiện, săn sóc cho béo mập, sắc lông cho rực rỡ để đi tét thông gia hoặc nhúng gia đình có ăn nghĩa.

Ở thôn quê, và ngày nay ở cả thành thị, nhà nào cũng nuôi đàn bầy con gà để làm vật gia dụng. Nhưng thời đại công có làm môn kỹ thuật theo địa phương.

Ở đó đó, các bậc vua chúa quan quyền thường dùng món gà lợn làm công phu, được khước lên xé dằm mứt mứt, chà phụng. Thật là một tiêu án đãi các tao nhà nhưng lại rất đa sự chứng khác nhau trên hồn của nó gọi Huế Gà làm lòng xương chưa luộc, đem rút hết xương và lọc thịt ra, chỉ để nguyên da da lại. Một kỹ công giải pháp.

(Xem tiếp trang 3)

của tên C.S.: bỏ nhà tự tập
bỏ đi, loạn cuồng

Thụy Điển. 2 nước có ranh giới chung về Thụy Điển đã đến « khi hàng ngàn thanh thiếu niên nam nữ nước họ ùn ù « vượt biên giới sang Thụy Điển rồi đi về các trại tị nạn. Nhưng Thụy Điển biếm mịch:

Chính sự vượt biên giới trên đã gây ra nhiều rắc rối giữa các quốc gia liên hệ. Thụy Điển bị phân đối vì dùng nạp các phân tử chống luật pháp. Nhưng Thụy Điển biếm mịch:

Nước, tôi là quốc gia hoàn toàn tự do, ai muốn làm gì thì làm ai thích những cái gì tự do thì cứ đi, chúng tôi không muốn ngăn cản bất cứ một người nào. Truyền thống của Thụy Điển là như vậy đó.

Kể ra thì lời biếm mịch đó cũng có lý nên 2 quốc gia sát vách Thụy Điển dù có hạn hực cũng chẳng làm gì hơn được ngoài sự chờ đợi và phân đối vương lý lẽ cho khỏi bị sự phân đối ở trong nội bộ.

Ngoài Thụy Điển, điện ảnh Âu Mỹ cũng thi nhau làm những cuốn phim giật gân thuộc loại « phim thuần phong mỹ tục ». Chẳng hạn như phim « 48 giờ tình ái » mà nội dung là đề cao tình dục và tình yêu, trong đó tình dục là yếu tố quan trọng nhất, phim « L'amour Fou » (Điên cuồng) (đã gây rối rắm dư luận báo chí quốc tế tại quốc gia). Les Idoles, La Carpe, Un homme et une femme, Les 400 coups, Les 400 coups.

Các phim này được sản xuất nhiều đến nỗi các nhà đạo diễn phải làm tự khi nào có cái đề này thì không biết thì làm điện ảnh thế

Một ca sĩ trong ban The Rolling Stones được báo chí xúm đến chụp ảnh phóng vấn sau khi bị Tòa án phạt 6 tháng tù ở về tội nghiện ma túy

HÌNH LUẬN XUÂN KỲ DẬU

Kiểm điểm tình hình quân sự năm con khỉ

+ Bài của TRƯƠNG-TỬ-PHONG

Những đợt công kích vô vọng

Trong những đợt công kích của VC, người ta có thể nhận xét về các khía cạnh chiến lược, chiến thuật, tinh thần chiến đấu, vũ khí và những sự ước tính sai lầm.

Đợt công kích I trong những ngày Tết Mậu Thân được coi là nguy hiểm nhất, vì CS được hưởng thế bất ngờ hoàn toàn. Thuần túy quân sự mà nói thì một lần đã nắm được thế bất ngờ rồi thì trận đánh chắc chắn là thắng lợi. Ở đây, thắng lợi lại xa lánh CS. Chứng tỏ chỉ giữ những nhân xét chủ yếu về sự thất bại lớn và đau đớn cho Cộng quân.

Vào lúc CS mở cuộc công kích, dân chúng VN đang đối phó trên trời và chính quyền quốc gia khổ nước làm mọi thứ tất phải vi phạm một nguyên tắc cơ bản là thay ra chỗ khác. Trường hợp này nói thêm một yếu tố nữa là Cộng quân không thao diễn đúng pháp nên nhiều tên bị đánh chết này chạy ra chỗ kia và khi bị bắt rồi quá thì quay ra đó nữa của dân để tìm đường chạy. Cũng ở đợt II này, Cộng quân dùng chiến thuật xuyên ôc. Vì muốn thanh toán chiến trường mau lẹ ở thủ đô nên VN và đồng minh đã phải dùng phi cơ và do đó, một số nhà cửa bị thiệt hại. Sự thật này hay được quân lực VN và đồng minh nhấn mạnh ngay để rút kinh nghiệm.

Nếu so sánh với một cơn đường đi, thì đợt I của CS có thể coi như cực điểm. Đợt II là điểm xuống dốc và đợt III hoàn toàn rơi xuống vực thẳm. Thật vậy, đợt II chỉ còn là một tiếng vang và đến đợt III thì tắt hẳn.

Trong năm qua, CS dùng nhiều hỏa lực lớn nhỏ và đã gây thiệt hại nhiều cho thường dân vô tội. Đây là điểm đáng nghiên cứu cho bất cứ một kế hoạch nào nhằm phòng thủ và bảo vệ dân chúng sau này.

Vào cuối năm, song song với các tin tình báo cho rằng Cộng quân đã rút một số đại đơn vị về biên giới Cambốt và về phía Bắc vùng phi quân sự.

Giờ anh dũng kẻ ra không hề nhưng có một trường hợp điển hình là có nơi chỉ còn hơn một chục chiến sĩ quốc gia nhưng lại đã đánh cho đến chết chứ không chịu theo CS. Dân VN không theo và quân VNCH thì chiến đấu vô cùng dũng mãnh; tướng hai sự kiện đó đã quá đủ để đáp lại những lời tuyên truyền lừa dối nhất của CS từ trước đến nay.

Đánh vào các thành phố và tỉnh lỵ, CS đã nhận hai mục tiêu chiến lược quan trọng: ép dân chúng nổi dậy cướp chính quyền và giải quyết mau lẹ cuộc chiến tranh VN.

Thế là thấy Chiến lược lấy nông thôn bao vây thành thị không xong, CS đã dùng chiến lược tuyệt vọng đánh vào thành thị để giải quyết chiến trường.

Những thất bại đau đớn của đợt I đã làm cho CS thâm đốn. Đợt II mang ra vào chiến trường không còn nhằm mục tiêu bao vây như đợt I nữa, mà chỉ còn là dùng để làm hậu thuẫn cho cuộc bao vây ở Ba Lị. Điều này càng chứng tỏ rằng với chiến lược của Cộng sản quốc tế, quân

NĂM khi mở đầu bằng cuộc tổng công kích của giặc Cộng và chấm dứt bằng những ngày dằng dặc lê thê trên cả thảm xanh trong bàn hội nghị, cũng như trên cát bụi đầm máu của chiến trường. Năm con khỉ đánh nhau sự thay đổi lớn lao về chiến lược và chiến thuật của hai phe tham chiến. Tuy có những thay đổi lớn lao đó, nhưng sự kiện nổi bật nhất vẫn là không thể tách rời quân sự ra khỏi chính trị vì đó là đặc tính chủ yếu của thử thách tranh khuyển đảo của Cộng Sản.

sự và chính trị lúc nào cũng đi đôi với nhau.

Có lập luận cho rằng ở đợt II, Cộng quân đã thí quân để gây tiếng vang quốc tế cho nên nhiều đơn vị Cộng quân đánh chỗ này rồi lại chạy ra chỗ khác. Trường hợp này nói thêm một yếu tố nữa là Cộng quân không thao diễn đúng pháp nên nhiều tên bị đánh chết này chạy ra chỗ kia và khi bị bắt rồi quá thì quay ra đó nữa của dân để tìm đường chạy. Cũng ở đợt II này, Cộng quân dùng chiến thuật xuyên ôc. Vì muốn thanh toán chiến trường mau lẹ ở thủ đô nên VN và đồng minh đã phải dùng phi cơ và do đó, một số nhà cửa bị thiệt hại. Sự thật này hay được quân lực VN và đồng minh nhấn mạnh ngay để rút kinh nghiệm.

Nếu so sánh với một cơn đường đi, thì đợt I của CS có thể coi như cực điểm. Đợt II là điểm xuống dốc và đợt III hoàn toàn rơi xuống vực thẳm. Thật vậy, đợt II chỉ còn là một tiếng vang và đến đợt III thì tắt hẳn.

Trong năm qua, CS dùng nhiều hỏa lực lớn nhỏ và đã gây thiệt hại nhiều cho thường dân vô tội. Đây là điểm đáng nghiên cứu cho bất cứ một kế hoạch nào nhằm phòng thủ và bảo vệ dân chúng sau này.

Vào cuối năm, song song với các tin tình báo cho rằng Cộng quân đã rút một số đại đơn vị về biên giới Cambốt và về phía Bắc vùng phi quân sự.

Giờ anh dũng kẻ ra không hề nhưng có một trường hợp điển hình là có nơi chỉ còn hơn một chục chiến sĩ quốc gia nhưng lại đã đánh cho đến chết chứ không chịu theo CS. Dân VN không theo và quân VNCH thì chiến đấu vô cùng dũng mãnh; tướng hai sự kiện đó đã quá đủ để đáp lại những lời tuyên truyền lừa dối nhất của CS từ trước đến nay.

Đánh vào các thành phố và tỉnh lỵ, CS đã nhận hai mục tiêu chiến lược quan trọng: ép dân chúng nổi dậy cướp chính quyền và giải quyết mau lẹ cuộc chiến tranh VN.

Thế là thấy Chiến lược lấy nông thôn bao vây thành thị không xong, CS đã dùng chiến lược tuyệt vọng đánh vào thành thị để giải quyết chiến trường.

được tiếng vang qua một vài trận đánh mà thôi. Nhưng điều này lại càng làm nổi bật tầm quan trọng của quân sự trong giải pháp thương thuyết tại Ba Lị. Vì bất cứ chiến thắng quân sự nào của VC cũng sẽ làm yếu thế thương thuyết của Đồng Minh.

Những thay đổi chiến lược

Người Mỹ cử tướng Abrams thay tướng Westy. Chiến lược "Tím và Đen" được của Westy được thay thế bằng chiến lược "Quét và Giữ" của Abrams. Cũng ngày càng thấy rõ là chiến lược này của Mỹ không nhằm tìm chiến thắng mà chỉ là không cho CS được một thắng lợi nào nữa trong khi chờ hội đàm.

Tướng Abrams thành công trong việc bảo vệ các thành phố, nhưng một số quân bị cầm chân ở thành phố đã khiến cho nông thôn bị hơn trước. Về quân lực VNCH tăng quân số qua sự thi hành luật tổng động viên đã lập được một phần khe hở chiến lược đó.

Từ vai trò không quân chiến lược, tướng Abrams đã dùng oanh tạc cơ B-52 vào các vùng về chiến thuật. Tuy tốn kém về tiền bạc, nhưng rõ rệt là quan niệm này đã tiết kiệm được: xương máu của VN và đồng minh và làn cho địch không còn nơi ẩn nấp an toàn tuyệt đối nữa. Gần về cuối năm, người Mỹ bắt đầu dùng những bom nặng nhất (10.000 cân Anh) để dọn chỗ trong các rừng rậm cho trực thăng đáp xuống. Sức công phá của loại bom khổng lồ này chắc sẽ làm quân lực VNCH trở ngại cho các cuộc hành quân trực thăng vào các vùng đồng minh. Đây cũng là một yếu tố mới cho chiến trường Việt Nam.

Một sự thay đổi khác đáng chú ý là quân Mỹ không tập trung đánh vào ở Saigon. Một số cao ốc đã bị bỏ trống. Cần phải nhắc lại là trong số trên nửa triệu quân Mỹ có một tại VN, chỉ có một tỷ lệ nhỏ tham chiến mà thôi. Người ta cho rằng Mỹ muốn giữ sự quân đồng minh của mình ở thế tổng trừ bị, không tìm chiến thắng nữa nhưng sẵn sàng bị gây những đợt công kích của CS.

Đội với VNCH, việc phát huy và khí an ủi cho chủ lực quân kể như hoàn tất và địa phương quân cũng như Nghĩa quân bắt đầu được trang bị bằng vũ khí hiện đại. Với tinh thần chiến đấu gan dạ sẵn có của quân đội VNCH, những vũ khí mới sẽ đem lại nhiều hứa hẹn tốt đẹp cho sự chiến đấu của VNCH.

hàn gánh nặng trả lại cho VNCH thì việc duy trì một quân số đông đảo của VNCH sẽ là một vấn đề gay go đối với binh diện ngân sách quốc gia.

Triển vọng năm con gà

Nước Mỹ rất nóng lòng muốn dàn xếp chiến cuộc Việt Nam để tránh tay lo việc trong nước và để việc ở những nơi khác trên thế giới. Mỹ đã nghiên cứu kế hoạch rút quân. Người Mỹ tin rằng nhiều quân BV đã rút khỏi biên giới VNCH. Tuy vậy chưa có gì chứng tỏ là tình hình quân sự sẽ lắng dịu vào đầu năm Kỷ Dậu. Nếu đã hiểu rõ bản chất xáo trá và ngoan cố của

Càng ngày, người Mỹ càng khen ngợi tinh thần chiến đấu và khả năng của quân lực VNCH; không hiểu lời khen ngợi có thành thật hay không thì chưa biết, nhưng có điều chắc chắn là càng ngày, quân lực VNCH càng được nhìn nhận gánh nặng chiến đấu để làm nhiệm vụ cho quân lực Mỹ, hậu thuẫn bị cho sự triệt thoái của bộ đội Mỹ có thể diễn ra trong năm 1970.

Ở tầm cá nguyệt chốt của năm khỉ, ông tổng trưởng quốc phòng VNCH loan báo sẽ đảm nhiệm vai trò quân sự nặng hơn trước nhiều. Chủ lực quân sẽ thay cho quân Mỹ. Địa phương quân và Nghĩa quân giữ an ninh lãnh thổ thay cho chủ lực quân, còn ở khu phố thôn ấp sẽ có cảnh sát và Nhân dân tự vệ lo giữ an ninh. Chắc là sự cải tổ này sẽ đòi hỏi những thay đổi lớn lao về chiến lược và chiến thuật vì VNCH không thể nào và không có đủ phương tiện để chấp nhận quan niệm chiến đấu theo lối Mỹ (nặng về cơ giới dùng rất nhiều phương tiện, yểm trợ hỏa lực công như thép vụn). Một khi Mỹ đã trao

Cộng sản thì người ta phải nghĩ rằng bất cứ lúc nào Cộng quân cũng có thể lại vọt lên biên giới để mở những trận đánh mới. Trừ khi có những cam kết và bảo đảm chắc chắn nào đó, còn thì không thể nào tin được rằng quân BV thành thật muốn rút để đánh đổi lấy việc Mỹ rút quân.

Và cho rằng quân Mỹ có rút, chẳng nữa, thì cũng không có cách nào hữu hiệu để kiểm soát BV rút quân. Hơn nữa, CS BV chưa bao giờ chịu rút nhiều có quân BV chiến đấu ở miền Nam. Như thế nghĩa là quân lực VNCH sẽ còn có thêm nhiều gánh nặng nữa trong năm tới.

Vậy về mặt quân sự, chẳng có gì hứa hẹn là năm con Gà sẽ hòa dịu hơn năm con khỉ. Dân có đạt được một cuộc ngưng bắn nào đó thì CS cũng sẽ lại dùng mưu mẹo và đạo gươm để nói chuyện. Trước sự đe dọa thường trực của Cộng Sản, năm con Gà là năm mà người quốc gia phải tin vào để phòng hơn bất cứ lúc nào trong năm qua.

VUI CƯỜI VUI CƯỜI

LUẬT CỦA KHÁCH BỘ HÀNH

Ngày Tết được phép tự do đi chơi, Bé đẹp Bì:

— Bì có biết luật đi đường khi gặp đèn xanh đèn đỏ không?

— Dạ, ợt nè! Đèn xanh thì mình đứng lại, đèn vàng thì chuẩn bị đi, đèn đỏ thì chờ đợi!

Bé hét lên:

— Đồ ngu! Đèn xanh là đèn cho đi, sao mày lại đứng? Đèn đỏ cấm đi sao lại đi thả đàn? Có phen xe cấn nát đờn chớ lị!

Bí nói:

— Mày ngu chớ n'nghe nữa! Luật đó chỉ áp dụng cho xe cộ, chứ tao đi... bộ mà!

CHÍNH LUẬN XUÂN KỶ DẬU

CON GÀ...

(Tiếp theo trang 31)

như thế đòi hỏi sự kiên nhẫn và khéo tay, chắc ngày nay không mấy ai làm nổi. Thịt gà và heo được bỏ vào cối giã cho thật nhuyễn, gia vị tiêu hành nước mắm xong đem đun với ruột gà cho khéo, may lại y như gà còn nguyên con vậy.

Tùy theo khẩu hướng, người ta đem gà ra quay, nướng, chiên hoặc hấp. Nhưng thịt cũng chưa phải là xong. Gà chín rồi được bày ra đĩa, đoạn người ta lấy tấm xâu vào trong là hành ống, cốm vào đầu, cổ, cánh và đuôi gài để làm lồng, để nguyên như thế ở bàn tiệc khi ăn phải cắt thịt gà từng khoanh tròn cho khéo, không được để vớ ra từng miếng. Chắc là các bậc vương giả ngày xưa đã không thể bàn được quốc sự khi ngồi dùng những món gà như vậy, vì phải nhấp nháp từng tí chút mới hưởng được cái hương vị thơm nồng.

Món gà hấp khổ cũng được ưa chuộng. Người ăn chọn gà mái giò, mọi ruột chứ không mổ, vằm nhỏ bụng tàu, thịt heo nạc gia vị xong đun vào ruột gà bỏ lộn xung hấp khô. Khi lấy đĩa thọc sâu được vào mình gà tức là gà đã chín, đem xé nhỏ ra chấm với tiêu muối và rau răm.

Món gỏi gà thay đổi tùy theo địa phương. Ở Huế, người ta chọn gà tơ chưa chịu tròng, lấy thịt sống thái mỏng ướp đậm chanh tỏi, tiêu, hành nước mắm, đem đâm kỹ dằm kín cỡ nửa ngày cho thịt hồng lên mà vẫn còn được sắc vàng, đến khi ăn chấm với nước tương thì là ngon tuyệt!

Ở Nam, món gỏi gà thật là đơn giản, chẳng hiểu cái cách ăn có thể hiện cá tính của con người từng địa phương hay không? Người ta chỉ cần chặt thịt gà luộc thái từng miếng, trộn với bắp chuối, bắp cải xắt nhỏ chấm với nước mắm chua ngọt.

Người có tiền của còn dùng món gà chưng cách thủy với táo hột sen, nấm mèo hầm chặt ớt thái lại hoặc với yến xào vì nó là món đặc biệt bổ thận. Người bình dân ưa nhất món gà phay thịt xé nhỏ bóp với tiêu muối rau răm.

OOO

Thần gà cũng làm tôi tỉnh. Ngoài việc hiến thân cho sự hưởng thụ của con người, gà còn là vật hiến thân trong lúc thiên hạ nhàn tản. Từ quê đến chợ, không mấy ai là không biết thú chơi gà chọi, một thú tiêu khiển mà có nơi tổ chức thành hội lễ hình thức.

Ngày đầu năm, ta còn có tục bói gà. Ở đầu đình gốc cây, để theo các công viên, các nhà tư gia số đếm trung bày chân gà trên cái mâm sơn đen quỳ quỳ cáo cho khoa bói toán đặt khách của mình.

Như thế là sẽ phân hăm hui, thời có lúc gà cũng đóng hình diễn viên được nổi lên trong ngôn ngữ và văn chương.

Những khi ớn lạnh hoặc sợ hãi, ta có đặc ngữ "nổi da gà". Các chàng thư sinh ngày xưa, các thầy khoa thi đã đã được tự tăng bằng từ "da hổ" hoặc không được? Để chỉ một trạng thái mặt mũi, người Việt ta lại nói "da hổ" hoặc "da hổ".

Tiếng gà gáy không những là một âm thanh quen thuộc định giờ giấc ở thôn quê mà còn là đề tài thi phú văn chương.

**"Gi sâu bằng những trưa thương nhớ
Hiu quạnh bên trong một tiếng gà..."**

Thật sự Thăm Thăm chỉ là những buổi trưa hè vắng lặng của đồng quê Việt Nam, phải họa cái cảnh thanh bình êm ả của 1 thời xa xưa bằng một giọng gà gáy trưa.

Nhà thơ Nguyễn Bính cũng diễn tả nỗi buồn của người em gái tiễn chị đi lấy chồng bằng một tiếng gà:

**"Bây giờ chị đã sang sông
Xao xạc gà trưa gáy náo nùng..."**

Nhà văn Tô Hoài đã làm cho hình ảnh con gà Việt Nam sống động hẳn lên trong những tác phẩm bất hủ về gia súc mà không người học sinh trung học nào lại không biết.

Đề nhắc lại một giai đoạn lịch sử bị thắm của cuộc phân tranh Trịnh Nguyễn phân tranh, ca dao có câu:

**"Khôn ngoan đối đáp người ngoài
Gà công một mẹ chớ hoài đá nhau."**

Nhưng nhìn đầu gà gà hơn cả là nhà chí sĩ Phan Bội Châu đã dùng tiếng gà rừng đông để đánh thức cả một dân tộc.

**"Đậy mắt nghe! Đậy mắt nghe!
Tiếng gà đã gáy bên tề kia kia..."**

Năm nay Xuân con gà lại đến, chẳng hiểu tiếng gà của Cụ Phan có đánh thức được những người CS xam lăng hay không, để cho dân tộc VN sớm thoát vòng lừa dối, cho đất nước được ánh sáng thanh bình, cho đất nước lại có dịp tổ chức cho cuộc sống ấm áp của người dân nơi thôn dã.

NƯỚC MẮT ĐÊM XUÂN

Truyện ngắn của HOÀI THƯƠNG

Ồi năm yên lặng nghe tiếng chân bước trên cầu thang. Nhịp khua động với vàng của bước chân càng lúc càng rõ trong buổi chiều hoàn toàn yên tĩnh. Diễm, đứng là Diễm! Không cần phải nhìn đồng hồ, tôi cũng biết giờ này vào khoảng giờ. Diễm như một chiếc đồng hồ đúng nhất, giúp tôi nhận rõ thời gian. Lát nữa, khi vừa vượt khỏi nhà sang một cái dẫn lên lầu, Diễm sẽ nhòai mình qua cây trụ cầu thang. Diễm với tay vào góc tường để nắm nút phông đèn. Và ánh đèn sẽ chiếu sáng căn phòng quá rộng rãi này, nơi chỉ có một mình tôi đang ngủ mình trên chiếc xe lăn. Tôi sẽ nhìn rõ, dưới ánh sáng chói chang vô duyên của ánh đèn thủy ngân, nụ cười của Diễm. Tôi sao Diễm lại cười với tôi vào mỗi buổi chiều như thế? Tôi sao không có một cử chỉ nào khác với tôi, hơn là phẩy tay hăm răn rằng bóng đèn dẫn của nó? Và sau nụ cười đã trở thành thông lệ ấy, Diễm sẽ nói với tôi:

"U già sẽ đem cơm lên cho chị." Âm thanh cuối cùng của câu nói đó vừa dứt, Diễm sẽ quay trở ra cầu thang. Rồi tiếng chân nó lại khua động những bậc thang có lý lợm. Tôi lại sẽ nằm im trên chiếc xe lăn và chờ đợi bữa cơm chiều. Thật buồn nan và kỳ cục! Tôi như một con vật thừa thãi của gia đình, là một bản tâm cho mọi người. Họ phải nuôi sống tôi, bận bịu, mất thì giờ vì tôi. Bởi khi tôi biết, tôi còn là một chứng tích cho sự bất hạnh của gia đình. Mọi người đều muốn cắt đứt tôi thật kỹ để người ngoài không lấy sự tàn tật của tôi làm nguyên do để bêu vẽ phước đức gia đình.

Tôi và sự tàn tật của tôi là sự vô phúc cho gia đình. Tất nhiên không ai nói với tôi điều này. Nhưng không ai thảng vào mặt tôi điều đó vẫn không có nghĩa là trong tâm hồn tôi người không bị điều đó ám ảnh. Tôi biết lắm! Tôi đã nhận biết điều đó trong ánh mắt mọi người.

Tôi sao tôi lại không chết đi cho rảnh rang mọi người? Tôi họa xảy ra đã không chịu mang sống của tôi, nhưng lại sao tôi lại không tự chấm dứt cuộc sống tự nguyện sống này? Tôi yếu đuối và hèn kém. Điều đó dĩ nhiên, vì tôi đã không có đủ can đảm để tự tử. Nhưng, làm sao ai có thể biết rõ tôi? Chỉ có chị em... Nhưng, chẳng thì đã... chết!

Tôi phải sống, dù là sống tàn tật như thế này, để nhớ đến chàng, để gọi tên chàng trên môi khô héo, để khóc chàng bằng những giọng nước mắt mặn chát, để mơ thấy chàng mỗi đêm.

Trong một cuốn tiểu thuyết, tôi đã đọc được một chuyện tình thật lãng mạn. Người con gái trong chuyện đã tự tử, chết theo người tình. Ý muốn của người con gái đó là sẽ được sống cùng người yêu những ngày xuân bất tận ở bên kia thế giới. Không! Tôi không lãng mạn cách đó. Tôi có khát vọng của tôi để yêu chàng. Tôi không thể tưởng tượng nổi những gì sẽ xảy ra khi tôi chết đi. Tôi chỉ biết có những sự việc trong đời sống này mà thôi.

Đã 1 năm nay, tình yêu chàng càng ngày càng lớn mạnh trong tôi. Nằm lì bị trềnh chiếc xe lăn, trong căn gác rộng rãi vắng vẻ này; tôi nghiền ngẫm tình yêu của mình, và sống hoài hoài với những ngày hạnh phúc cũ.

Chỉ mới cách đây một năm thôi, tôi vẫn còn là 1 thiếu nữ lành mạnh hoàn toàn với mộng xuân tràn đầy, với tình xuân tràn ngập. Đúng vậy, vì tôi đã có chàng. Linh ơi! Vội mà bây giờ em thiếu vắng anh!

Linh là một chiến binh đầy can đảm. Anh đã lập được nhiều chiến công khiến mọi người nể phục. Tuy vậy về hảo hoa của Linh vẫn không bị những vết và nhọc nhằn của binh nghiệp xóa nhòa. Ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên, tôi đã bị thu hút hoàn toàn bởi vẻ hảo hoa của Linh.

Bữa đó, vừa ở rạp xiếc bước ra cùng với Diễm, tôi đã khựng lại vì bất gặp tia nhìn nóng bỏng của một thanh niên đứng gần quầy vé. Con Diễm tình nhanh quý quai cười phá lên khi thấy tôi bối rối và như đã biết được nguyên do sự bối rối của tôi, hướng về phía thanh niên kia. Tôi còn đang ngỡ ngàng vì cử chỉ kỳ lạ của tôi, thanh niên kia đã lên tiếng:

— A, cô Diễm. Sao? Phím hay không các cô?

Diễm đáp điều gì đó tôi không nghe rõ vì bị loạn, thảng thốt. Thì ra Diễm có quen thanh niên kia. Một lát, khi đã tạm trấn tĩnh, tôi theo dõi câu chuyện trao đổi giữa Diễm và thanh niên, và được biết tên chàng là Linh, anh ruột con Nhung bạn học của Diễm. Không hiểu sao, tôi thấy lòng mình rộn ràng vui, vì được biết điều đó. Đúng nói chuyện một lát với Linh, tôi và Diễm ra về.

Trên xe, Diễm trêu chọc tôi hoài, và hứa sẽ làm mai Linh cho tôi. Nó nói:

— Trông mắt chị, em biết tông tông trong là chị em anh Linh rồi. Anh là nhà họ đó đó, Hách chưa? Thiên thần mà đó mà!

Tôi dăm Diễm thò tay vào máng nó nói năng tầm tã. Nhưng, trong thâm tâm, tôi mong muốn điều Diễm hứa. Tôi biết rõ tính em tôi. Nó ngổ ngáo và hay trêu chọc tôi hoài. Và khi Diễm đã chấm heo, nó sẽ làm thật.

Không hiểu vì tiền duyên hay nhờ sự mai mối tích cực của Diễm, tôi và Linh đã tới gần nhau, trở thành hai kẻ yêu nhau cách đó không lâu.

Từ có chàng, tôi thấy đời hồng đẹp. Từ có chàng tôi khám phá ra tuổi xuân mình quý báu hơn ngọc ngà.

Thật may mắn, cả hai gia đình chúng tôi và gia đình tôi đều thuận cho chúng tôi tác hợp. Tình yêu chúng tôi nở hoa và như đã được ấp ủ bởi một Đảng Tôi Cao, trời xuối êm ái, thần tiên.

Chỉ còn là vấn đề ngày giờ, chúng tôi sẽ chính thức hòa tình yêu bằng hôn lễ. Theo lý lẽ chàng, một hiến mầu quý hóa, chúng tôi phải chờ giữa mùa xuân mới có một ngày hợp với số tuổi của cả hai. Lễ cưới tổ chức vào đúng ngày giờ mà mẹ chàng đã chọn ấy, sẽ khiến chúng tôi sống hạnh phúc, con cháu đầy đàn, không khiếm thốn như mẹ tôi cho đến khi răng long đầu bạc.

(xem tiếp trang 94)

MÀU HY VỌNG
Mai đi chơi Tết về khoe với Bê chiếc kẹo xanh và vàng...

Bê nói:
— Mai cho Bê chiếc kẹo xanh đó đi!

Mai nói:
— Màu xanh là màu hy vọng. Vậy Bê đang hy vọng gì đi?

Bê đáp:
— Bê đang hy vọng... Mai cho Bê nốt chiếc kẹo vàng đó nữa!

vui cười

KHÁN GIẢ SẼ NÓI

Một chiều cuối năm, ca sĩ A tới xin hát tại một phòng trà nọ.

Sau khi nghe thử, ông chủ phòng trà bảo:

— Tôi rất tiếc, không thể nhận anh vào hát được... Tắt nhất... tôi tin là khách hàng không muốn nghe những câu chữ thế ở đây...

Ca sĩ A trở mặt hỏi:

— Chữ thế? Nhưng tôi chỉ hát thôi mà, tôi có bao giờ chữ thế đâu!

Ông chủ phòng trà bình thần đáp:

— Phải, Anh không chữ thế... Nhưng khán giả sẽ chữ thế, sau khi nghe anh hát!

LÝ LUẬN

Trong giờ địa lý, thầy giáo hỏi:

— Mặt trăng quay quanh trái đất, trái đất quay quanh mặt trời... Thế còn các ngôi sao thì quay quanh cái gì? Ai biết trả lời nghe nào!

Bí liền giơ tay, đáp:

— Thưa các thầy, sao thì quay xung quanh... nhà đạo diễn và nhà sản xuất ă!

(Tiếp theo trang 33)

nước mắt đêm xuân

Thật không còn gì sung sướng và hạnh phúc cho bản thân, hồ sơ, ngày hợp hôn. Đến ngày đó, thành đó... Chỉ nghĩ đến điều ấy, tôi cũng đã lịm người vì sung sướng.

Là một quân nhân, nhất là một quân nhân ở binh chủng nhảy dù, Linh bận bịu luôn với những cuộc hành quân ở khắp các vùng chiến thuật. Nhưng cứ sau mỗi cuộc hành quân, bao giờ Linh cũng dành thời gian này để dành cho tình yêu của chúng tôi. Gần Tết năm ngoái, khi còn đang bận hành quân ở Huế, Linh đã viết cho tôi một lá thư dài, kể về những lời yêu, niềm nhớ mong và những ước mơ của tương lai chung tôi. Tôi chưa viết hồi thư, thật là đáng và thật là chán thành. Tôi nhớ có đơn Linh đưa rằng nếu hành quân sớm kết thúc, Linh sẽ về ngay bang Air Vietnam để được vợ an tâm.

Cười vợ àn tặc, Linh làm như tôi là một chiếc bánh chưng, hay một đống củi, hay một vại dưa hành. Tôi cười hoài với lời đùa của Linh trong thư.

Cuộc hành quân kéo dài mãi đến hai mươi bảy tháng mười hai. Linh về ngay Saigon, nhưng không thể nào kịp chuẩn bị cưới vợ àn tặc. Tôi đã cùng chàng cười với khi nhắc lại lời thơ.

Khi gặp nhau ở phi trường, Linh ôm hôn tôi say đắm trước những cặp mắt thêm thướt tha của mọi người. Chàng chỉ nói với tôi lời đầu tiên, sau khi đã làm tôi gấn ngạt thở bởi chữ: hôn qua dài:

— Tết nay hứa chiến khá dài. Chắc chán anh lắm nhiều để sống với bên em.

Chúng tôi lên xe về thành phố trong những làn gió mát lạnh của buổi chớm xuân.

Những ngày cận Tết thành phố như sôi sục hẳn, cũng với niềm vui rạng rỡ trên khuôn mặt mọi người. Tôi cảm thấy xuân về trong từng khối không khí vô hình nhưng ngọt, hương hoa. Pháo nổ rân rân nơi, tôi đã chờ đợi. Linh trút bỏ bộ quần phục tác chiến và mặc bộ thường phục đẹp nhất của chàng. Tôi cũng mặc chiếc áo xanh kim tuyến mà chàng thường ưa thích. Chúng tôi đi dạo phố sầm sập với lòng vui như mở hội.

Sáng ba mươi Tết, tôi bắt với Linh chương trình của đêm vui. Chúng tôi sẽ cùng nhau đi lễ Lăng Ông; chúng sẽ hái lộc, và sau đó, chúng tôi sẽ thưởng nhà chúng trước tiên. Tiếp đó, chàng sẽ

cùng tôi rời chức tôi bỏ mà tôi. Phần cuối của chương trình là sự góp ý của Linh. Chàng định chúng tôi sẽ lái ăn cơm ở nhà chàng, một bữa cơm khuya, kiểu tiệc nửa đêm trong lễ giáng sinh. Tôi thấy không có điều chi trở ngại. Chúng tôi hẹn gặp nhau tại nhà tôi lúc 8 giờ tối.

Linh mặc một bộ Complet xám cắt thật khéo. Chàng thật chỉ: cả vai tôi mua tặng chàng hôm đi chợ Tết, màu xanh kim tuyến, giống màu áo của tôi. Chúng tôi đi chuyển bằng chiếc Vespa cũ kỹ của chàng.

Người đồng như nệm, phố phường Saigon chói chang ánh điện. Âm thanh râm râm khắp nơi, một điệu vui hòa lẫn vào mọi thứ tiếng. Tôi góp vào hòa dàn vui ấy những chuỗi cười. Cả Linh cũng vậy. Làn đầu tiên từ khi chúng tôi yêu nhau, Linh cười vang khắp phố.

Chúng tôi chen chân trong đám hội vui. Cùng với làn khói hương, tôi và Linh gọi lời nguyện cầu lên tầng linh thiêng, xin cho tình duyên chúng tôi đẹp mãi như hoa xuân.

Lẽ xong, Linh hái lộc. Chàng hái thật nhiều, cho cả hai gia đình. Nhìn bộ cánh là trong tay Linh, tôi cười sung sướng, đùa chàng:

— Anh tham lam quá, vợ vớt hết cả lộc trong vòng tay.

Linh cười:

— Linh mà em. Chàng nhai, theo một câu hát phổ biến thật duyên dáng.

Chúng tôi ra về khi những tràng pháo giao thừa nổ vang cả phố phường. Niềm vui vô tận thành những chuỗi cười, tưởng như không bao giờ dứt.

Khi xe chúng tôi tới gần cây cầu dẫn vào thành phố, Linh bỗng dừng xe lại. Chàng có một điện bộ thật nghiêm trọng, nói với tôi:

— La thật! Hình như có lửa cháy và rừng nổ ở phía trước kia.

Thời đi thiếp thân. Pháo nổ ầm ầm. Đầu phải chôn trận tiền. Mãi đứng ở quân mồi súng lửa!

Tôi chỉ kịp nói có thể và bỗng thấy mình bị khuỷu xuống, sau một tràng nổ thật dữ dội. Cả Linh, chàng cũng bị ngã chúi xuống lễ đường.

Tôi bị thiếp đi một lát và chỉ tỉnh lại khi vừa cảm thấy bị đau đớn và cũng khắp chúi thân. Tôi biết mình và chàng đã bị trúng đạn. Nhưng thật là phi lý! Sao lại đạn nổ trong đêm hưu chiến này?

Tôi nhìn về phía Linh và cố lật tôi bên chàng. Chàng nằm sấp, úp mặt và khắp toàn thân chai lịm máu. Tôi gọi tên chàng từng hồi để chỉ được sự im lặng dài lê. Súng vẫn nổ rân chung quanh tôi. Chợt tôi nghe tiếng kêu khóc, tiếng con trẻ, tiếng người lớn gọi nhau hối hoảng. Tôi thu hết sức lực còn lại, chồm dậy cố lật Linh nằm ngửa mặt lên. Nhưng tôi không đủ sức làm việc đó nữa. Linh vẫn nằm im bất động. Chàng đã chết rồi! Tôi đã chết rồi! Tôi thương làm tôi ảm và đau đớn thẳm lên cũng nỗi tuyệt vọng vừa nhận biết. Tôi thiếp đi sau đó.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đã nằm trong một bệnh viện. Tiếng ồn ào khiêu gợi chủ ý và nhận thấy bệnh viện quá đông người.

Tôi nhìn xuống đôi chân mình và thấy nó đã được quấn chặt bằng những lớp băng trắng rân người. Tôi tính táo hơn bao giờ hết trong nỗi đau đớn và tuyệt vọng khôn cùng. Tôi nhắm mắt lại, cố xua đuổi những ý nghĩ tàn, vớ vẩn, trong đầu, những hình ảnh của cái chết, các bệnh nhân nằm trên giường chết.

Mấy người y tá nói với nhau về cuộc chạm súng ác liệt đang diễn ra ở ngoài ô. Bọn Công sản đang đi đón dưới ra khỏi thủ đó. Cảnh giương tôi có một bà già vừa mới mất khóc vừa chờ đợi VC tàn tặc. Bà ra nhà: đến cuộc hưu chiến mà bọn VC rêu rêu cùng sự tráo trở trắng trợn của chúng.

Tôi nằm tro tro, ngó lên trần nhà, cố nhìn không khỏi vì đau đớn. Tôi nghĩ đến cái chết của Linh để quên đi cơn đau đang bắt đầu làm tôi điên cuồng thâu tạo...

OOO

Một năm đã trôi qua. Tôi đã rời khỏi bệnh viện, về sống cuộc đời tẻ nhạt trên căn gác hoang vắng này. Mùa xuân giờ đang đến, nhưng tôi thì còn gì? Nỗi buồn vô xé khiến tôi choáng váng cả thần trí. Tất cả đều đã mất, đã chết, đã tàn lụi.

— Có dùng cơm chưa, tôi rồi còn gì.

Tiếng người ở già vang lên làm tôi choáng tỉnh. Tôi nhìn người ở già, nhẹ lắc đầu:

Cảm ơn u, tôi không đói.

U già cười, một nụ cười héo hắt, méo mó thật tội người.

— Thôi, để đến giao thừa tôi bóc bánh chưng có xơi nhé. Bữa trưa nhân cả chúng, hợp ý cô đây.

A! Thế là lại một cái Tết nữa đã đến! Tôi cười không thành tiếng và thấy bụng đau quặn. Có lẽ tôi đói quá chăng?

Ở dưới nhà, có tiếng Diêm cười. Thế là năm nay nó vừa chán hai mươi tuổi. Tuổi hai mươi thật đẹp, mới Diêm đã hồng, mắt Diêm đã xanh. Tôi cứ mơng mông có sớm được gặp mới tình lớn đầu đời. Chỉ có tình yêu và những phép màu của nó mới khiến người thiếu nữ lòng lay và kiểu diêm thêm lên.

Nếu như tôi không tăng tặc, giờ này chắc chắn tôi đang tung sướng và hạnh phúc hẳn, có thể nói là hạnh phúc không còn gì nữa! Không còn gì nữa hết!

Linh ơi! Mùa xuân giờ chỉ còn có nghĩa gì với em? Ở chốn này, chốn bên kia thế giới, chắc hẳn anh cũng chẳng có mùa xuân.

Tôi khóc thào thào với niềm yêu thương bất tận, giờ đây mùa xuân chắc hẳn đáng vui ở dưới phố xa kia...

HOÀI THƯƠNG

CHÍNH LUẬN XUÂN KỲ DẬU

N HỮU N đưa mắt nhìn bao quát sân đón. Đón cái đại đội bắt đầu đổ bộ trên một ngọn đồi, gần biên giới, nơi tiếp giáp của ba nước anh em: Việt, Miên, Lào. Hàng tuần một chuyến trực thăng liên lạc tiếp tế cho đơn, hẳn mới có dịp tiếp xúc với thế giới bên ngoài, còn quanh tám mắt hân là những núi non, cây cối của rừng già rừng đẹp.

Rừng già và quá nửa khuya âm u, qua lớp sương mù đục lờ lững trôi, những giao thông hào đến chằng chịt trên sân đón chỉ còn là những vật đen mờ chập chờn ngổn ngáo dẫn tới những đốm đen lớn nhỏ lên khỏi mặt đất. Những đốm đen của nhiều lớp bao cát dày, nóc của các công sự đào sâu dưới đất.

Đứng dưới hồ cá nhân, chia một nửa thân người lên mặt đất, Nhuận thấy trong cái đêm ba mươi tới đen như mực này, hẳn là một vật cao nhất ở đây, ngoài cái cột cờ cao thẳng tắp trong giờ sân sáng. Nghĩ tới cái cột cờ, hẳn bật cười giữa sân :

— Chắc bọn chúng cầu sườn lắm !

Trên một tháng nay, ngày nào, đêm nào, hỏa tiễn 122, cối 82, từ đôi bên kia, trước mặt hẳn rất sang đều đều. Tiếng nổ chát chúa, khói thuốc khét lẹt, tiết thành những trăn quện thuộc với bọn hân, đêm nào không có, bọn hân lại thấy nhớ như thiếu một cái gì. Những lùm cây sâu xuống đất của trái phá lỏ

chằng bao giờ chịu cạo. Gamelle của hân đóng cả tháng chẳng buồn rửa : đến bữa đem ra dùng, ăn xong cắt đi, bữa sau lại tỉnh bơ đem ra dùng nữa.

— Trời, Hồi ơi là Hồi. Gamelle hẳn thấy cho một mà mảy đem ra trưng như vậy à ? Có hẳn cũng là in ít thôi chứ !

Hải Gân bật mồm là oai oái. Hân ngoác mồm ra cười lại :

— Tiên sư cha mày tháng Hải Gân Bật Sách à. Mày chế ông nội mày bản thì mày sạch với ai ? Tao hỏi mày ; hai tháng nay mày có tắm không ? Năm bên cạnh, hồi ơi là hồi ! Hồi cứ như là... chỗ đó.

Hải Gân cảm tịt, thực ra bọn hân trên hai tháng nay chẳng tháng nào được một gác được để tắm. Sáng ra, được một cái nước vừa súc miệng vừa rửa cái mặt cho bằng bao đúng điệu con nhà giàu, lại còn có để dành một chút tóc: rửa lại rồi ; như thế là nhất rồi, nói chi đến tắm. Vấn đề nước là vấn đề gay go với bọn hân hơn cả cái truyền pháo kích đi dùng ban đêm của bọn chúng.

Vinh Hân nổi tiếng chỉ trong đơn vị, không phải vì hân gan lì giảm leo lên chân cột cờ năm ngó, mỗi khi Hải Gân, Mông Kêu và Nhuận liên miên canh phòng cần mặt không cho hân đánh du kích ngả cái lưng, dơ dáy của hân trên tấm poncho trải sân trên nền đất ẩm của công sự. Hân lui đến nỗi không từ trái cái poncho để ngủ. Hân nổi tiếng chỉ vì hân đã tạo ra một thành tích có hạn.

Mọi người thở phào như trút gánh nặng. Người ta chưa kịp mở xong ba tăng công vào đơn, hôm hân đã sang sang như lệnh vỡ :

— Trung úy ơi ! Kỳ này «c» đừng quên ký cho em người làm ngày phép đây nhé !

Một tiếng cười với ra :

— Cha tiên sư anh ! Làm cái thứ gì mà đòi «c» ký mười lăm ngày phép. Thế, thế mới đi phép thì bọn chúng lấy ai mà hồi thăm sức khỏe ?

Mọi người cười 6, mặc kệ hân cứ oang oang kể :

— Này nhé ! Hai AK 47 rành rành, nói có sách mịch có chứng nghe chúng bày. Đủ mà tháng Hải Gân đầu ! Có gì ăn cho tạo một miếng. Đối thấy bà nội, năm hết cả hơi mà chẳng thấy «hàng con ông Cụ» nào bở ra, tao đã tưởng về không.

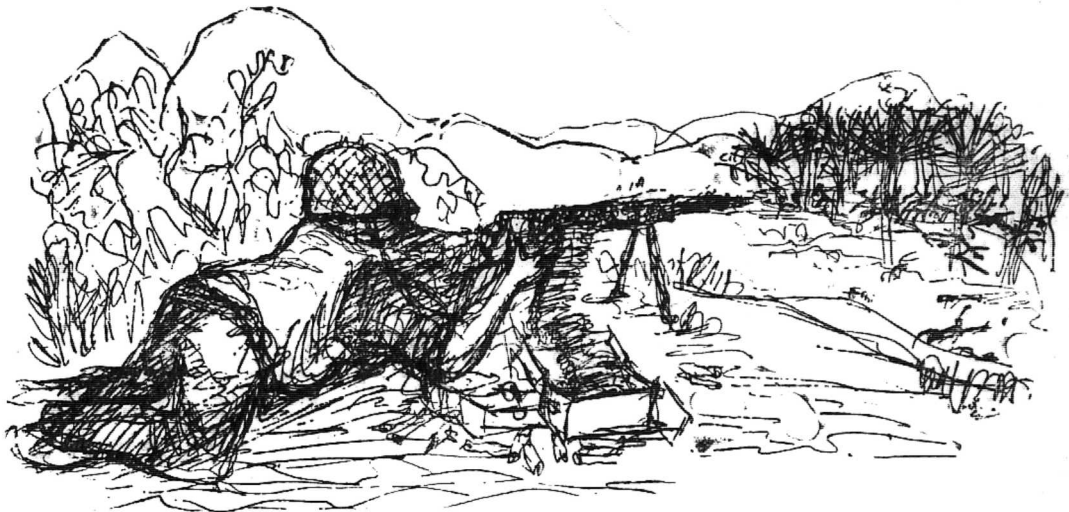
— Thế ở đâu ra hai AK vậy bố ?

Hân xua tay ngắt lời :

— Khoan ông anh! cho em kiểm một miếng nước cho đã cái cần cu, rồi em xin hầu truyền-quý ông anh!

Hân tu một hơi gần hết bị bít nước của M. ng Kêu trao cho, rồi thủng thủng kể :

— Tao đã tưởng về không, thế nào «c» nhà mình cũng chửi cho, may sao lúc sắp định ra về thì hai «con» ông «c» từ từ dẫn xác tới, ngồi ngay trước mũi ông già chúng nó. Hi hi, tao mừng hết lớn. Tiên sư cha chúng nó, thật là đại ngu, thâm ngoan, chỉ ngu, ai đòi nhai cơm

ĐÊM BA MƯƠI

Truyện ngắn của Vũ Tiễn

chỗ chỉ chít trên mặt sân đón, bọn Nhuận chán ngấy chẳng hơi sức đâu mà lấp bắng. Bọn hân chỉ hân hân về sự gần như toàn vẹn của đơn vị, vài «con» bị mề nhưng có ăn nhân gì với hàng loạt pháo kích rùng rã và ba cuộc tấn công bị bề gãy của bọn chúng.

Nhưng bọn Nhuận khoái chí nhất về giai thoại cái cột cờ của đơn vị.

Cột cờ bằng một cây rừng còn nguyên vỏ được trồng ngay ngắn giữa sân đón. Hàng loạt hỏa tiễn nổ như long trời lở đất, suốt ngày nổ đến đêm kia, thế mà cái cột cờ mảnh mai ấy vẫn hiên ngang, như trên một tấm tay súng trong đơn, ngạo nghễ đứng giữa sân như thách đố, không gầy đổ mà cũng không xiêu vẹo hay sụt mẻ ; mang trên chốt dính một lá cờ đã rách tả như xơ mướp mà đơn vị chưa có thể nâng thay bằng một lá cờ mới. Thực ra bọn hân cũng không muốn thay, lá cờ rách mướp như đóm giắt cũng là một niềm kiêu hãnh cho bọn hân. Hân mỉm cười : «Các bạn chúng cháu sườn lắm».

Sương xuống lạnh trên hai vai áo, chồng hai tay đờ người lờ ngơ ghé vào miệng hân, tay hân vượt nhẹ trên nòng súng già ngất ngàng trên đôi. Tiếng cựa mình ở mớ ngổ trong lỗ cốt gần bên làm hân nghĩ miên man đến những người bạn đồng ngũ của hân : Vinh Hải, Mông.

Vinh, một tên du đảng có hân, lười một cây và cũng có cái tiếng của Đại đội. Tên của hân còn hân hân cho một «m» tên Vinh Hải lười kinh khủng, râu ria của hân dăm ra tựa thà, cái ngang, cái dọc, mà hân

Sở là hân có nhiệm vụ thủ cái 60. Mỗi khi bọn chúng rút hỏa tiễn, cối 82 như mưa, hân nội súng cũng vác cối của hân ra thực địa trả lễ, nhưng... có đi mà không có lui. Những món quà của hân gửi tặng bọn chúng không qua tới đối bên kia mà hút hơi rơi tòm xuống trung lương. Hân ức lắm, hân nài nỉ với đơn vị trưởng cho hân đơn thưởng độc mà mang tới tới bên kia «thăm sức khỏe» bọn chúng. Đơn vị trưởng cho là nguy hiểm nhất định từ chối hân nhiều lần. Hân lại nhai xin mãi. Cho rằng vì từ chối không cho, nên hân làm le đôi tới hoai, trong một phút bức mình, ông chấp thuận lời xin của hân. Thế là một buổi sáng tinh sương hân ra đi, với khẩu súng cá nhân và mấy trái lựu đạn.

Mười giờ, mười hai giờ trưa hân chưa về. Năm giờ chiều hân vẫn biệt vô âm tín. Hải Gân rơm rớm nước mắt :

— Thôi rồi tháng Vinh Hải !

Mông Kêu tiếp :

— Tối nghiệp nó quá đêm qua tao lại không cho nó ngủ chung.

Cả đơn vị đều cho rằng chuyện này tháng Vinh Hải đi đứt. Đơn vị trưởng bản khoăn, chẳng ông ăn hận về quyết định của mình.

Sáu giờ chiều ở cao nguyên trời đã tối hẳn, sương mù xuống dày.

— Đủ mà chúng mày có mở công cho ông vào không ? Đừng no này nghe chúng bày. Tao đây nè, Vinh Hải đây !

khô nước dài cần có ra mà không «đổ» uống thì uống nước suối mà còn ra công ca tụng Bắc và Đảng. Hồi cứ như là khờ đờ. Tao uống mồi, gựi tăng cho cu cậu một quả na desert. Các cu cậu ngắn tò te ra và đi ở ở bước luôn, lên Thiên Đảng với Cụ Hồ gặp.

— Khoái quá nhỉ ?

— Khoái cái «con» cu bina. Đối bố mẹ. Có tháng nào có gì ăn cho ông đẹp với chứ.

Thế là từ nửa đó, cái tên Vinh Hải, đôi khi còn được kêu theo một tiếng chửi và hân không bao giờ phải ra ngủ dưới chân cột cờ nữa vì Mông Kêu tự động cho hân ngủ nhờ.

Người bạn thứ hai của Nhuận là Mông Kêu. Mông Kêu cao lênh lênh như con gấu vườn, hân khô, da thường như một cái gai cần củ và chằm chằm hân đương nhiên được phong chức Hỏa đầu quân của bọn Nhuận. Trái hẳn với Vinh Hải, Mông Kêu to xác mà nhất, nhất quá, nhất hơn con gấu. Đêm đêm công đối lẩn của tiên — trước một tháng nay, còn bọn hân bị tấn công ai lẩn, cả ba hân bọn chúng cũng không sao vượt khỏi hàng rào kẽm gai ngoài công trước mồi lựu của hân một trăn tay súng gan lì — Mông Kêu tay chân run lẩy bẩy, quỳnh quỳ nắn loay hoay mãi khẩu «phem» của hân và chưa chịu nổi gào mào. Hân là hoàng lên.

— Chết cha tao rồi ! Chết bay ơi ! Sao nó không chịu nó nè. Máu có lại họ tạo một tay không ?

Cả bọn lo lắng : «phem» mà tịt ngòi lác này thì cuộc đời đi xuống cả ăm. Nhuận đang lại, thì ra cu cậu

(TIẾP THEO TRANG 26)

nàng là Liên (Hoa sen có khác, thảo nào vừa trông thấy cặp mắt là đã muốn... người rồi!). Hình như Hùng cũng đã lọt được vào cặp mắt xanh của nàng rồi thì phải, vì thành thạo năng lực tác phát của chàng vài cái nhìn đã vẩy về... ư... luyến. Lúc tiếp tan, Hùng đánh bạo hỏi nàng đi chơi... Hùng chờ nàng bước, nhưng rồi lại mím môi mà lắc đầu. Hùng chờ nàng bước, nhưng rồi lại mím môi mà lắc đầu. Hùng chờ nàng bước, nhưng rồi lại mím môi mà lắc đầu.

Hùng tự nhủ thầm rằng: «con gái thời này... khôn vật lắm, nhiều con muốn các anh đến chơi thiếu điều... đêm là đầu mà rúc ra cửa, ầy vậy mà tôi lúc hoảng từ của lòng em mới xin cái địa chỉ thì em lại lắc đầu cười tỉnh mà đáp rằng em chẳng cần... Nhưng sau đó ít giây nàng lại có ý hờn rồi lại cái to con tác kê ra cho chàng nghe lỏm được».

Hùng bị vong Liên cũng là loại gái đó. Mà có lẽ thế thật, vì khi Liên cũng có bạn khác chia tay, nàng đi... cho có này cái địa chỉ. Trong khi người bạn gái của Liên nhẩm đi nhẩm lại cái số nhà nọ thì Hùng cũng vừa đi vừa học thầm. Ai nhìn chàng lúc bấy giờ thì tưởng là chàng đang... nhai kẹo sủi-gum. Thước rồi, chàng nhún vai làm bằm:

— Thế mà lúc này cứ «em chờ mãi, gái thời này trầm «con» như «ngàn «con»».

Sau đó, khi nàng leo lên chiếc xe Hué kỳ cho tài xế phóng đi, thì Hùng còn cần thận rút quyển sổ tay ra ghi cái địa chỉ của người đẹp vào đó. Quyển sổ này có khá nhiều địa chỉ, địa chỉ của con nhà lành cũng như con nhà rách, chàng gọi đó là «sổ danh trường».

Thế rồi buổi chiều hôm ấy, một buổi chiều cuối năm có lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc... chàng đi... tâm gọi sách sẽ để thực hành chương trình đi thăm người đẹp. Nhìn chiếc mũ bự lết giá nửa tuổi tác, chàng lắc đầu thở dài rồi đi... gái đầu gối tài xế mượn một chiếc Honda màu sơn còn bóng lộn. Trước khi lên xe chàng bàn còn dặn:

— Đứng chờ gái nghe máy, xe tao... ần chạy đó:

Cái số nhà không có «tuyệt vời» gì cả nằm trên con đường Tú Xương mới đẹp lắm s-o. Nô đẹp tới cái độ Hùng tự cảm thấy mình nghèo nàn mà ngán ngại. Cũng như những nhà... khác, trên cánh cổng sắt của nhà chàng cũng có gắn một tấm bảng nhỏ ghi dòng chữ Tây đó chữ: «Attention, chien méchant». Dưới hàng chữ khêu cho chú chó là tấm vẽ một cái đầu con béc để to rõ, trong con chó mới ớn lắm sao, rằng nó nhọn hoắt, lưỡi nó thè ra như... chửi người đi đường vậy! Qua một lần rồi qua lại lần, Hùng vẫn chưa có được cái gan ngừng xe lại. Mọi khi, khi đi qua nhà nào có cái bảng «attention chien méchant» thì Hùng thường lén cảm nghĩ:

— Sao lại «chien» mà không «chienn» nhỉ? Thường thường chó... cái phải dữ hơn chó thực chứ!

Và chàng hăng ăn ước bao giờ nhà là của cha mẹ chàng trở thành biết tay chàng sẽ đi là «chienn» để cho bọn đàn bà cay cú chơi. Nhưng hôm nay, thì Hùng không có thì giờ nghĩ đến đó như vậy nữa, chàng không nghĩ tới chuyện con chó chỉ vì chàng còn đang nghĩ về Liên. Bị giờ vào thì phải ăn nói làm sao đây? Nếu gặp Liên ngay thì còn tâm tâm để... là mà đứng đầu với tay bự của nàng thì phải vào để sao cho ông cụ khò... lấy là chuỗi đất tay ra cửa? Ồ, thật là

«nghe ngang trái quá bên này». Mỗi lần chàng đi toán tính đi về cho khỏe nhưng rồi ngồi nhà nghĩ nghĩ như có cục nam châm cứ lôi người chàng lại. «Cục nam châm này quả thật là có sức hút rất mạnh, nó làm cho chiếc Honda của Hùng cứ vòng đi rồi vòng lại. Cuối cùng, thu hết can đảm, chàng đã tá ép chiếc xe vào lề đường rồi xuống lại. Chàng loay hoay khóa cò, khóa máy khóa sên từ từ rồi xóc lại so quai xong mới tiến tới cái trụ cổng.

Thong thả đưa tay lên ấn cái nút chuông điện nhỏ như... cái nút mở cửa, Hùng thấy rõ tay mình run run. Tiếng chuông reo chưa dứt thì từ bên trong a chỗ bậc để phóng ra như một cơn lốc. Nhưng may quá người và chó cách nhau một lần cửa sắt nên nhìn nhau mà không làm gì được. Vẫn yêu nàng nên Hùng

— Nhưng cậu là...
— Là bạn của cô ấy, nói thế đó rồi!
Sén nương chưa kịp quay trở vào thì một chiếc Toyota sơn màu xám của... Hiền binh Nhật ngày xưa là lúc ép sát là đường, rồi quẹo vào cổng. Người ngự trên xe là một Ông trạc độ trên bốn chục, nét mặt khó đăm đăm.
Sén nương nhìn Hùng rất nhanh rồi reo lên:
— A, ông đã về!
Ông con bé ở với mở toang cánh cổng. Hùng đoán chắc đây là ông vua nhà. Hai bố con hai chiếc xe du lịch, sang ghê! Sén nương lại nhìn Hùng một phát nữa rồi nói vào trong xe:
— Dạ, thưa cô cậu này mới kiếm có!
Hùng bắt gặp... ông cụ thoáng cau mặt. Chàng

Ngày Xuân nói chuyện... vợ chồng

dám ra... nhẽ chỗ. Mặc dù hai con chó nhe răng như muốn ăn tươi nuốt sống chàng, Hùng vẫn làm thân bằng... từ ngữ chó. Chàng chắc chắc cái lưỡi rồi mím cười cầu thân. Nhưng chủ chó Tây có thích hòa bình. Hùng cũng tỏ thiện chí bao nhiêu, thì cái chủ lại càng leo thang sự giận giữ bấy nhiêu, sau ít giây thì cái chủ thì nhậu càn loạn. Hùng bối rối. May quá, em marie Sên đã ra. Sén nương cắt giọng là phép hỏi:
— Dạ thưa cậu, cậu tìm ai?

Giải mình từ nghĩ:
— Ông già này khó chịu lắm đây!
Người đàn ông bước xuống xe, chân đi có vẻ hơi... nặng nề. Liên như sen nương lúc trước, ông ta nhìn Hùng như ngắm một con quái vật rồi hỏi:
— Cậu tìm ai?
Hùng thấy gai gai cả người, khiếp, cặp mắt sao lạnh thế. Người chàng run lên như bắt đầu cơn sốt. Hùng lắp bắp đáp:

Thủ hết hơi và có lấy hết bình tĩnh, Hùng thủng thủng đáp:
— Tôi kiếm cô Liên!
Sén nương có vẻ hơi ngạc nhiên. Nó nhìn Hùng từ đầu tới chân rồi thản nhiên lên tới đầu, đoạn hỏi lại:
— Cậu tìm cô con có việc gì thế à?
Hùng hơi khó chịu, khinh khỉnh đáp:
— Việc: riêng! Cô Liên có nhà không?
— Dạ có à, nhưng cô con còn đang... ngủ!
Hùng đã lấy được cái phong độ... bạo dạn nên nói như... bố con chó xồm:
— Thì mới có ầy dậy, nói là có bạn tới thăm!

— Dạ thưa... thưa... thưa bác, tối... à cháu, cháu tìm cô Liên à!
Giọng người đàn ông trở nên lạnh lẽo như băng giá:
— Cậu là gì của cô ấy?
— Dạ thưa bác, chúng cháu là bạn à!
Trong một lúc quỳnh quàng, Hùng đáp hai chữ «chúng cháu» thật là ngọt. Người đàn ông khẽ gật gù, giọng mũi chữ một tiếng:
— Cậu là bạn với... nhà tôi hả? quý hóa quá, mời cậu vào chơi!

MẬU THÂN HUẾ TẾT MẬU

an dân tâm lại rất khó. Làm thế nào để trấn an dân tâm, khi sự trấn an của CS đã dừng lại? Việc chiếm đóng của chúng tôi là quá! Làm thế nào để trấn an thì một số lớn gia đình si quan, công chức và thương gia - những người có tiền - ần ần kéo đi nơi khác? Làm thế nào để trấn an khi đang báo biết chắc rằng đó là của cải, của họ bị mất phần lớn đi vì những bàn tay của chính người quốc gia? Làm thế nào để trấn an khi một số đông đảo đồng bào ở Nội Thành và Tân Ngạn chưa được cứu trợ, khi họ biết rằng vật cứu trợ đã được những bàn tay bị bội xén bớt?

Cứp đây, các nơi công ốc, các cơ sở giáo hội từ nhân dân, nói lại đều đã biến thành trại ty nạn. Từ đến Thành Nhân, Quốc Học, Đồng Khánh, Đồng Chấn Cầu Thế, Tân Đức, một số nhà thờ chùa chiền khác của Thị Xã Huế không phải để thăm họ mà để lần vào trong họ. Tại nghe: An Lộ, La Chỗ, Sĩa và những nơi khác trong Tỉnh đã trở thành bệnh địa và hàng vạn đồng bào các nơi ầy không có chỗ ở và chưa được phẩm vật cứu trợ như ở Thị xã. Tôi thấy vẫn để đặt ra vấn đề lớn và công quả nghiêm trọng cho chính quyền Trung Ương và địa phương. Cho ở chỗ đồng bào, cái sống cho

đồng bào và an ninh cho họ là ba vấn đề khẩn cấp cần được giải quyết với thành tâm thiện chí của tất cả cơ quan tất cả mọi người quốc gia. Cho như thế mới trấn an được nhân tâm. Nhưng những việc ầy có dễ dàng thực hiện không trong lúc đó đây chỉ là những lời phê bình chỉ trích, đó đây chỉ là sự tranh công, tranh phần, đó đây chỉ là sự để cho cá nhân, không quan tâm, nịnh bợ họ, đã, đim nhau!

Những các chết của những con người quốc gia còn nằm đâu? ầy ở Khu Trường Trung học Gia Hội, ở Thê-eva-da, ở Bại đầu (mười khám phá được 2 hăm 23 xác), ở Đường Ông, ở khắp nơi... Bao nhiêu năm mô đồng bào ở công viên, dưới ngôi vôi sụp đổ rải rác về đường, sống ghê... ất cả hiện hữu, tất cả còn một người đầu thương chưa đủ là bài học cho những người Quốc gia chúng ta suy nghĩ sao?

Chúng ta sẽ mất hết hay thắng lợi cuối cùng, điều đó hẳn nhiên và nhất định không do Cộng sản, mà do chúng ta...

(Từ ngày 2 tháng Giêng tới 26 tháng Giêng Mậu Thân, tức 1-2-1968 tới 25-2-1968).

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

HEPACHAUT

YẾU GAN, GÂY ỒM, MẮT NGỦ MỤN Ở MẶT NGỪA MỀ DÀY THIẾU MÁU LAO LỰC TẠO BÓN DƯỠNG THAI MỖI MỆT

mức cổ ARTICHAUT mức cổ GAN BỒ TỬU

SINH-TỐ B12
SINH-TỐ B1
SINH-TỐ B2
SINH-TỐ B6
SINH-TỐ PP
SINH-TỐ B2

VUI VE TUỔI TRẺ DA ĐE MỊN MÀNG

ƯU THẾ KỸ THUẬT ĐẬP NÁT CHIẾN TRANH NHÂN DÂN

NĂM 1968 là năm mà không lực đóng vai trò quan trọng nhất của nó trong lịch sử chiến tranh VN. Không lực cũng là yếu tố quyết định trong việc bẻ gãy và ngăn chặn các trận tấn công lớn của Cộng quân. Số bom dội xuống chiến trường VN lớn lao quá sức tưởng tượng, nhiều hơn cả số bom sử dụng suốt trong chiến cuộc Triều Tiên. Phi cơ chiến lược B-52 được sử dụng tới 1114 lần chưa từng thấy trong bất cứ một cuộc chiến tranh nào.

Năm 1968, xét về khía cạnh chiến lược, là năm biểu hiện rõ rệt nhất cho sự kiện kỹ thuật đập nát chiến tranh đặc biệt để bẻ gãy chiến tranh Nhân dân.

Các chiến lược gia CS đã giúp cho các chiến lược gia Hoả kỹ có đủ các điều kiện chiến trường để chứng minh ưu thế của Kỹ thuật, và nhược điểm của chiến tranh Nhân dân.

Các điều kiện mà các chiến lược gia CS tạo ra là trận Điện Biên Phủ mơ ước tại Khe Sanh, và sau đó là các trận Điện Biên Phủ mơ ước nhỏ tại Dakto, Khâm Đức, Đức Lập và Thường Đức.

Các điều kiện mà các chiến lược gia CS tạo ra còn là cuộc tổng công kích và tổng khởi loạn đợt 1 đã diễn vào tháng 2-68, đợt 2 đã diễn ra vào tháng 5-68, đợt 3 không thành hình vào tháng 8-68 và đợt 4 cũng không thành hình vào tháng 12-68.

Điều cần ghi nhận là trong năm 1968, các cuộc oanh kích trên lãnh thổ BV được hạn chế kể từ ngày 31-3, và được ngưng trệ kể từ ngày 1-11. Tất nhiên, các cuộc oanh kích đó mà không lực giữ vai trò chính đã làm rung động dư luận thế giới. Tuy vậy, hiệu năng của không lực có tính cách quyết định bằng những cuộc oanh kích trên chiến trường miền Nam.

Theo con số mà Bộ Tư lệnh cố vấn và viện trợ quân sự Mỹ (MACV) ở Saigon công bố, từ tháng giêng cho đến trung tuần tháng 11, phi cơ Mỹ đã thực hiện 121.000 phi xuất tấn công, dội xuống trận địa 600.000 tấn bom. Trong số 121.000 phi xuất ấy thì có đến 21.000 phi xuất của pháo đài bay B-52. Bộ Tư Lệnh MACV không công bố tổn thất nhân mạng của đối phương do số phi xuất trên đây gây ra, mà chỉ cho biết có 85.000

công sự chiến đấu của đối phương bị tiêu hủy, 5.100 t thuyền bè của đối phương bị đánh chìm, từ các mục tiêu bị dội bom bùng ra hơn 500 t tiếng nổ bụi.

Theo các lời khai của tù binh địch và của các người hồi chánh thì các cuộc oanh kích liên tiếp nói trên đã khiến cho tất cả các đơn vị địch phải di chuyển thường xuyên, tạo cho địch những khó khăn về đường quân, về chính huấn, về vấn đề thương binh binh. Số thương vong do các trận oanh kích gây ra khiến địch bỏ sung và huấn luyện không kịp, cho nên các đơn vị địch thiếu quân số và trình độ kỹ thuật tác chiến suy giảm. Do sự căng thẳng tinh thần thường xuyên vì các cuộc oanh kích luôn luôn bất ngờ, công tác động viên tinh thần và động viên chính trị trong hàng ngũ địch trở thành vô hiệu. Sự can thiệp của không lực trong các trận tấn công và trong thời gian chuẩn bị tấn công khiến cho các cuộc tấn công đó bị bẻ gãy và bị chặn đứng, bị trì hoãn trước khi phát động.

Một khía cạnh có tính cách chiến lược của các oanh kích của không lực là làm cho địch chùng xa lìa các đơn vị Cộng quân, khiến cho địch không còn khai thác được nguồn nhân tài, vật lực vô tận của dân chúng để theo đuổi chiến tranh lâu dài.

Trận giải tỏa Khe Sanh vào đầu năm 1968 được coi là một trận đánh hiếm hoi trong lịch sử chiến tranh mà không lực đã đơn phương đánh bại bộ binh của địch. Vùng Khe Sanh đã bị dội bom dữ dội nhất, dày đặc nhất kể từ khi thế chiến thứ hai kết thúc đến nay. Tại đây, phi cơ chiến lược B-52 và các phi cơ chiến thuật đã thực hiện 22.500 phi xuất. Mặc dầu thời tiết xấu, các cuộc oanh kích chính xác đến nỗi tất cả các đơn vị lớn của địch bao vây Khe Sanh đều bị tổn thất nặng nề, bị xáo trộn hàng ngũ. Nhiều kỹ thuật mới lần đầu tiên đã được áp dụng trong các cuộc oanh kích yểm trợ tập đoàn cứ d ầm Khe Sanh này.

Đề đối phó với hàng rào hỏa lực phòng không tập trung chưa từng thấy của địch, Hoa Kỳ đã phải rải xuống hàng rào đó 12.000 tấn bom đạn trong 10.000 phi xuất.

Cuối cùng, Hà nội đã phải hạ lệnh triệt thoái khỏi Khe Sanh và nhận chân rằng chiến tranh với Mỹ là một cuộc chiến tranh không thể nào kết thúc được bằng một trận Điện Biên Phủ.

Không lực cũng có một tác dụng tương tự nhưng với một nỗ lực nhỏ hơn n hiệu trong các trận Dakto, Khâm Đức, Đức Lập và Thường Đức sau đó.

Yểm trợ phòng vệ đô thị là một nhiệm vụ mới mẻ trong năm 1968 của không lực và không lực đã hoàn tất nhiệm vụ này một cách tốt đẹp.

Sau cuộc tổng tấn công Tết Mậu Thân, lực đơn vị địch rút lui ra khỏi thủ đô đã bị phi cơ trung kích ráo riết. Khởi sự từ tháng 5-68, không lực mới phát huy ưu thế tuyệt đối của mình để đối phó với các đợt tổng công kích đợt 2, 3 và 4 của địch.

Ngày 5-5, công quân mở các cuộc tấn công g vào thủ đô và bắt đầu các cuộc phá kích hầu như tất cả mọi đêm vào thủ đô. Phi cơ chiến thuật và cả pháo đài bay B-52 đã bẻ gãy các cuộc tấn quân, các căn cứ hậu cần, kho dự trữ đạn dược của địch ở Ven đô.

Trong suốt tháng 5, phi cơ chiến thuật của Mỹ đã thực hiện 500 phi xuất và không lực VNCH đã thiên hiên 185 phi xuất tại một vòng đai cách trung tâm Saigon 8s, Pháo đài bay B-52 đã thực hiện 1000 phi xuất trên nội vòng đai cách trung tâm Saigon 50cs. Các cuộc oanh kích này phối hợp với các cuộc hành quân

Bài của Đ.H.

Quyết Chiến và Toàn Thắng khai diễn trong vùng III CT đã tiêu diệt vô số binh lực và giải tỏa áp lực định quanh thủ đô.

Cho đến tháng 8, Công quân phát động cuộc tổng công kích đợt 3 nhưng đợt tổng công kích này lại bị bóp chết từ trong trứng do các cuộc oanh kích ạt và liên tiếp của pháo đài bay B-52 quanh thủ đô.

Tháng 12-68, Công quân lại phát động tổng công kích đợt 4 trong chiến dịch Đồng Xuân và B-52 lại tung cánh chặn đầu. Lãnh tụ CS ở Hanoi, ở Ba Lê liên tiếp cò vô, thúc đẩy chiến dịch này, nhưng cho đến nay vẫn chưa khai diễn được.

Tướng Abrams, Tư lệnh QLHK ở VN đã tận dụng ưu thế tuyệt đối về không lực của Mỹ để đè bẹp các cuộc tấn công của CS. Ông nổi tiếng là vị tướng điều khiển pháo đài bay, biết lấy kỹ thuật đập nát nhân lực, lấy chiến tranh đặc biệt để bẻ gãy chiến tranh Nhân dân và trở thành địch thủ đáng ngại của Lâm Bưu. Rút cò thì Lâm Bưu sẽ không nhận Abrams là đối thủ, vì kẻ chủ trương trận địa chiến ở VN trong năm 1968 là Võ nguyên Giáp thì viên tướng họ Võ lại không tin rằng chiến cuộc 3 mũi giáp công của ông ta chỉ có một mũi thành hình là trận địa chiến.

ĐH

ĐÂY Thiên La gọi Thổ thần nghe trả lời rõ.

— Dạ, mặt trời của Thổ thần nghe đây.
— Anh cho những đứa con của anh ra ngay điểm Zoulou. Chừng bốn mươi phút nữa sẽ có người đến dạy anh múa thương, trả lời.

— Dạ, Thổ thần nghe rõ rồi. Sẽ cho thi hành ngay.

Ra lệnh cho các trung đội xong, Minh lại triển miên nghỉ ngơi. Mới cách đây vài phút, Minh còn nghĩ rằng Tết này chắc không có nghỉ vì hôm nay đã là 29 âm lịch rồi và tháng này đủ. Từ bốn ngày nay, tiểu đoàn 714 của Minh ăn ngủ làm nít chặt cho cuộc hành quân bao vây của Liên đoàn 5 lưu động.

Cuối năm 1953, chiến trường Bắc Việt rất nặng nề và đẫm máu. Lâu lâu mới được nghỉ 24 giờ về thị trấn gần nhà để sửa sang nhà cửa mùa lính. Nếu không tính toán cần thận thì 24 giờ không đủ để mà tắm giặt, hớt tóc, gói thư cho bà con hoặc cho em... Đồi với

trong một vài trận đụng độ đầu tiên thật đấy nhưng sau khi đã thử lửa rồi thì họ đánh cũng hăng như bất cứ thứ lính nhà nghề của bất cứ quốc gia hùng mạnh nào. Họ có hai điểm độc đáo mà Minh không bao giờ quên được.

Điền thứ nhất là họ rất giàu tiền bạc. Giao tranh
vong mà chín thầy có xạc thường dân chết vì dân lạc.
họ có thể khước được từ rừng và phứt được đó, họ
đủ xung phong như điền. Điền thứ hai là lâu lâu, là
có một số chuẩn về thăm nhà mà không xin phép.
Điền khi đại đội sắp làm các đạo ngũ thì họ lại
trở về, nhìn ông đại đội trưởng gương người
nhỏn miệng... cười thin. Những lúc ấy, tay giơ
vũ của mình cầm phai bắt cười và cười... hòa
càng. Chính đường lối hòa của ông Minh đã
làm cho bọn sĩ đại đội đến và sự chàng hơn cả võ

ngân ngại với ông tiêu đoàn trưởng, Minh đưa đại đội đi chiếm phần đất đã được chỉ định. Đêm nay, đại đội của Minh giữ phần phía Bắc, của bộ đội tạo quanh ngoài thành phố. Đứa con trung đội trưởng đi nhận phần đất cho trung đội trưởng đi rồi trở về. Minh chỉ Bu chỉ huy đã được dựng xong. Lưu về Minh nắm ngay nghĩa trang trung tâm thành phố. Để tổ long nền chằng, các binh sĩ của trung đội chỉ huy đã lựa nền mã đẹp nhất và lớn nhất trong nghĩa trang để dành cho Minh.

Đêm nay Minh sẽ được ngủ trên nệm mền và sẽ được đón xuân trên nghĩa địa. Bờ đình Quỳ, anh chàng cần vệ đẹp trai, răng đen người tỉnh Sơn Tây, biểu diễn cả hai hàm răng đen nhẵn ra mà khoe với chàng:

— Thưa Trung úy, em tựa mãi mới được cái mề
đẹp như thế này đây.

Minh cười đáp lại :

Anh chàng cận vệ xấu hổ cảm thấy chạy mất.

Tuy chưa đến giờ nổi kèn tạt lửa nhưng vì đã quen với kỷ luật mà trại ban đêm nên không ai thấp đến cả. Hình tượng hai thầy một em và ảnh đèn bấc là lối của các tiểu đội trưởng gọi người đời gác, chấp chôn như bóng ma chơi và ngân ngơ như cuộc đời lính... Minh ngủ thiếp đi. Trong mơ, Minh thấy Từ thảo khoe chiếc áo rộng thùng thình tay cầm cánh hoa đào đến mừng tuổi.

**HÒA MAI NỞ TRÊN NĂM MỒ
XUÂN LAI VỀ...**

đơn vị lưu động thì 24 giờ nghỉ đã quý lắm rồi, còn dám mong đến gì chuyện nghỉ Tết. Sao hôm nay lại có cái lệnh lạ như thế này? «Mưa tương» là ám hiệu của tiểu đoàn để thay thế cho lệnh tập trung về nghỉ ngơi.

Ở điểm Zoulou, một đoàn xe dài đã chờ sẵn. Những tiểu đoàn khác lên xe xong rồi. Chỉ còn tiểu đoàn 714 nữa là đủ.

Trong tháng vừa qua, Liên đoàn 5 lưu động hoạt động trong phủ Nghĩa Hưng tỉnh Nam Định. 5 năm lại đây cho thấy điều kiện lên xe nên đại đội của Minh lên xe sau chốt. 5 người trong đại đội này, gần trên 5 chiếc xe GMC thành thạo. Thiếu vũ đại đội phó của Minh đáp phải mình đã chơi cách đây một tuần. Bây giờ thường sẽ đại đội, kiểm nhiệm luôn đại đội phó trong khi chốt đội đại đội được bổ xung 5 quan khác.

Đại đội Minh thật là đặc biệt: đại đội trưởng là sĩ quan trừ bị, các binh sĩ hầu hết đều là binh sĩ động viên (ngày đó chưa dùng chữ quân dịch như bây giờ).

Trong đại đội chỉ có một số hạ sĩ quan thuộc ngành hiện dịch. Lúc mới nhận quyền chỉ huy đại đội, Minh ngại ngùng lắm. Bạn hữu của Minh đã từng nhiều lần phân nan về tinh thần của binh sĩ động viên. Trong sáu tháng chỉ huy đại đội 1 của tiểu đoàn 714, Minh nhận thấy rằng các cán bộ hiện dịch đã có thành kiến sâu sắc về các binh sĩ động viên. Binh sĩ động viên có rut 4

chứng hình phạt của quân kỷ.

Nổi bật cạnh người tài là chiếc GMC Minh ở
đang chôn bên bờ ruộng lúa đang chơu chơu
vào: đoàn xe. Đã quen với những cỗ xe này từ
lông, giờ đây, Minh cần nghĩ ngàn ngáy, thì được
đến đây, Minh cần nghĩ ngàn ngáy, thì được
trong thời khắc. Hình như cũng cảm thấy sự
hà sặc mà hôm ấy, binh sĩ của đội đó, im lặng khác
thường. Mọi khi, trong các cỗ xe chuyên quân sự
thường, họ cười nói là hết nhọc nhíp làm. Sự
vui lẫn của họ làm cho Minh nghĩ ngợi... Thế nào
dip Thế này cũng có đám mây chủ chuẩn về thăm nhà
của những người binh sĩ cũng lòng nhớ quá xót mẫn
liệt, có những người binh sĩ đồng ý, chỉ phải của
chàng.

Mình cho phở đại đội đi dạo phố làm
này đợt. Một nửa đi buổi sáng,
một nửa đi buổi chiều. Cho tan hàng xong, Minh lững
thững đi thăm các trung đội. Trong số thuộc về nửa
đại đội được đi chơi sáng, vẫn còn nhiều người chưa
ra phố. Minh thấy họ đang ngồi hí hoáy viết thơ và
nhà.

— Thưa Trung úy...
Minh giật mình quay lại. Ông thượng sĩ già đang
đứng trước mắt chàng.

— Trung úy không đi chơi Tết ?
— Không, ông 71. Sáu mảy trận đánh lớn vừa rồi, tôi không còn biết vui buồn gì nữa.

-Ồ, Trung úy hay nghĩ ngợi quá. Mình đánh chầu đề tự về mà.

— Vâng, ông nói đúng. Tôi nghĩ nơi đây là thương xót những người binh sĩ đồng viên mới chết của đại đội mình. Tôi nghĩ cho họ vì họ còn trẻ quá.

— Thôi, Trung úy đi dạo phố một lát cho đỡ
ngủ ngơi đi. À, xin lỗi Trung úy, tôi ít thấy. Trung
úy nhận được thư của gia đình. Và... cũng không thấy
Trung úy nói chuyện đàn bà con gái bao giờ.

— Cảm ơn thượng sĩ, tôi có người yêu rồi nhưng đất nước đang thế này thì ngại đến người yêu, ngại đến tình duyên làm gì. Tôi ít viết thư vì tôi ghét

những người dân thành phố. Họ chẳng hiểu gì về chiến tranh cả và cứ mớ mớ ra là lo chết chóc. Đánh giặc mà họ chỉ luôn luôn cầu cại này cại nọ che chở. Tôi tưởng có cầu cho cây sống bền mau và bền tốt là chắc ăn rồi. Người yêu của tôi là mấy anh lính động viên đấy, ông ả.

— Tôi là Hồng Anh, người ta vẫn gọi là hiệp sĩ Hào Hùng. Kìa có hát hay lắm. Nếu có muốn, ngày mai tôi sẽ quay lại đón cô ra thành phố.

Ngày hôm sau Hồng Anh quay lại đón Kiều Diễm ra thành phố. Anh Sảng và từ đó nàng sống bằng nghề ca si. 3 năm sau, nàng đã từ nền giàu sang và đã quên khuấy mất nỗi nhớ mẹ dần trước khi chết. Nàng trở nên kiêu ngạo và rất ích kỷ. Nàng thường rất khinh kẻ nghèo. Tiền của nàng cho vào một chiếc túi lớn cất kỹ trong tủ.

Một hôm Kiều Diễm trở về nơi cũ định thăm mộ mẹ. Nàng đem theo có túi tiền vàng. Giữa đường, nàng gặp một ông lão, thì ra đó là ông lão trước ở cạnh nhà nàng.

Ông lão nhìn nàng sững sờ :
— Trời Kiều Diễm đây à ?
Và ngớ cõn như năm xưa, ông thành thực bảo :
— Chưa hát bài "Rừng Chiều" cho lão nghe đi.
Hát như dạo nào chiều vẫn hát cho lão nghe ư.
Kiều Diễm cố tình làm ngơ và vẫn tiếp tục bước. Nàng muốn quên kẻ thù cũ, như quên quên đi vắng nghèo khổ của mình ngày xưa. Nhưng một con chim bay xuống đất trên vai nàng. Thì ra đó là một chú chim xưa vẫn làm bạn với nàng. Nó nhớ nhà bảo :
— Chỉ hát bài "Suối Tiễn" ngày xưa cho em nghe đi.
Nhưng Kiều Diễm đã lấy tay gạt phắt nó khỏi vai nàng.

Sau khi thăm mộ mẹ xong, Kiều Diễm đóng chặt cửa ở trong nhà của không biết kẻ nào được gặp nàng. Nàng đem bọc tiền đến cửa sổ, Nhưng đồng tiền vàng chạm vào nhau phát ra những tiếng nổ ồ ồ.
— Lòng kiêu ngạo và bác ái của cô đâu ?
Nghe vậy, Kiều Diễm vội xé mở lại toàn cát vào túi, nhưng không kịp từ đàng xa, một con chó bay vào tới và ngoàm lấy bọc tiền với đi mất. Kiều Diễm chỉ còn biết khóc nước mắt vì tiếc của.

Sáng hôm sau, Kiều Diễm đi khắp vùng để xem may ra chạm có đánh rơi đồng nào không ? Đồng nàng gặp có ở Thủy Tiên ngày xưa quen biết. Có bé reo :
— Chỉ Kiều Diễm, chỉ về lúc nào mà em không hay ?

Kiều Diễm kinh ngạc vì Thủy tiên ngày xưa cầm sao bây giờ lại nổi được ?
Nàng ngẩn người ra. Có bé đoán biết nên liền thỏ thẻ :

— Chỉ ngạc nhiên lắm phải không ? Để em kể chi nghe : tôi qua như mọi ngày, em ra sân hong giũ. Bỗng có một con ó sáng lóa bay qua. Nó sáng đến nỗi em nhìn cả thấy nó ngấm một bọc. Nó bay tuốt lên trời và nhả các đồng tiền vàng rơi bọc đó ra.

Kiều Diễm sững sờ.
— Thế những đồng tiền vàng ấy đâu ?
— Có đồng tiền vàng đó sáng lên và bay vọt lên cao, lên đến trời đen, rồi đứng lập lờ như đình vại đó vậy. Đó là sao bây giờ. Trông thấy vậy em ngạc nhiên quá và kêu lên : — Ồ đẹp quá ! Và em giải thích vui mừng khi thấy em đã nói được.

Nghe hết câu chuyện, Kiều Diễm thần thờ. Thì ra

chính bà tiên đã cho nàng một bài học. It ra thì số tiền vàng đó của nàng cũng đã chữa khỏi bệnh cho một người. Và cũng từ đó Kiều Diễm khiêm nhường và bác ái vô cùng.

Đêm đêm nàng nhìn các ngôi sao lấp lánh, các đồng tiền vàng của nàng ngày trước, mà lòng thầm cảm ơn bà Tiên.

Truyện đọc mồng 3

B Anh em nhà họ Ta được hưởng phần gia tài của cha mẹ để lại, mỗi người được chia một trăm ngàn đồng. Người anh thì hai muốn làm giàu cho mau nên đem tiền đi buôn bán hàng lâu. Riêng Ba, em út, nhất định nối nghiệp cha mẹ cửa hàng buôn như cũ. Cửa hàng Ba ngày một thêm phát đạt, chỉ một năm là đã bằng vốn.

Một hôm, Ba đang ngồi tính toán số sách thì có một gã mặc rách rưới, gầy còm hỏi hăm bước vào tiệm. Ba hỏi :

— Thưa ông, ông muốn tìm gì ?
Người kia thiếu não bảo :
— Cháu Ba, cho không nhân ra tôi sao ?
— Ba nhân kỳ, lúc đó mọi nhân ra đó là anh thứ hai của mình.
Người Anh kể chuyện :

— Vì anh đi buôn lâu bị bắt, hàng hóa bị tịch thu hết. Anh tưởng đã bỏ xác ở dọc đường không về được đến đây cơ đấy.

Ba với vàng cùng phong anh để gửi bỏ cái lốt nghèo khổ, làm lu. Ba còn thuốc men kỹ hướng giúp anh mau phục hồi sức khỏe. Và khi anh đã trở lại bình thường, Ba đưa cho anh gói bạc một trăm ngàn để trả ân tình ơn ơn đó.

— Em xin biểu anh số tiền này và mong anh dùng nó để buôn bán quang minh chính đại.

Anh hai vui vẻ nhận bọc và hứa sẽ làm theo lời em. Ít lâu sau, đến lượt người anh cả tính lại tiền và kể về việc làm ăn thất bại cho Ba nghe. Tuy anh có sức đầu điểm nhưng Ba thừa biết là ông anh mình đã đem tiền nương vào song bạc hết rồi.

Cùng như lần trước, Ba hết sức nuôi nấng anh cả và khi anh bình phục, cũng trao cho anh này một trăm ngàn đồng để làm ăn, gây dựng sự nghiệp.

Anh cả và hai đứa, Ba giúp đỡ nhưng cả hai vốn tính tham lam, thấy việc buôn bán lương thiện lâu trở thành triêu phú, nên thành tính lười lại đến rủ rê, xúi dục Ba đi xa hun vùn làm ăn !

Ban đầu, Ba phân đôi, nhưng mãi về sau, trước những lời lẽ ngon ngọt của anh, Ba bằng lòng. Khi tính tiền để bỏ vào hũ thì anh Cả và Hai đã ăn tiền sách cả vốn. Họ bên kia đất để có cơ mượn vốn của Ba :

— Vốn của anh bị kẹt, nhờ chú cho mượn tạm, về sẽ tính toán.

Ba biết rõ lòng của hai ông anh mình nhưng vẫn chẳng hề trách móc. Tính thầy hiền minh đã có tới

sáu trăm ngàn bạc mặt. Ba bên chia ra làm hai phần. Một phần chỉ giữ lại nhà, còn nửa phần đem chia làm ba cho mỗi người một phần. Mỗi người lấy nửa hàng hóa mượn thuyền chở đi.

Ba anh em đến các thành phố xa xôi mua bán, trao đổi các sản vật. Ba gặp nhiều may mắn lợi gặt được. Còn hai anh vì ăn tiêu phóng phí nên chẳng còn lời được bao nhiêu. Tất cả tiền bạc, ba anh em mua hết sản vật địa phương để đem về nước mình bán.

Khi sắp xuống thuyền về, Ba thấy có gái tuy ăn mặc rách rưới do đây nhưng gương mặt hiền lành sáng sủa, đều đặn nết nết Ba cho theo để hầu hạ. Nàng kể về tình cảnh quá khổ thân nên Ba nhân cho nàng theo để 2 anh hết sức ngăn cản.

Tong khi thuyền lênh đênh trên biển cả, nàng còn gặp được Ba cảm mến và trở thành vợ của Ba. Nàng rất hiền lành và ngày càng trở nên khôn ngoan men mồng hơn. Ba rất cưng yêu vợ. 2 anh thấy em vừa có tiền có của vừa hạnh phúc nên rất ghen ghét, tìm cách phá đám.

Một đêm thừa lúc vợ chồng Ba ngủ say trên thuyền, hai anh len kiếng cả hai xuống xuống biển và định mình sẽ được hưởng tất cả số hàng hóa trên thuyền tha hồ mà giàu có.

Như có sức mạnh của thần linh giúp, vợ Ba cứu được Ba đem vào một hòn đảo gần đây.

Khi anh Ba tỉnh lại, nàng nghiêm trang hỏi :
— Anh đừng ngạc nhiên nhé ! Em là nàng tiên đây. Em với anh có duyên tiền định. Em giải làm người nghèo đói để thử lòng anh đấy thôi. Anh thật là một người chồng tốt, một người em hiền có. Chẳng đáng gì cả anh bắt lương. Em sẽ phải trừng trị bằng cách đánh đắm thuyền của họ.

Ba vừa mừng vừa sợ. Nhưng Ba nán nỉ mong vợ tha cho hai anh.

Nghe lời chồng, nàng ngừng tay rồi nàng hóa phép đưa Ba về nhà, khi Ba tỉnh dậy, Ba không còn gặp vợ tiên nữa. Ba rất buồn vì tình nghĩa anh em không còn mà vợ lại cùng mất.

Ba đem số tiền còn giữ ở nhà, tiếp tục làm ăn suốt đời và tiếp tục tiết lộ cho ai hay những chuyện do 2 anh mình gây ra.

Một sáng, vừa mở cửa hàng, Ba bỗng thấy 2 con chó mực ó xa chạy đến bên mình, vây quây, cúi đầu. Liếm tay Ba rồi về thần thiết.

Ba còn ngạc nhiên thì vợ Ba bỗng hiện đến chào :
— Đó là hai người anh của anh đó.

Ba bàng hoàng sững sờ.
Vợ Ba nói thêm :
— Em nghe lời anh không làm sống đánh đắm thuyền nhưng vì cả hai đã làm những việc quá lắm nên ít ra họ cũng phải đền tội một phần về tội ác của họ nên em đã biến họ thành loài vật, đây họ làm chó trong năm năm để giúp họ bài học trung thành của loài chó, em muốn họ không bao giờ phản phúc những kẻ đã luôn thương yêu và giúp đỡ mình.

Dứt lời, nàng biến mất.

Từ đây, hai con chó mực ngày ngày quấn quýt bên chân Ba, chúng rất trung thành với chủ như để ăn năn hối lỗi vậy.

THUY HƯƠNG

— Các Bạn nuôi gia súc GÀ và HEO để tăng thêm lợi tức cho gia đình.

— Các trại chăn nuôi

NÊN DÙNG NGAY

Vitaminycine

SOLUBLE POWDER

Thuốc bột gia súc có trụ sinh và sinh tố

Thuốc đã được các nhà chăn nuôi tín nhiệm

Bán tại các Nhà Thuốc Tây và các tiệm
trữ dự c

HIỆU TAM ĐÀU

CÂN: Cho Gà con một ngày một vì di chuyển bằng máy bay hay nóng nực. Tăng thêm sức khỏe cho Gà, Heo bị gầy còm, chậm lớn.

NGỪ A và TRỊ: Bệnh toi gà, Dịch gà, Mồng tim, Tiêu chảy, sưng ruột. Bệnh về hô hấp, các bệnh nhiễm trùng của GÀ và HEO.

Mình bồi rồi vô cùng. Anh chàng đại đội trưởng

Bằng đôi mắt thật thà, Minh vẫn còn nhìn Phươg
khăn chốt rồi cúi chào v. vào bước. Hắn đã kh. xa m.
kh. người nhà, Minh vẫn còn nhìn thấy đó xa tr.
của Phươg nên bay trước kh.ung c. vào m. xanh. Có l.
Phươg đang đứng nhìn theo c.ng. Kia, hình nh.
Phươg đang d. tay v. v. Minh m. m. đi, lần đầu
bước tới nh.ng nh. nh. ch.ay... Đêm hôm y, Min
không ngủ được. G.ân s.ng. Minh nghĩ tới đ. tr.
hình nh. Ng.óc v. Phươg d. tay v.ay ch.ng.

Mười lăm phút nữa, tập hợp ở điểm chờ xe

Mình mỉm cười, độ lượng nhìn «Những đứa con của mình. Đây không phải là đại đội I của tiểu đoàn 714 này. Đây là đại gia đình của Minh. Cảm ông nói của chữ: máy AN/GRC-9. Minh báo cáo với ông tiểu đoàn trưởng rằng đại đội của chàng chỉ còn vắng mất có một người nữa thôi. Minh nghe ông ta cười bé hể trong máy :

Hoa mai nở trên năm mộ, xuân lại già... Lại đi đi nữa... Đi để cho những người em gái như Ngọc Lan được sống yên ổn đến tận cuối đời.

CHÍNH LUẬN XUÂN KỶ DẠO

* Bảo đảm 1 tháng biết đủ kiểu áo, nón, vợ, bỏ bông, pha màu, lành nghề có việc làm ngay, có đủ lớp sáng, chiều, tối. Bán đủ hiệu máy và phụ tùng dưới giá chánh thức. Mời lại 136 Nguyễn duy Dương (An Đông) Cholon.

ĐÓN XUÂN

Kịch vui một màn của Hoàng-Liên

KHÔNG GIAN VÀ THỜI GIAN: Kịch xảy ra vào ngày 27 hay 28 Tết, tại nhà ông Thủy, một công chức. Ở giữa thành phố Saigon,

BÀI TRÍ: Trong nhà trang hoàng ra vẻ sửa soạn đón Xuân.

NHÂN VẬT:

- 1- **ÔNG THỦY:** Ngoài 40 tuổi, tính tình thẳng thắn, hiền lành.
- 2- **BÀ THỦY:** 40t, thích ganh đua với chúng bạn, tiêu xài, trung diện, xa hoa.
- 3- **LAN:** 16,17 tuổi. Thủy mẹ, nét na, thương cha hơn mẹ.
- 4- **BÀ HẢI:** Bạn thân của bà Thủy, thích trung diện.
- 5- **CỤ THÁI:** Ngoài 60 tuổi, má của ông Thủy và Việt.
- 6- **VIỆT:** Em trai ông Thủy gần 30 tuổi, nhanh nhẹn, vui vẻ, trực tính.

MỜ MÀN

Bà Thủy đang bày hoa quả ra chiếc mâm bông trên bàn thờ. Lan vào cầm những hoa Nị lồng vào bình hoa, vừa hát bài "Gái Xuân" của Phạm Duy.

LAN: (khẽ ngân nga) Em như cô gái hỡi con Xuân. Trong trảng thên chưa làm... buồn.

Xuân đến, hoa mơ, hoa mận nở...
(Ngừng hát, quay hỏi mẹ): Mẹ ơi, má! Má có biết hoa mơ, hoa mận không, má?

B. THỦY: Cỗ. Con hỏi làm má nhớ tới hồi má còn nhỏ, ngoại còn làm việc ở trên Đà Lạt. Tết nào, ngoại con cũng kiếm cho kỷ được một cành mai và một cành đào để cắm vào đôi ghế Giàng Tây bấy ở hai bên bàn thờ... Thăm thoát gần 20 năm qua rồi...

LAN: Đào và Mai, hoa nào đẹp hơn, hơ má?

B. THỦY: Hoa nào cũng đẹp, hoa đào đỏ thắm có vẻ mận mà bông dướm, hoa mai trắng có vẻ thanh tao đài các.

LAN: A... nhưng, có muốn

hỏi má hoa mơ cơ, chứ hoa mai thì con biết rồi. Tết nào ở chợ hoa Nguyễn Huệ người ta chả bày bán la liệt những mai là mai.

B. THỦY: Con làm rồi. Hoa mai con thấy bày bán là hoa mai trong Nam, còn hoa mai mà vừa nở tức là hoa mơ ở trong các bài hát con vừa hát đấy.

(Tiếng bà Hải từ ngoài vọng vào)

B. HẢI: Bà chủ ở nhà không?

B. THỦY: (Nhìn ra cửa, reo mừng) A! Chị Hải! Mời chị vào chơi.

(Bà Hải lồng lẩy trong chiếc áo dài bông thêu thêu, tay ôm một gói bọc giấy đỏ. Vừa cười từ ngoài bước vào)

LAN: Lay bác ạ.

B. HẢI: Cháu! Gớm cháu gái của bác lớn quá rồi! Thấy cháu lớn như thế, bác mừng hết hồn. Mà càng lớn lại càng đẹp ra...

LAN: Còn bác hôm nay trông lòng lầy như bà hoàng, đẹp hơn gái trẻ.

B. HẢI: Thôi xin cô hai chứ bình an. (với bà Thủy) Chị Thủy,

chị xem con gái chị nó có lém không?

B. THỦY: (cười) Cháu nó hôm đúng đây chị ạ. Trông chỉ hơn mấy trẻ lại như hồi con học ở G. a Long.

B. HẢI: Lại chị nữa! Mẹ nào con ấy. Sao chị bảo với tôi là nhà chị năm nay không ăn tết, mà...

B. THỦY: Với, đồng lương có định, vật giá thì lên cao, nhà tôi lại không biết tạo vật như người ta, cứ tính chạy ăn chả rồi, con tiền đâu mà tết với nhất? Chị thử xuống bếp nhà tôi xem có gì không?

B. HẢI: Chà cần xem ở đâu, cứ nhìn trên bàn thờ mà chị cũng thấy tết rồi.

B. THỦY: Cỗ nguyên hoa quả chứ có gì đâu! Chị tính nghèo thì nghèo, cũng phải hoa quả cũng tốt tiền ông bà trong ba ngày tết chứ. Chả lẽ để khỏi lạnh hương tàn hay sao?

B. HẢI: (Đột ngột trên bàn) Đem biếu anh chị cặp bánh chưng và cần giò lụa.

B. THỦY: Cảm ơn anh chị năm nào anh chị cũng đem cho

thế này mà chúng tôi chỉ có gì biếu lại anh chị!

B. HẢI: Chị chỉ hay nghĩ quẩn, chỗ chị em với nhau...

B. THỦY: Đây, mỗi nói chuyện quên cả mời khách ngồi.

B. HẢI: Thôi, xin phép chị. Tôi còn phải đi nhiều chỗ (với Lan). Bác về nhé Lan.

LAN: Lay bác ạ.

(Bà Hải ra về)

Bà Thủy tiễn khách ra cửa rồi quay vào, nói với Lan)

B. THỦY: Đây con xem. Ba con cũng đi làm như người ta. Thế mà người ta thì tậu ô tô, nhà lầu, sắm cho vợ con hết chuỗi kim cương này, đến đến hạt ngọc khác, Tết nhất ăn uống linh đình. Còn ba con thì quanh năm lo chạy ăn không nổi!

LAN: Ba con chịu phận nghèo để giữ cho tâm hồn được trong sạch. Còn bác Hải trai thì chỉ biết có tiền trên hết. Mỗi người có một lý tưởng riêng chứ má.

(Ông Thủy từ ngoài đi về. Bà Thủy vẫn không biết)

B. THỦY: (gay gắt) Chả lý tưởng nào bằng lý tưởng cái dạ đây. Tao cho cứ đối mặt với nhau thì còn khối lý tưởng ra đây. Có còn bệnh ba cô há!

Ô. THỦY: (cười) Nó chả bệnh tới thì bệnh gì?

B. THỦY: (giật mình quay lại) Ông về hồi nào thế?

Ô. THỦY: (giọng dịu dàng) Tôi về từ cái hồi này sinh ra cái lý tưởng... cái dạ đây này.

B. THỦY: Ông kiểu ngạo tới há? Ông không biết mắc cơ, mà còn kiểu ngạo tới! Đời trước nào, tết nhất đến nơi, trong nhà không có một cái gì cả. Một xu dính túi không còn.

Người ta cũng đi làm như ông thì vợ con người ta được sung sướng.

Ô. THỦY: Tôi khác, người ta khác.

B. THỦY: Phải, khác ở chỗ ông ngu, ông khùng!

LAN: Con xin ba má đừng cãi nhau nữa. Để qua năm mới con sẽ đi làm kiếm thêm tiền với ba.

Ô. THỦY: Con định đi làm gì?

LAN: Con có cả bạn làm ở Mỹ. Có anh con đi làm với cô ấy cho vui. Nêu con bằng lòng thì cô ấy giới thiệu. Người khác phải mất một tháng lương, nhưng con thì chẳng mất gì cả.

B. THỦY: Ừ phải đấy, làm số Mỹ lớn lương lắm. Qua năm, con nhờ cô ấy giới thiệu cho đi làm làm.

Ô. THỦY: Bà cứ thấy tiền là tối mắt lại!

B. THỦY: Đời bây giờ cần

có nhiều tiền thôi. Chỉ có ngu như ông mới chửi tiền.

Ô. THỦY: (với Lan) Lan, con nghĩ là. Tương lai con còn dài. Con chịu khổ học cho đến nơi đến chốn. Rồi nếu như muốn, sẽ thấy thoải mái, chứ nhìn lại này, gia đình mình được như thế này là may mắn lắm rồi. Con chờ vì muốn có tiền ngay bây giờ mà bỏ học ngang ra đi làm với Mỹ, rồi mai một Mỹ về nước, con có thể theo Mỹ sang Hoa Kỳ để kiếm việc làm được không? Hơn nữa, các gái làm ở Mỹ hay bị...

B. THỦY: Lan, con nghe má. Qua năm, con cứ việc học ở ban con giới thiệu cho đi làm. Đời này có gì nhục bằng không có tiền!

Ô. THỦY: Nhưng, tôi không muốn cho nó đi làm bây giờ.

B. THỦY: Ông không muốn, nhưng tôi muốn.

(Viết định bước vào, nhưng thấy ông bà Thủy đang to tiếng nên lưỡng lự).

LAN: (nhìn thấy Việt, reo lên) A! Chú Việt!

(Vợ chồng ông Thủy nhìn nhau có vẻ ngạc nhiên với việc Việt về rồi, không mạnh mẽ họ đã tấn công, tươi cười bước vào)

VIỆT: (với Lan) chào cháu (với ông bà Thủy) Anh chị tranh luận về vấn đề gì vậy?

(Vợ chồng ông Thủy có vẻ lúng túng)

Ô. THỦY: (với Lan) Đi Mỹ nước uống con. (Lan lẳng lẳng vào nhà trong)

B. THỦY: Tết này nay, chú Việt có được nghĩ ngày nghỉ nào không?

VIỆT: Không ạ. Mấy ngày tết bon em lại càng phải cạnh phòng cần mẫn, kéo bon nó cần tươm như năm ngoài thì mệt.

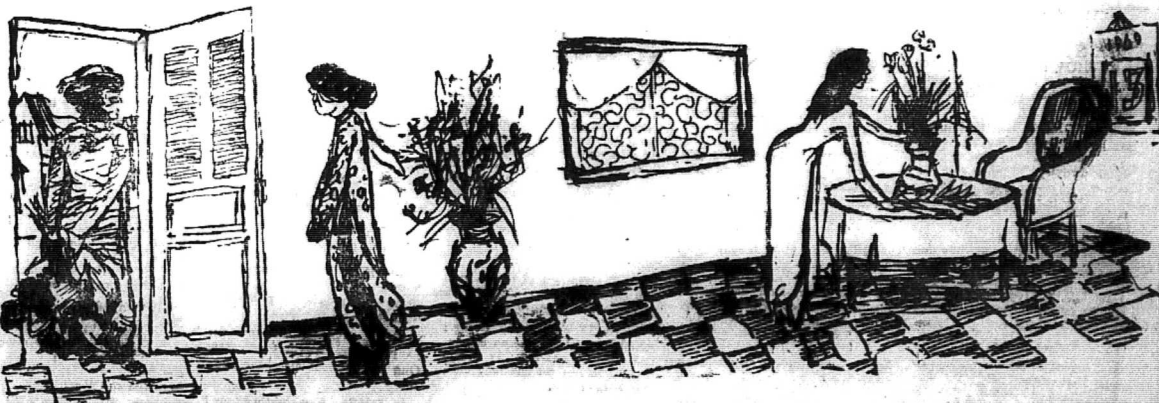
B. THỦY: Nhưng năm nay sắp có hòa bình rồi má!

VIỆT: Thì mới dịp lễ Giáng Sinh và Tết Dương Lịch năm nay đây này.

Chính bọn nó rêu rao ngừng bắn ám i, thế mà chúng vẫn phải kích, tấn công, không bỏ vào những đêm lễ chính. Có ai mà ngủ, ngủ một mình tin vào lời tuyên truyền của bọn nó. Cũng như tụi nó hồ hởi rằng: "Công việc nội bộ của nước VN phải để người Việt Nam tự dân xếp. Người Mỹ không được can thiệp vào. Thế mà bây giờ chính phủ ta vui lòng thảo luận với chính phủ miền Bắc để chấm dứt cuộc chiến tàn khốc đã mang đến chính xác hàng ngàn người ra, thì chúng lại không kháng chiến từ, đời nói chuyện với Mỹ đưa đến kiểu kiện này, kiện sách nó với Mỹ!

B. THỦY: Nghe chú nói thì có vẻ chú chửi muốn có hòa bình.

(KEM TRANG SAU)

42

GÀ TRỐNG LÝ TƯỞNG CỦA CÁC MÁI 69

— Hử ! muốn dờ trò gì đây mà hỏi kỳ thế ? Người chống lý tưởng của tao phải là một chàng Mèo đẹp trai, trắng trẻo nhưu Đô la. OK ?

— Ai thời đưa cái mặt mày! Mày, anh chàng Việt Nam nghèo lắm... dà vậy, lại phải đi lính, lương ba cọc ba đồng, lại đi cồng đả đồ làm sao đi sông? kể từ ngày đi làm cho Mỹ đến nay, cuộc đời tao bị bối đén rồi. Thịnh thòang, tao vẫn muốn mình ngủ khò như ngày xưa để tâm lại một thoáng buồn, một niềm vui là làng nhợng không đợc. Đời với tao, giờ chỉ còn tính toán so đo mặc cả. Khi có thể lại dụng lại nhàu thì tôi gì không lại dụng? Mày không biết chứ... đám bạn làng cùng số với tao đều lại Mòeth.

— Tôi chỉ còn có 1 tháng nữa ra trường, năm nay tôi 28 tuổi. Mẫu chồng lý tưởng của tôi phải là một người có học thức ngang tôi, về tuổi tác hơn tôi khoảng 7, 8 tuổi, có thể cùng nghề hoặc không cùng nghề, có đầy đủ đức tính của một người đàn ông gương mẫu.

CHÍNH LUẬN XUÂN KỶ DẬU

3 BỘ MẶT

của

TẾT SAIGON

Phóng sự chớp nhoáng của H. THỦY

toàn thật kỹ lưỡng, để có thể mua tạm đủ những thức cần thiết cho gia đình. Dịp xuân về, họ phải mua món làm sao cho người ngoài không chế cười, mà lại khỏi kéo cây tre nọ tron năm sắp tới. Vì thế, phải đóng khách hành ở đây thuộc vào loại khó tính. Họ so kè từng tý, trả từng đồng (bớt được đồng nào hay đồng ấy). Muốn mua một món hàng hơi đắt một tí, họ đi đi lại lại mãi vòng chợ, để khảo giá và chọn lựa sao cho vừa rẻ lại vừa... hợp ý.

Những hàng quần áo, ví, giày hay bất cứ hàng gì bán solde, là người ta buy đồng lại, mua vòng trong vòng ngoài.

Hàng đầy gian hàng bán mứt kẹo. Mứt kẹo ở đây đều do máy chủ Ba Tàu trong Chợ Lớn làm ra. Người bán hàng mua bao... bẻ về bán. Những miếng mứt bí tẻ tướng, cắn ra đầy... nước đường. Tất cả loại mứt này ăn đều có vị mứt thì ra, các chủ Ba Tàu nhà ta, trước khi lên mứt, đã cho ngâm muối để đó lên đường. Tuy mứt ở đây không được ngon, vậy mà đến hôm ba mươi, gian hàng nào cũng hết mứt. Người ta xúm quanh cần thế hạt dưa, hết hàng này đến hàng khác vừa thử vừa kéo nẩy, để được bớt chút đỉnh.

Giá mứt năm nay cao hơn năm trước, một ký hạt sen năm ngoái là hai trăm đồng năm nay lên tới hơn ba trăm. Mứt bí, thấp cam và các loại mứt khác một ký cũng lên hơn trăm đồng.

Cũng như năm ngoái, năm nay trái cây phần nhiều là là cam tạo cho của ngoại quốc, chắc được nhậu... nên được bày bán là liệt.

— Cái gì cũng đắt hơn vàng. Đó là lời than luôn luôn được thốt ra ở cửa miệng những người đi mua.

Cũng như năm ngoái trái cây của ta năm nay không được nhiều, chỉ có cam sành, quýt, mà khổ nổi còn mắc hơn trái cây ngoại quốc. Một chục cam sành giá phải từ một đến hai ngàn đồng. Một chục quýt phải ba bốn trăm đồng.

Nói đến chợ Tết mà không nói đến dưa hấu thật là điều thiếu sót. Từng gian nhà dưa cao ngất. Những trái dưa to lớn, những quả được bỏ ra làm màu đỏ chót và đầy cát, trông thấy đã cảm thấy mát rượi rồi...

Người ta cho rằng dưa năm nay dưa không đủ là một điều không hay, vì vậy khách hàng phải chờ lâu kỳ càng. Bốn trăm đồng một cặp dưa, như vậy cặp dưa năm nay cũng đắt hơn năm ngoái năm trăm đồng.

Nhà lồng chợ đã kín lại đông thật khó thở. Những gian hàng bán vải đủ màu sắc làm lửa mắt các cô. Nơi đây bán từ hàng vóc thướt tha bốn trăm đến những hàng đắt tiền giá ngàn đồng một thước. Năm nay người ta nhận thấy các gian hàng vải nới hóa được mọc lên nhiều hơn mọi năm. Trước kia chỉ chợ mới có độ vài gian hàng vải nới hóa còn phần nhiều bán vải ngoại quốc. Khách hàng của các gian hàng này phần lớn là giới học sinh, sinh viên, những bà nội trợ còn trẻ, với tư tiên không thiếu bao nhiêu. Họ quan niệm rằng hàng ngoại quốc đẹp thì không có đủ tiền mua, còn hàng thường thì mua làm gì, thì mặc hàng ta trông sang lại hợp với khổ người, tuy không đẹp nhưng chỉ năm sáu trăm đồng là đã có một cái áo rồi.

Với số tiền ít ỏi, khách hàng ở đây đi sắm một cách hết sức dễ dãi, họ chỉ mua những gì đáng mua.

(XEM TIẾP TRANG SAU)

xuống chân. Mệnh phụ thì đã quá già, nhưng các đồ trang sức đồ cũng làm cho bà lộng lẫy giả tạo lên rất nhiều.

TẾT SAIGON về bề ngoài thì tẻ tẻ nào cũng tẻ như nhau, kể cả cái Tết Mậu Thân đầy máu lửa và nước mắt! Đường như chiến tranh càng tiếp diễn ác liệt bao nhiêu, thì Tết Saigon lại càng phôi phôi về nào nhợt, bất cần đời bấy nhiêu.

Người ngoại quốc đến Saigon vào dịp lễ tết đều phải lắc đầu... trái hẳn với mọi dự đoán của họ. Tết ở đây quá nào nhợt, qua cuồng loạn, còn hơn là các nước đang thanh bình thịnh trị nữa! Có lẽ cũng vì thế mà, có những ký giả ngoại quốc đã phải lên tiếng khâm phục sự điêu nhún bên bờ của người Việt Nam: chiến tranh đã bao nhiêu năm mà vẫn coi như là... chẳng có gì...

Tết bề ngoài của Saigon thì như vậy, nhưng còn bề trong của nó, đó thật tưởng mới là điều đáng nói.

Nếu giới hữu trách kinh tế VN vẫn thường kêu lớn mọi sự chỉ là khan hiếm giả tạo... mỗi khi một thứ hàng hóa nào đó mất hút trên thị trường, thì trong trường hợp Tết Saigon, người ta cũng có thể kêu lên rằng đó chỉ là to lớn, nào nhợt giả tạo.

Giới nào cũng vậy, nhưng đáng kể nhất là giới công chức, quân nhân và người nghèo, dù tiền không có, Tết đến cũng phải có chày cho gia đình một cái... «thịnh vượng» cho đó tài thân. Sự thịnh vượng, nào nhợt giả tạo?

Đừng bảo năm nào chợ Tết Saigon cũng giống năm nào, dù rằng tết năm nào thì khu trung tâm Saigon thì khu xung quanh chợ Bến Thành đến các lề đường Lê Lợi, Nguyễn Huệ, Hàm Nghi cũng đông đúc người buôn bán và người đi sắm Tết.

Cũng đừng bảo rằng Tết Saigon thì chỗ nào cũng giống chỗ nào. Thật ra Tết Saigon cũng có nhiều bộ mặt khác nhau, khác đến độ tưởng là không thể cùng phôi chung trên một mảnh đất đỏ thành, chỉ rộng chừng to cây số vuông.

BỘ MẶT CHỢ TẾT CATINAT

Đường Tự Do mà bây giờ người ta vẫn quen mồm còn gọi là Catinat, vốn đã mấy chục năm qua trong những ngày thường nên các ngày năm hết tết đến lại càng rục rịch và lộng lẫy hơn nhiều, y như các mệnh phụ phu nhân đeo hàng vàng kim cương, bột son và đầu

Năm nay, vật giá tăng cao, nên giá hàng bay lên vùn vụt. Bước chân đến khu Trung Tâm này, thì cái gì cũng đắt tiền, tiền chỉ còn là... rác! Chiếc xe hơi trẻ em nhỏ nhỏ có thể chủ em bé ngồi vào lái được sơ sơ cũng mười lăm, hai chục ngàn. Một khẩu súng lục giả trông y như súng thật của trẻ em chơi tết cũng giá hai ngàn bạc. Vải thì đắt rẫy và lì ra cũng ngàn đồng một thước. Nhưng đắt cũng đâu có nghĩa lý gì! Phải bỏ ra mấy chục ngàn đồng để may chỉ mấy cái áo, các bà vẫn coi như không!

Đi đến đường Tự Do mà quên không ghé vào Saigon Departo, thật là một thiếu sót. Trong dịp tết đến, Saigon Departo được huy động toàn lực để... vét túi khách hàng... giàu sang. Dân nghèo mà vô đây, thì đúng là cảnh chim chích lạc vào rừng. Các món nữ trang, mỹ phẩm đến các đồ tiêu dùng hàng ngày cũng bán đến tận cùng, giá cũng phải ba bốn chục ngàn một món. Dân nghèo sức mấy mà sờ vào đó!

Một Siêu thị cũng được mở cửa tại khu này. Tuy các món hàng được bày bán ở đây cũng có vẻ sang trọng ngon lành hơn các siêu thị khác, nhưng giới giàu có vốn có mặc cảm với siêu thị hay sao, mà ít khi chịu lai vãng đến? Thành thử, siêu thị này trở nên lạc lõng, giống một chợ nhà quê đứng lọt vào giữa đám Me Mỹ đông đúc mùi phàn son.

Khách đi sắm Tết ở đây ngoài một số «me Mỹ» dùng để tặng cho với những anh bà người Mỹ cao lêu nghêu, đa số đều đi xe hơi bóng lộn. Ít người ray xích nách mang, vì có xe hơi ở cạnh, mua gì là họ gọi tài xế tổng ngay lên đó chờ về nhà.

Khu chợ hoa ở đường Nguyễn Huệ cũng diễn ra nhiều cảnh đáng chú ý. Thiên hạ đi du xuân nườm nượp nước chảy, nhưng người đi thì nhiều kẻ mua thì ít. Giá hoa năm nay quá đắt: một cành đào, một cành mai, một chậu cúc, một chậu thủy được giá phải từ một đến ba bốn ngàn.

— «Hoa đẹp thì có đẹp nhưng đắt với giá đó chịu sao thấu, tương đương mười mấy hai chục ngàn mua cành hoa về để cả nhà uống nước là à? Thôi đi ngắm nhè vậy».

Đó là câu nói của một số người được đi vào hàng trưng bày rồi đấy.

Một người hỏi thăm một bà bán hàng:

— Năm nay bà bán có khá không?

Bà trả lời, mặt buồn thiu.

— Năm nay ế ỉm quá, mua mứt phải bán mứt mà bán mứt thì ít người mua. Có tính đem được một cành hoa về đâu phải chuyện dễ? Dù thử tiên... nào tiền xe, tiền thuốc... đủ thứ thuế, tính ra một cành hoa chỉ còn lời chút đỉnh thôi. Vậy mà bán có được đâu. Chắc năm nay là quá. Mấy năm trước hoa về đến đâu là hết đến đó. Bán rẻ lại lời nhiều.

Lề đường Lê Lợi lại diễn ra cảnh người đi như nêm cối. Đúng là một cái chợ trời vì đại gồm đủ cả mọi thứ hàng mà nhiều hơn cả có lẽ là đồ chơi trẻ con. Năm ngoài các đồ chơi người Dơi (Batman), Siêu Nhân bán đặc hàng đầu, thì năm nay các đồ chơi súng ống, các dụng cụ chiến tranh lại bán đắt như tôm tươi.

Người ta lo rằng hiện tượng này chứng tỏ chiến tranh còn có thể kéo dài, vì trẻ con vẫn chưa chán, chưa sợ các vật giết người đó.

Một hiện tượng khác tưởng cũng nên nhắc đến: đó là cảnh «chợ Tết xe gắn máy». Những chỗ gửi xe tràn ứ xe, không có chỗ để gửi nữa. Người đi xe mua người gửi xe

như xuât. Máy chục bạc một cái xe gửi mà chẳng mua nào thêm nhận.

Xe không gửi được? thì các chủ nhân cho đậu đại ở các lề đường, khiến con đường Lê Lợi vốn vừa được chữa cho thêm rộng thêm thoáng, cũng dường như bị thu hẹp hẳn lại đến nữa.

Năm nay chính phủ không cho phép đốt pháo nên vắng hẳn bóng hàng pháo. Thiên hạ xúm lại mua loại súng lục giả bán thuốc pháo đi dẹt cho đó buồn vậy.

CHỢ TẾT BẾN THÀNH

Khu chợ Bến Thành là nơi sắm Tết của người hàng trung lưu. Với số tiền nhất định, họ phải tính

3 bộ mặt của tết saigon

Họ sợ hết tiền trong lúc còn nhiều việc đáng tiêu từ nay đến Tết. Vào gian hàng nào cũng chỉ nghe thấy tiếng thờ dài thàng giá hàng qua cao, chỉ nhìn thấy những cái lác đầu chán nản.

Vì tiền công mướn mướn, hơn nữa gần Tết không tiệm nào nhận may (mà may trước thì không có tiền!) nên những gian hàng bán quần áo may sẵn được nhiều người chiếu cố nhất.

CHỢ TẾT XÓM NGHÈO

Cũng là đất Saigon, nhưng trở về một phiên chợ Tết ở xóm hẻm lao động, người ta nhận thấy một bộ mặt hoàn toàn khác hẳn. Dường là hai cảnh đối chọi nhau, hai thái cực

Đối với dân nghèo, Tết không còn là một chờ đợi, một thú vui nữa, mà chỉ là một món nợ, cần phải trả cho xong. Những ngày năm hết Tết đến, họ phải lo đủ thứ: nào miếng ăn hàng ngày, manh quần tằm áo mới cho con cái, lo làm sao nhất nợ để khỏi bị rêu xui cả năm.

Khác hẳn với những tiếng cười thoải mái của các bà lớn và các cô Me Mỹ ở chợ Tết Catinat, chợ hoa Nguyễn Huệ, lễ đường Lê Lợi, Hàm Nghi, chợ Tết Bến Thành ở đây người ta chỉ thấy những tiếng thì thầm bàn tán về giá hàng Tết.

Các bà nội trợ đi sắm Tết lúc nào đầu óc cũng đầy tràn tính toán. Năm nay, cái gì cũng đắt gấp đôi gấp ba, mà tiền lương cứ năm năm một chỗ. Vậy thì muốn ăn Tết cho đủ phải giặt gấu và vai, nhịn những món nào cho hợp lý? Có trông họ «chạy» Tết, một bữa tiệc thượng cho các dân bà cộc ba đồng.

Có nhiều người phải hy sinh

cái áo mới để dành tiền mua áo cho con. Họ tìm đến bên những hàng quần áo may sẵn (vốn còn rẻ hơn mua vải về may rất nhiều) để ngồi lựa chọn kỹ lưỡng, về vuốt từng cái, xem từ đường kim mũi chỉ đến các cúc áo.

Một ở chợ xóm nghèo vậy mà tương đối rẻ và ngon. Các bạn hàng ở chợ (thường bán các món khác) Tết đến, lại bày chuyển làm thêm một đống bán kiếm thêm tiền tiêu dịp Tết.

Một điểm đáng chú ý là rằm nay về giá quá cao nên sự mua bán ở các chợ xóm nghèo thưa sút mọi năm nhiều.

Đa số các bà nội trợ đều nghĩ «Tết chiến tranh chẳng nên quan trọng hóa làm gì. Có bày ra lắm thì lại chỉ vay nợ lãi khổ sở. Tốt hơn hết là nên ăn lấy chắc, mặc lấy bền phở trường bày về làm gì, rồi nhớ đúng một cái lãi như cái Tết Mậu Thân lại khổ!»

Tâm lý chung của dân chợ Tết nghèo là ăn Tết phỉu, không ăn không được thì bắt buộc phải ăn, ăn cho phải phép, cho đúng «bàn phần» mà thôi.

Tết Saigon thật ra có muôn ngàn bộ mặt đầy đủ hi, nộ, ái, ô lạc, viết đến đâu cũng không tả hết được, nhưng ba bộ mặt trên có thể được coi là ba bộ mặt điển hình nhất vậy.

Tâm trạng dân Saigon cũng có nhiều, nhưng chắc chắn là ai cũng có một ý nghĩ trùng hợp: giàu nghèo gì thì cũng ăn Tết và mỗi người ăn Tết theo hoàn cảnh của mình. Chiến tranh vẫn còn tiếp tục và một khi còn tiếp tục, thì những cái Tết muốn mặt vẫn còn điếc rầu như trên. Và chính vì sự việc đó, người ta mong hòa bình mau đến, để được sống vui, ăn cái Tết... Hòa bình!

(tiếp theo trang 12)

Người ta không hiểu một sức mạnh thiêng liêng nào đã thúc đẩy anh chàng điên này làm một hành động có tính toán đầy lòng hy sinh cao quý đến như thế!

Còn có những trường hợp người ta phải dùng đến kẻ giả điên để giữ toàn mạng sống hay tâm tòng chung thủy. Đó là trường hợp của Lầu Tần, một binh gia thời chiến quốc phá giả điên vờ mình trong đồng bần nhơ, bốc phén mà ăn để thoát chết khỏi tay người bạn đồng môn là Bạng Quyên.

Nhà thơ Tam nguyên Yên Đỗ, qua một bài ca trữ đã ca tụng cái giả điên của Mẹ Mốc một thiếu phụ rất «o nhân sắc» ở Nam định vì muốn giữ vẹn tiết trinh với người chồng đi buôn đã lâu không về. Mẹ Mốc giả cảnh điên dại, lấy tro than bôi vào mặt, rồi ca hát ngoài đường để làm nản lòng những kẻ muốn trêu chọc nàng:

*Chân như ngọc, chân như ngọc, chân như ngọc,
Làn như ngọc, làn như ngọc, làn như ngọc.*

Nhờ thế nàng vẫn giữ được:

*Sạch như nước, trắng như ngọc, trắng như tuyết,
Mau như gió, nhanh như chớp, nhanh như chớp.*

Ở đây ta thấy nhà thơ Yên Đỗ vì muốn không muốn ra làm quan với giặc Pháp nên lấy cái điên dại của Mẹ Mốc để kỷ thác tâm sự của chính chính mình.

người điên ăn tết

Khi nói đến người điên là chúng ta phải nghĩ đến những người có những suy tư, cảm nghĩ khác hẳn chúng ta là những người tỉnh. Họ có những lối lý luận riêng, có óc tưởng tượng rất mạnh, những hành động, cư chỉ khác thường. Đối với họ, có lẽ chúng ta là những người hành động, trái quấy vì lẽ ít khi họ chịu nghe lời chúng ta hoặc có nghe lời chúng ta cũng chỉ là vì bị bắt buộc. Có bao giờ người ta thấy một người điên tự nhận mình là điên đâu!

Một bệnh nhân khi tự nhận mình có bệnh là người đã sang thời kỳ sắp lành rồi, chịu khó uống thuốc, chịu nghe theo lời khuyên bảo của y sĩ, y tá. Các thân nhân người bệnh nhờ rằng không bao giờ nên nhắc đến tiếng điên với bệnh nhân và ngay cả sau này khi họ lành hẳn cũng nên tránh nhắc đến bệnh trạng của họ. Nếu có thể được khi lành bệnh nên tìm hết cách để cho họ sống trong một khung cảnh tươi vui; ít lo buồn nhưng phải luôn luôn hoạt động, tránh mọi cảnh gây xúc cảm mạnh.

THẾ GIỚI hiện nay đang lo ngại là trước những đe dọa khủng khiếp của chiến tranh, trước những cảnh bất công của xã hội, số người điên sẽ tăng lên nhiều hơn nữa.

Có những nhà xã hội học quá bị quan ước tính: với «khủng cảnh hãi hùng của cuộc chiến tranh nguyên tử» hao trảm nhân loại, có lẽ đến một ngày nào đó nhân loại sẽ chia thành hai phe không phải là phe để quốc tư bản với phe cộng sản độc tài mà là hai phe «tỉnh» và «điên». Và lúc đó, không biết phe nào sẽ thắng, phe tỉnh có công tìm ra thần dược để chữa chạy cho phe điên. Còn phe điên thì nhìn phe tỉnh bằng con mắt chế diễu, khinh bỉ, các nhà xã hội học đã trưng những bằng chứng qua các hiện tượng như lối vi phạm thể, với những hình thù kỳ quái, khó hiểu, và gần đây như các phong trào hippy, Zippy để râu tóc xum xòa, ăn mặc rách rưới kết bằng những mảnh vải màu sắc lòe loẹt mà trước đây chỉ dành cho người điên. Lúc đó, biết lấy phe nào làm trọng tài để phân quyết rằng phe nào phải, phe nào trái? phe nào đúng, phe nào sai?

Hết năm con khỉ, bước qua năm con gà, việnt tượng thế giới có nhiều người điên — lúc đó họ đâu có nhận là họ điên — đang làm cho những người tự nhận mình là tỉnh phải điên điên suy nghĩ. Các bạn nghĩ sao về con số người mắc bệnh điên ngày càng tăng gia trên thế giới hiện nay?

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Télévision

THANH-HÀ

Nơi tập trung hầu hết những T.V. danh tiếng nhất hoàn cầu từ 4 tới 25 inches, từ 1 đến 5 loa.

209, Nguyễn Thiện Thuật, Saigon — Đ.T. 93.217

CHÍ - THÀNH

TRƯỜNG DẠY CẮT MAY ẤU - VIỆT PHỤC

88 Võ Duy Ngự — Phú Nhuận Đ.T. 40638

1) — Do chính ông Hiệu Trường tốt nghiệp trường cắt may NAPOLITANO tại Pháp, Giảng Viên các khoa tư nghiệp cắt may toàn quốc của Bộ Quốc Gia Giáo Dục dịch thân chỉ dẫn.

2) — Thành tích của trường:

Được 9 bằng danh dự, về cắt may của hội Phụ Nữ VN, 7 học viên đã đậu bằng giáo viên cắt may của «NHA KỸ THUẬT HỌC VỤ» và được phép mở trường.

3) — Học phí học, nhập học ngày nào cũng được. Có lớp: Sáng, Chiều và Tối. Khai giảng ngày 24-2-1969.

Công Ty VỆ SINH TƯ RÚT HẦM CẦU

Văn phòng chánh:

46A, Phạm Ngũ Lão (Chợ Thái Bình)

DẠY ĐAN MÁY TỰ ĐỘNG

— Bạn muốn trở thành thợ đan lành nghề trong 1 thời gian ngắn? (lương từ 4.000đ đến 10.000đ).

— Bạn muốn trở thành giảng viên về nghề đan máy? Xin mời bạn đến địa chỉ 1787 LAM SƠN (hồ tám Chi Lăng) nơi đào tạo những học viên và giảng viên ưu tú nhất; dạy đủ loại máy, tất cả các ngành nghề, nhiều kiểu áo lớn, nhỏ, nón, vớ, (dây đủ bông tay và bông máy; Sách Pháp Nhật). Tập tâm chỉ dẫn nhiều kiểu mới, lạ, đẹp. Có khóa cấp tốc. Nơi được nhiều tín nhiệm suốt mấy năm qua. Có việc làm ngay tại chỗ. Sửa chữa.

chiếc lá mùa xuân

(Tiếp theo trang 14)

— Anh không rùng giao thừa ư? Không thấy Hinh trả lời, nằng nặc nói một mình:

— Thế là lại hết một năm.

Trời bỗng nổi gió, rồi có hạt mưa rơi lác đác xuống mái nhà. Mai nhìn mình ôm chặt lấy Hinh, tiếng nằng nặc lên như rên rĩ:

— Đêm giao thừa trời bất thường

trở mưa tuôn như mưa xuân anh à.

Hinh hỏi bằng giọng:

— Mai sợ gì?

Mai cười chưa dứt:

— Sợ anh, sợ không kè như anh

và những đêm trăng trong một căn phòng!

Hinh ôm chặt Mai vào lòng:

— Em quên rằng anh đôi lúc với em

vẫn như ngày trước.

— Nhưng Mai bây giờ không phải

Mai của anh ngày trước!

Rồi có lẽ vì xúc động quá nhiều Mai

ôa khóc. Nàng nói qua dòng nước mắt:

— Hinh ơi, giờ này em mới thấy nhớ

gia đình, nhớ mẹ em mới thấy rằng mình

là kẻ cô đơn không nơi nương tựa.

Hinh ơi! Sao anh không lấy vợ hân

hải em như những kẻ khác đã làm, để em

khỏi tủi hổ, đơn độc. Anh à, quá, anh à

quá, Hinh ơi!

Hinh lấy tay xoa những giọt nước

mắt đọng trên má Mai. Lâu lắm anh

mới cảm được tiếng:

— Bối anh vẫn còn yêu Mai! Mai,

em hãy kể lại cho anh nghe những

biến cố sau ngày mình xa nhau cho anh

nghe. Em hãy kể đi... mấy năm trời anh

đã khổ...

Mai nói như cho riêng mình nghe:

— Ừ, em đầu anh làm gì nhĩ! Tại sao

em lại hôn hạ đến phải đầu cả sự thực

với anh!

Trên đời này em có còn ai là thân

thích yêu thương em nữa đâu. Em sống

đầy ma cô như đã chết từ lâu rồi kia mà!

Mai chậm thêm điều thuốc, mắt nhìn

chiếc quạt trần quay từ trên trần nhà.

Giọng nằng nặc lên buồn bã, xa xôi...

Gia đình em như anh đã biết. Bà em là

một công chức già, bà mẹ là một người

suốt quanh năm có bạc hoang toảng.

Với đồng lương có định mà vật giá

ngày càng leo thang, cứ lo đủ cơm ăn áo

mặc không còn đủ là một gánh vác nặng

cho Ba em rồi, huống chi mẹ em lại có

mang công việc ở trường. Vì thế mà thường

mọi lần như vậy mẹ em lại bỏ nhà đi

dăm bảy ngày.

Em là một đứa con gái mới lớn sống

giữa tình yêu, đầy xa hoa rất chất nây, tất

những nỗi đau, em có nhiều thêm muộn, khát

vong của tuổi trẻ.

Em ao ước... có từng cái áo cái quần

kiểu mới để theo kịp trào lưu. Nhưng không

hàng giờ em lại được những niềm vui với

những cái này cái kia, trong lúc đó em, có lẽ vì

con nợ quá thối bại, lại định cưỡng bách

em lấy một người già gần bằng tuổi ba em.

Em nghĩ đến người này đã bỏ ra một

những tiền bạc cho mẹ em vay mượn với

mục đích mua em về làm vợ bé.

Trong tình trạng đó, cộng thêm với

sự hồi thức, đau nạt của mẹ em, tất nhiên

đó muốn em không em cũng phải tìm lối

thoát.

Và sau nhiều lần do dự nghĩ em đã bỏ

gia đình ra đi. Lúc đầu em tưởng việc đó

cũng giản dị như mình nghĩ. Nhưng em

đã lầm. Biết bao nhiêu cay đắng giằng

và em như một con mồi cho ngày đêm

đầu vào, đi rồi... để rồi tới ngày nay,

thân em trở nên như thế này.

Hình trở mặt nhìn Mai. Những giọt

nước mắt nóng bỏng tiếp tục lăn trên má

nàng. Bỗng Mai trở mình nằm sấp, hai bàn

tay em lay lay khóc rưng rức. Hinh trở

ngay đầu nhìn Mai nên lòng ngổ ngáo

và lấy tay khẽ vuốt những sợi tóc rối trên

trần đầu. Tiếng Mai cãi lên nghẹn ngào.

— Em thương mẹ, em hồi hận quá,

Hinh ơi!

Vai tiếp phào lớn nổ đầu phở. Hinh

đi Mai dậy!

— Chúng mình ra đứng trước cửa

nhìn thiên hạ đón xuân!

Lời gió đã dịu, chỉ còn những hạt

mưa lất phất nhẹ. Cái lạnh đột ngột đến,

khí lạnh của đêm giao thừa năm

nào đọng bên ngoài.

Mai nép đầu vào ngực Hinh:

— Nhớ Bác quá anh nhỉ?

Hinh gật hai tay lên đôi vai Mai. Anh

nhìn thiên hạ đón xuân:

— Anh nhớ Bác không bằng nhớ

Mai, Mai của anh ngày ấy đó. Mai mặc

áo xanh, có quần tây "voan" mỏng, tóc

cây bồng hoa trắng. Anh đã hơn lên tóc

Mai khi tạm biệt.

— Ồ, 6. anh nhớ lâu quá! Có Mai bị

chết rồi! Mai đẹp người đẹp nết và cười

như ánh nắng... chết thật rồi, nhắc làm

giữ! Giờ trước mắt anh còn là một

con...

— Anh xin lỗi! em đứng một nữa!

Giờ anh muốn ngủ cùng Mai một đêm.

— Em biết rồi!

— Biết sao?

— Anh sẽ nói chúng ta còn trẻ phải

chung lưng xây lại cuộc đời!

— Đúng!

Mai hết nhìn Hinh lại nhìn bầu trời

đen thẳm không một vì sao.

— Em muốn từ lâu lắm. Nhưng

anh đã làm và chính em cũng làm. Nhưng

lưu ý rằng bị 6 rồi làm sao lấy cho sạch.

huống chi em lại quá sợ cái nết sống gia

đình có những ông chồng, bà vợ như ba

mẹ em.

Hai người im lặng. Mỗi người theo

đuôi riêng một ý nghĩ của mình. Từ đây họ

không nói với nhau lấy một lời.

Sáng hôm mùng mốt Tết, Mai dậy

sớm. Hinh giữ thế nào nàng cũng không

chịu ở lại! Hinh cố nhắc thêm một nửa

ý định làm lại cuộc đời, nhưng Mai vẫn

cường quyết lại cuộc đời với vợ và cái

bước.

Hinh đứng lặng người, nhìn theo tà

áo màu sắc sỡ của Mai khuất dần vào hàng

cây hoa nở. Tình cờ, một chiếc lá lia khô

cánh bèo hương chào mình xuống trước mặt

Hinh. Anh bước lại cầm nó lên tay và

hàng rừng mình: chiếc lá ấy màu hồng còn

xanh lợt, có lẽ vì không chịu nổi mưa

gió đêm qua nên mới sớm lá cánh...

THANH THƯƠNG HOÀNG

(tiếp theo trang 13)

Chuyện nuôi gà năm con khỉ

cát và lấy thanh sắt hay con dao

nung 1 đi vào chỗ cát cho mau

cát hoặc dùng máy cắt cỏ.

Việc làm này không phải ngon

ăn và ai cũng có thể làm được.

Đến việc chữa bệnh gà thì thật

giao nan lắm. Trước hết phải

phân biệt bệnh - thuốc nhờ từ

bệnh đến phải giữ luôn luôn

thật là, dùng đúng từ một giọt

khử trùng bằng nước sôi, để

người lây nhiễm rồi rồi vào mũi

gà, thuốc chữa phải là... đều

dùng một ngày và nếu con

thì phải nuôi hoàn lại về cho

vén!

Thuốc chữa bệnh gà

cũng phải là... luôn luôn

và dùng cho gà từ 1 tuần

may mà đã khỏi, tránh

vào thuốc rồi, dăm xuyên

qua miệng miệng ở cạnh, một con

2 m.

Thuốc chữa bệnh

phải giữ trong mát và

lưu ý rằng, nếu dùng

trước khi dùng, phải

đặt nước và sau sau

thẳng phải

tiêm lại một lần.

Xem như vậy đủ thấy

nuôi một con gà không

nuôi một con gà sinh,

cũng phải

đủ trăm cây nghìn

đang.

Ở đây, thiết tưởng

nuôi gà cũng là một

việc rất quan trọng

trong ngành chăn nuôi,

việc này là

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

đề nghị các nông dân

nở rộ, những con gà lại lại lại

ngày 21 là gà con xâu, nhỏ

— Gà con mới nở tới đây

lông, màu khố và không

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

vào mình. Rồi nhỏ nung

Lạm phát gà

Như một thứ hàng khác trong

một quốc gia khác, có nền kinh

tế hàng hóa và mọi kế hoạch

đều ra theo... tùy từng, có

đang từ đó hơn trăm đồng một

trước từ và sau từ Mậu thân,

đến từ giảm sút sau chiến

tranh. Gà trống, gà mái, gà

con... tất cả đều có giá

đáng kể. Gà trống, gà mái, gà

con... tất cả đều có giá

đáng kể. Gà trống, gà mái, gà

con... tất cả đều có giá

đáng kể. Gà trống, gà mái, gà

con... tất cả đều có giá

đáng kể. Gà trống, gà mái, gà

con... tất cả đều có giá

đáng kể. Gà trống, gà mái, gà

con... tất cả đều có giá

đáng kể. Gà trống, gà mái, gà

con... tất cả đều có giá

đáng kể. Gà trống, gà mái, gà

con... tất cả đều có giá

50

— Được, ông xem cảnh này có thể làm cho người trên sự đứng đứng tức giận lên được không ?

Người khách lạ vừa dứt lời, ngọn đèn cây tắt phập ! Một thứ ánh sáng huyền ảo đủ để cho Sinh nhìn rõ cảnh tượng đang diễn ra trước mặt chàng. Những cánh tay, cánh chân, dính máu me be bết từ trên trần nhà thì nhào rơi từng chiếc một xuống dưới sàn rồi những thây ma cụt đầu, cụt chân, bụng bị banh ra, ruột gan lỏng lẻo. Có những cái xác cháy đen như trâu thui chân tay co quắp, tròng mắt đỏ lòe ra ngoài, khắp gian phòng mịt mịt hơi nóng nực, tiếng kêu rú rí. Người khách lạ lên tiếng hỏi :

— Cảnh tượng này có đáng sợ không ? Sinh đáp :

— Cảnh tượng này tuy khủng bố CS đã gây ra hàng ngày như cơm bữa !

Một cảnh tượng khác lại diễn ra. Cảnh những tên quỉ sứ, mình thì mình người nhưng đầu thì lại là loại đầu trâu mặt ngựa đang tra tấn những nạn nhân bằng đủ thứ dụng cụ dã man. Lôi chúng mang từng nạn nhân ra chặt đầu, mổ bụng. Tiếng người khách lạ lại vắng lặng :

— Cảnh tượng này thế nào ?

Sinh vẫn thần nhiên đáp :

— Ông chịu khó bay tới rừng U Minh, chiến khu D hay qua bên kia vĩ tuyến 17, ông sẽ thấy toàn những cảnh tượng ghê rợn thương tâm hơn thế nhiều.

Ngọn đèn cây bỗng lại được cháy sáng. Người khách lạ có vẻ bức tức, ngồi vờ trấn suy nghĩ. Một lúc lâu, bỗng người ấy cầm con búp bê của Sinh mua cho con người bạn nhưng chưa kịp đem cho, còn để ở bàn, hòa phép con búp bê thành đứa bé độ lên 2, 3 tuổi, rồi dùng mình tay biến thành con rắn, quấn chặt lấy đứa nhỏ và nuốt dần đứa nhỏ vào bụng...

Sinh vẫn ngồi thần nhiên nhìn như người xem nhà ảo thuật bều diên tài năng. Người khách lạ hiện nguyên hình, hỏi :

— Cảnh này thế nào ?

— Cảnh tượng này đáng ghê sợ, thương tâm bằng cảnh 6, 7 em nhỏ đang nằm ngủ thì hỏa tiễn 122 ly hay B40 bắn trúng ? Đầu bằng cảnh 4, 5 đứa trẻ chỉ trông vào cha nó đi làm ngồi chờ chúng, mẹ chúng thì yếu đuối trông nom chúng không nổi, thế mà Cộng sản nó tằm bắt cha nó giết. Con không cha như nhà không nóc ! Bầy trẻ phải sống trong cảnh đói khát nheo nhóc, thất học. Thứ hồi cảnh bắt cha để cho bầy trẻ sống nheo nhóc so với cảnh nuốt một đứa trẻ, cảnh nào đáng thương tâm hơn cảnh nào ?

Người khách lạ lại hóa phép biến con búp bê thành một người đàn bà, đoạn để người đàn bà đó ra cắn đứt cổ để hút máu một cách rất ngon lành, mặc cho người đàn bà đầy dẫy máu cho tới khi tắt thở. Người khách lạ bỏ xác người đàn bà ra, quay lại hỏi Sinh :

— Cảnh này sợ không ?

Sinh tắc đầu :

— Cảnh này đáng bằng cảnh bọn tham nhũng bóc lột hút máu mồ dân lành, làm cho cả gia đình người ta điêu đứng khổ sở, tan nát chết một cách tàn mồn ? Cảnh ông vừa hiện ra là cảnh hữu hình, còn cảnh bọn tham nhũng là cảnh vô hình. Nếu đem so sánh, thì cảnh của ông còn thua xa !

+++++

Lỗi tai nào ?

Chiều 30 Tết, trong 1 quán ăn nhỏ, một ông khách tới uống bia. Quán ăn vào dịp gần Tết này rất đông đảo. Ông khách ngồi bệt tới chân lấm, mà anh bồi dưỡng như vẫn không ngại thấy.

Lần thứ mười, anh bồi mới nghe thấy tiếng tiếng lại bàn khách.

Ông khách lẩm bẩm hỏi :

— Đây là lần thứ mười tôi kêu anh đó ! Anh có lỗi tai không ?

— Dạ có. Nhưng ông muốn như loại lỗi tai nào ? Lỗi tai nào thì tôi bồi bồi ? Dạ thưa ông đây có món nước sốt chấm với lò tai ngon tuyệt trên sí !

CHÍNH LUẬN XUÂN KỲ ĐÀU

Tôi tin rằng thế giới mà quỉ còn các ông không thể nào có những cảnh tượng thương ghê rợn bằng những cảnh đang diễn ra hàng ngày trên dương thế chúng tôi hiện giờ. Bởi vậy, tôi không viết những cảnh tượng rừng rợn là vì vậy.

— Ông tin là cõi âm chúng tôi sướng hơn dương trần các ông sao ?

— Nếu không sướng thì chắc cũng không đến nỗi tệ hơn.

— Ông 2, đời thường đứng núi nọ trông núi kia đây thôi. Chứ dưới âm chúng tôi cũng chẳng hơn gì. Cũng bắt công đầy giấy. Ông có biết con mụ cầm đồ đầu ngõ này không ?

— Có ! Con mụ đó mới chết mà. Lúc sống mụ ta chuyên sống về nghề cho vay nợ lãi « xanh xit, đất đai ».

— Thế mà lúc chết đi mụ ta được đi về miền cực lạc đây !

— Sao lại vô lý thế ? Mụ ấy phải đầy xuống địa ngục cho quỉ sứ hành hình mới phải chứ.

— Vì lúc mụ ta sống, mụ ta có tiền mụ ta mua những tờ tiền tờ bạc, vàng nên đời xuống.

— Ở dưới ầy cũng có nạn ăn hối lộ à ?

— Bởi thế tôi mới nói đứng « đứng núi này trông núi nọ ».

— À, Thế còn tết nhất năm nay ở dưới các ông ra sao ?

— Ra sao ! Bọn khỉ năm qua chúng lên mùa may quay cuồng làm trò khỉ, nhưng chẳng đi đến đâu, chỉ gây khổ lụy thêm cho người Việt Nam mà thôi. Cuối năm, chúng hết hạn đang tập trung để tụ đề làm bàn giao, mặt đưa nào đưa này nhàn nhàn... khỉ, xấu ời là xấu !!!

Người khách lạ ngồi tâm sự với Sinh tới lúc rạng đông mới đứng dậy cáo từ :

— Lúc nửa đêm tôi đến đã mấy lần, tôi tính không vào ; tôi lưỡng lự cứ đi lại mãi, sợ làm mất giấc ngủ của ông. Nhưng cuối cùng, tôi nghĩ : nếu đêm nay không vào để cảm tạ lòng nhân đạo của ông, thì tôi sẽ bị ăn hận mãi mãi, vì qua sang năm tôi được đi đầu thai kiếp khác : Kiếp gà ! Khi thấy ông ra mò cửa mới vào, nên tôi mới dám mạnh dạn vào thăm ông. Tiếc rằng cuộc gặp gỡ của chúng ta quá ngắn ngủi.

Bây giờ trời sắp sáng, tôi phải trở về cõi âm. Chốc nữa đúng 7 giờ sáng, tôi sẽ trở lại, gặp ông, nhưng không phải ở đây...

Sinh hỏi :

— Ông định hẹn gặp tôi ở đâu ?

— Bây giờ ông đi rửa mặt, đánh răng, rồi đi ăn sáng đi. Đúng 7 giờ sáng ông ra bờ sông, ngồi ở chỗ chiếc ghế xi măng trước nhà hàng Majestic chờ tôi.

Người khách lạ nói dứt lời, biến thành cơn gió thoảng bay đi. Sinh một nhọc xuống nhà dưới rửa mặt, rồi ra hiệu phở tiêu đầu ngõ uống cà phê, chứ không dám ăn sáng. Sau đó, y hẹn. Sinh ra ngồi ở chiếc ghế xi măng.

Sinh ngồi chờ tới 7 giờ, không thấy người khách lạ đâu. Sinh lẩm bẩm nói một mình :

— Ma VN có khác ! Hẹn giờ cũng theo kiểu hẹn giờ VN ! Hẹn 7 giờ mà 7 giờ hơn 4 phút rồi cũng chưa tới.

Sinh vừa nói buồm lời, thì thấy có vật gì động dưới chân. Sinh nhìn xuống : một con chuột bạch nhỏ xíu. Mà đặc biệt đuôi chuột bạch lại như cánh bông lau, phơn phớt màu hồng.

Sinh chưa bao giờ trông thấy một con chuột đẹp kỳ lạ như vậy. Sinh vội cúi xuống sờ tay Chop. Nhưng lần nào Sinh cũng Chop trượt. Chuột bạch mỗi lần thoát khỏi bàn tay của Sinh, lại chạy một quãng ngắn, rồi đứng đứng lại nhíp Sinh. Sinh chạy đuổi theo Chop và cứ thế cho tới chỗ mấy hòn đá bên lùm cỏ rìa bờ sông, thì chuột chạy rúc vào bên mấy hòn đá.

Vì muốn bắt cho được chuột bạch, Sinh hi hục ném mấy hòn đá lên. Ở dưới, mấy hòn đá, Sinh không thấy chuột bạch đâu, mà chỉ thấy một gói giấy dầu bọc vật gì to bằng nửa vòng gạch. Sinh mở ra rồi, chẳng thấy toàn vàng là và tiền... Đó là ! Lúc bấy giờ, Sinh mới biết con chuột bạch dưới bụng chính là người khách lạ đêm qua, là hồn người nằm dưới năm mồ hoang ở nghĩa trang BV.

Chẳng cần phải nói, quỉ vị cũng biết năm nay Phạm Sinh được hưởng cái Tết con gà như thế nào rồi...

HOÀNG LIÊN

THƠ XUÂN

NHỚ LẠI

Xuân Mậu Thân

Thấm thoát mùa Xuân sắp đến rồi
Giặc bần hừ chiến đón Xuân chơi
Cái gương phản bội Xuân năm ngoái
Dần chứng miền Nam ngàn quở Trời

Năm ngoái đoàn quân của cáo Hồ
Tinh thần thay phao ngọn non sông
Giữa khi dân đón mừng Xuân mới
Nhưng đã thua cay một vết to

Máu giặc mùa Xuân thế rưng hồng
Xác thù thay phao ngọn non sông
Mùa Xuân hừ chiến non bình lữ
Mai mùa thay cho lũ giặc hung

Thôi nhè, lần nì chờ cần cần
Mặc dù năm lui, sắp Xuân sang
Quân dân vẫn sẵn hờm tay súng
Quyết đón mùa Xuân chiến thắng vang

NGO HOAN

Ít vần Thơ Xuân trong Đường Thi

Bản dịch của VĂN PHONG

XUÂN VŨ

Trương Nga tấn Xuân bạch hợp y
Bạch môn liễu lạc ý đa vì
Hồng lân cách vũ tượng vọng lân
Châu bạc phiêu đảng độc tự quy
Viễn lộ ưng bi xuân uyên văn
Tần tiêu do giác mộng y hân
Ngọc đường giam trát hà do đạt ?
Vạn lý vân lai nhất nhạn phi

DỊCH :

MƯA XUÂN

Nằm thương xuân mới, khoái mền bông
Vắng vẻ lâu cao, 4 rồi bông
Trở cách mưa bay nghe lạnh toà
Rèm châu về đối ngọn đèn giông
Người đi xa lăm buồn xuân chuyển
Giấc ngủ tìm ai thỏa nhớ mong
Thư đáp, ngọc phong, bao giờ nhĩ ?
Lưới mây bay mới cánh chim hồng

VĂN PHONG

LẠC HOA

Cao các khách cánh khư
Tiền viên hoa loạn phi
Sâm si liên khúc mạch
Thiền đệ tổng tà tuy
Trường đoạn vị nhật đào
Nhân xuyên nhưng đục quí
Phương tâm hướng xuân tận
Số đắc thị chiêm y

LÝ THƯƠNG AN

DỊCH :

HOA RỪNG

Gác cao khách đã trở lại
Vườn con hoa rừng tới bài gió đưa
Quanh co đường ánh sắc hoa
Xa xôi nghe đã bóng tà tà đường
Giang tay muốn quét lại ngừng
Đế hoa, xuân chắc có đờng về chăng
Lòng ta một mối tơ giăng
Được chỉ riêng lệ rõ đầm ướt khăn

VĂN PHONG

NƯỚC NHÀ TRÔNG NĂM KHÍ

(TIẾP THEO TRANG 9)

«THÙNG RÁC»

Sự bất đồng ý kiến giữa Thủ Tướng và Tổng Trưởng Văn Hóa Giáo Dục đã bộc lộ công khai thì việc ông Tổng Trưởng Nguyễn Văn Thờ ra chỉ thị còn là vấn đề ngày giờ. Bác sĩ Lê Minh Tri mới được bổ nhiệm vào chức vụ Tổng Trưởng Văn Hóa Giáo Dục hồi cuối tháng 9 đã gây sồi nổi ngay, khi ông gọi bộ Giáo Dục là chiếc thùng rác.

Quyết định quan trọng đầu tiên của ông là hủy bỏ danh sách các sinh viên du học lúc ấy sắp lên đường và thay thế vào đó bằng các sinh viên khác mà ông cho là thuộc các gia đình nghèo. Vụ này gây bất mãn cho một số gia đình có con em đang đi được xuất ngoại.

Ngày 6-1-69, ông Tổng Trưởng Lê Minh Tri bị ném lựu đạn thiệt mạng.

Cái chết của ông công là một cái tang lớn cho bộ Giáo Dục và đã gặp qua nhiều chuyện rắc rối trong năm qua!

Nếu bộ Giáo Dục gặp xui xẻo, vô Kinh Tế cũng bị dư luận là ở phần đối om tòm, khi ông Tổng Trưởng Kinh Tế Âu ngọc Hồ loan báo quyết định bãi bỏ trợ cấp gạo một bao gạo nhập cảng. Người dân chẳng cần nghe lời giải thích át giáp gì, trước hết cứ kêu là phân đối việc tăng giá thực phẩm cần bán này đã, nhất là khi những vị đại diện dân muốn được lòng cử tri đã đưa vấn đề này ra trước diễn đàn quốc hội.

Bảo hại Thủ tướng Trần văn Hương đã già-nua tuổi-tác là dư phải chống ba toong ra Thương viện. Hạ viện mấy lần đề các vị nghị sĩ, dân biểu chất vấn về tình hình đất nước, về chính sách quốc gia, tình trạng kinh tế điện nước, đường sá và đường lối báo chí.

«ĐÁ CÁ LÂN DUA»

Nội các Trần văn Hương sau khi nhận chức đã có hành động can đảm là bãi bỏ chế độ kiểm duyệt báo chí. Quyết định này đã rên một yếu tố quan trọng đưa ông Tổng trưởng Thông tin Tôn thất Thận sang Manille lãnh giải thưởng Magsaysay.

Nhưng cũng chính dưới thời ông Thiện, hơn chục tờ báo bị đóng cửa, tờ thì đóng hẳn, tờ thì bán ngày, có tờ tới ba tháng. Các vụ đóng cửa này làm xôn xao làng báo và ông Thiện đã tìm có này có khác để thoái thác việc ra trả lời trước quốc hội về chính sách thông tin, báo chí.

Hạ viện với 1 tờ báo cũng có chuyện xích mích nhau khi tờ Thời Đại Mới, trong loạt bài công kích một số dân biểu, đã gọi các ông đại diện dân là «đá cá lân đưa, thả bãi ba lá» khiến đa số dân biểu yêu cầu ông chủ tịch Hạ Viện đưa tờ Thời Đại Mới ra tòa. cùng yêu cầu chính quyền có biện pháp trừng phạt tờ Thời Đại Mới.

Quyết định này càng khiến tờ Thời Đại Mới thẳng tay công kích năng lực những ông đại diện dân là người được quyền đặc miễn khi phê bình, chỉ trích chính quyền, nhưng lại tỏ ra bất bình khi bị đã kích.

Hội chủ báo và nghiệp đoàn kỹ giả Mam Việt nhảy vào bênh vực T.Đ.M. Lối qua tiếng tại, đề nghị vụ quyết định đưa tờ báo ra tòa bị coi là «bất hợp lệ», nhưng sau đây tờ Thời Đại cũng bị «nghĩa» ba ngày vì quá nặng lời chỉ trích dân biểu.

Năm qua còn một vụ «ly kỳ» khác nữa, khi to nhân viên cơ quan Việt tân Xã thuộc toán thông tin của phái đoàn VN đi dự cuộc hòa đàm ở Ba Lê bị sa thải, vì ra đi «không có phép của trường «lo quan». Vụ sa thải làm dư luận rùm beng, khiến ông Tổng Giám Đốc VTX Nguyễn ngọc Linh ở Ba Lê phải lên tiếng, lời kêu theo những lời «Thanh minh thanh ngà».

của ông tân Tổng Giám Đốc Bưu Nghi, cựu Tổng Trưởng Thông tin Tôn Thất Thiện và Trung tá Phan văn Minh Đồng Lý Văn Phòng Phủ Phó Tổng Thống. Truyền rùm beng chỉ vì «trấu bỏ húc nhau» khiến to anh «ruồi muỗi chết», sau có 4 anh «hồi sinh» được!

HY VONG

Nền đề nghị cộng hòa năm thứ hai đã kiện toàn được mấy cơ cấu quy định trong bản hiến pháp như Tối cao Pháp Viện, Giám Sát Viện. Khi bài này được viết, hội nghị Ba Lê vẫn ở trong tình trạng bế tắc. Tuy vậy mọi người đều tin rằng sớm hay muộn tiếng súng sẽ ngưng nổ. Mấy ngày nay tin tức dồn dập loan báo một số binh sĩ Mỹ sẽ triệt thoái khỏi VN trong năm 1969 để quân đội VNCH đảm nhận thêm gánh nặng của cuộc chiến.

Tiếng gà đã gáy báo hiệu một ngày mới, một mùa xuân mới!

Người dân Việt trông đợi, với những biến chuyển của tình thế, với sự thúc đẩy của thời cuộc, niềm khát vọng ấp ủ từ bao năm nay sẽ thành tựu trong năm Kỷ Dậu. Hòa bình trở lại trên mảnh đất quê hương trong nắng xuân ấm áp từ do, dân chủ.

VU THUY HOANG

ĐÓ NHAU

Ngày Tết, Rê và Bi nại tại đây tiễn mừng tuổi.

Bóng Bi bảo Rê:

— Tô đó câu sáu này, nếu câu thứ thì câu đưa tới 1 bỏ, còn nếu từ thưa thì từ đưa câu mười lên Chư không?

— Chiu... Câu đó đi!

Bi đó:

— Đó câu bảy con vài gì to nhất mà lại nhỏ nhất trong 1?

Rê nghĩ mãi không đáp được, đành rui trong túi ra 100 đồng đưa cho Bi và nói:

— Chiu... Tiền đây đáp từ coi nào!

Bi bỏ rui đồng vào túi, rồi lấy ra 10 đồng, đoạn

nào Bi:

— Tô cũng... Chiu... Tô thưa câu, mười tiền thắng

lược của cậu đây!

Cung Chúc Tân Xuân ĐĂNG-THANH TRUYỀN-HÌNH

252-C. LÊ-THÀNH-TÔN-SAIGON

* Nơi tập-trung đủ kiểu, đủ hiệu TV. danh tiếng như từ 4 ins đến 25 ins meuble lồng-lẫy

* Radio & Cassette thời-trang đủ hiệu, đủ cỡ
* Có chuyên-viên túc-trực tại tiệm để điều-chỉnh
vũ-thư máy cho quý khách

* Xe giao hàng tận nhà miễn phí

Với tấm lòng nhiệt tình của quý khách đã ủng hộ ĐĂNG-THANH TRUYỀN-HÌNH suốt một năm qua

Chúng tôi nguyện cố gắng mãi-mãi để đền đáp.

MUA VẢI

Trong một tiệm vải lớn ở đường
Xác-ne, một thiếu nữ trẻ đẹp đang
chọn lựa kỹ càng các cuộn vải.

Người bán hàng :

— Tựa cô, đây là hàng Thái
Lan, đẹp lắm, hàng này may áo dài
mặc tết thì tha thướt lắm.

Thiếu nữ ngắm một hồi rồi lắc đầu.

Người bán hàng lại chỉ 1 cuộn hàng khác, nói :

— Đây là tơ Pháp, nguyên chất... không cần phải ủi... mềm lắm...
màu sắc rực rỡ và bền.

Thiếu nữ lần đầu, tay chỉ một cuộn hàng khác. Người bán hàng
mờng rờ trèo lên ghế đem tấm hàng từ trên tủ cao xuống, miệng nói
tươi cười :

— Cô nhìn lắm... đây là hàng Anh quốc, thưa hàng này mới về chúng
tôi chưa bán cho ai cả... Còn nguyên cả nhãn hiệu đây... Chắc cô mua
đề may đồ đầm? Dạ, tốt lắm ơ...

— Cái này bán nhiều một thước thôi?

— Dạ, chỉ có ngàn rưỡi một thước thôi ạ. Tốt lắm! May
đồ đầm thì đẹp lắm...

— Thôi, tôi trả một ngàn đó!

— Không được đâu...

Thiếu nữ lắc đầu :

— Không được thì thôi...

Nội xong nàng quay ra. Người bán hàng gọi giật lại :

— Thôi, Tết nhất đến nơi rồi, tôi để rẻ cho cô một bộ vậy... Nàng
cố lấy may thước?

Thiếu nữ mỉm cười :

— Bà cho tôi... nửa tắc, tôi mua về làm quai nón!

Lời cảm tạ

Tôi Nguyễn thị Chi, ở 253/53 Nguyễn Huỳnh Đức
Gia Định, bị ho kinh niên đã 24 năm. Đứng, ngồi, nằm
đều bị ho. Đã chạy chữa nhiều bệnh viện, bác sĩ Pháp,
Việt mà không khỏi.

May nhờ khoa châm cứu của Đông y sĩ **Vạn Xuân
Đường**, nhà thuốc Vạn Xuân Đường, 58 Trương minh
Giảng, là đệ tử của T.T Thích Tâm An, Dược sư Tịnh
Xá Trần quốc Toàn, tôi đã khỏi 9 phân 10.

Trước, tôi dâng lời cảm ơn này tới Đ.y.s. Vạn Xuân
Đường. Sau là đề mách cùng đồng bào, ai mắc bệnh lạ,
nên tới châm cứu ngay ông Vạn Xuân Đường.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TRINH TÚ Công ty

Thầu xây cất và trang trí tư gia

**Kính chúc quý vị một năm Kỷ Dậu
tràn đầy Hạnh phúc**

Năm mới nếu quý vị có ý định xây cất, nối rộng, coi lâu, hoặc sửa
chửa ngôi nhà đang ở, quý vị hãy giao gởi **những** **ây** cho chúng tôi, chúng
tôi sẽ nghiên cứu đề án cho quý vị "miễn phí" và chúng tôi tin chắc
chính ngôi nhà của quý vị, hãy xây cất cho thật chắc chắn và trang trí
với giá hạ hơn chúng tôi mà có thể bảo đảm sự chắc chắn lâu dài được.

Một lần cho cả cuộc đời, quý vị hãy chọn một gửi vàng, để khỏi
phải ân hận về sau, vì hai phần ba đời sống của quý vị phải sống trong
chính ngôi nhà của quý vị, hãy xây cất cho thật chắc chắn và trang trí
trang nhã để hưởng hạnh phúc cả đời.

TRINH TÚ Công ty

Số 43, đường Bùi Quang Chiêu Saigon

Điện thoại : 21.531 — 41.507

VẠN-KIM TRUYỀN-HÌNH

124 GIA-LONG SAIGON

NĂM MỚI KÍNH CHÚC QUÍ KHÁCH MỘT NĂM YÊN VUI VÀ GIÀU MẠNH

HÒA BÌNH ĐEM LẠI NIỀM VUI CHO CẢ DÂN-TỘC

VẠN-KIM TRUYỀN-HÌNH ĐEM LẠI NIỀM VUI CHO HÀNG VẠN GIA-ĐÌNH

TẠ-QUANG-KHỐN

—Cô ham lắm lắm, chắc là hơi giỏi lắm nhỉ.

— Tại sao ông cứ theo riết tôi vậy?

— Em có biết mà anh sẽ nói gì với
ba mà em không ?

(XEM TIẾP TRANG SAU)

— Anh sẽ trở về trước giờ giao thừa
đó cũng em vui lắm rồi. Em hãy bớt bớt
chúng dần dần cho anh nhé. Anh có thói
quen thích ăn bánh chưng uống rượu
đáng vào đêm trừ tịch. Đó là cái thú đặc
biệt của anh.

Hàng trẻ mỗi đứa :
— Chưa gì đã vội khoe tình thâm ái
cô. Không biết xấu !
— Rồi em sẽ thấy anh còn nhiều tình
nữa. Rồi mà chịu đựng !
Hàng nũng nịu :
— Anh muốn gì em cũng chiều hết.
— Thôi không ?
— Sao lại không thật ! Em sinh ra chỉ
để chiều anh thôi mà.

Hàng sung sướng ôm ghi nằng trong
vòng tay rắn chắc, ngẩng nhìn hôn lên môi
nàng một nụ hôn thật dài. Chưa bao giờ
nàng cảm thấy dễ mê bằng lúc ấy. Nàng
không muốn rời anh ra nữa. Nàng cứ nức
lắc anh khi anh định bước nàng đi lên
đường thì thành công tác. Tự nhiên nàng
thấy quyến luyến anh. Không hiểu sao nàng
không muốn anh đi đâu hết. Phải chăng
lúc đó nàng đã có linh cảm anh sẽ gặp
chuyện không lành ?

Hàng nhẹ vuốt lưng nàng an ủi.
— Anh chỉ xa em có mấy tiếng đồng
hồ thôi mà. Bận quá lắm chỉ từ anh đi.
Nhìn thấy anh nói có lý, nàng đành
buông thông tay, cúi mặt khẽ thờ dài.
Hàng ngạc nhiên, nàng cảm nàng lên hỏi :
— Sao bữa nay em kỳ vậy ?
Nàng rụt rè :
— Em sợ...

Hàng cười to như có ý trấn tĩnh nàng :
— Sợ cái gì ? Chỉ sợ hãi sợ huyền
chối ! Mọi khi anh vẫn cứ thường đi
công tác đấy ư ? Đứng bầy đất ra như
vậy.

Hàng gương cười :
— Em quả là háo hức. Có chỉ đáng
sợ đâu, anh nhỉ.

Trước khi chia tay. Hàng còn hôn
phớt lờ rúc nàng.

Suốt một năm trời vừa qua, Hàng
luôn luôn tự trách mình vì đã để cho
Hàng ra đi chính vào lúc lòng mình còn
sợ hãi.

Thế là nàng đã để mất Hàng ! Bao
nhiều hy vọng vụt tan biến trong khoảnh
chắc. Hàng không bao giờ trở về với nàng
nữa. Còn quai vật chiến tranh đã cướp
mất người yêu muốn thủa của nàng.

Hàng đã nhận được hung tin đúng vào
lúc tiếng pháo xen lẫn tiếng súng nổ rộn
thấp nơi để đón chào giờ phút đầu tiên
của xuân mới. Máy bay của hàng, không
hiểu vì sao, đã rơi xuống biển. Chẳng
không kịp cứu dù nên đã chìm theo nó
xuống đáy nước. Cuộc tiếp cứu đã ra to
chức ngay tức thì, nhưng không kịp.

Hàng vật vã khóc lóc suốt nhiều ngày
đêm suốt, phần vì lời khuyên nhủ, an
 ủi của những người xung quanh, phần vì
cái buồn chìm đắm vào hồn nàng, nên nàng
phải gương vui, lấy lại bình tĩnh

để sống cho qua những ngày thừa vô vị.

Đến hôm nay, đã được một năm trời
Hàng xa là như thế. Một năm trời, nàng ôm
áp môi mỗi buổi đêm kín & trong lòng.

Hôm nay là giờ đầu của tháng. Nàng
không làm gì hết chỉ muốn trở lại chốn cũ
để ôn lại những kỷ niệm của người
xưa nay ở mái dàu ?

— Hàng ơi ! nàng thốt gọi khẽ.
Chỉ có tiếng sóng biển và tiếng gió rít
trên ngọn thông đáp lại lời nàng.

Nước triều vẫn dâng lên !
Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài khơi
như muốn tìm kiếm hình bóng của người

yêu, nhưng chỉ thấy tối đen. Nàng khẽ
thở dài thất vọng.

Sông dài đây, xen trong tiếng gió và
tiếng sóng biển, nàng thoáng nghe có
người gọi tên mình. Nàng giật mình ngó
quanh. Tuyệt nhiên không một bóng
người trên bãi biển.

— Hàng ơi !
Rõ ràng là tiếng Hàng ! Nàng mừng
rõ gọi lớn :
— Anh Hàng !

Kìa là quá ! Hàng như ẩn như hiện
giữa bóng đêm đang lướt sóng tiến
nhẹ nhàng về phía nàng. Khi còn cách nàng

một quãng ngắn, chàng chợt ngừng lại
đưa hai tay vẫy :
— Lại đây !... Lại đây với anh !... Lại
lên !

Không cần do suy nghĩ, Hàng vội ào
xuống trước, miệng nở một nụ cười sung
sướng.

Nước lên dần, tới bụng, tới ngực,
rồi tới cổ nàng. Bật chấp ! Bấy giờ nàng
chỉ biết có một điều : là đuổi bắt Hàng
bằng được.

Xa xa tiếng pháo giao thừa bắt đầu
nổ rân...

TA QUANG KHÔI

50 Đại lộ Lê Lợi

Saigon

ĐT : 23.561

(đóng cửa ngày thứ Hai)

Có máy lạnh
Máy điện riêng
Máy diệt trùng dụng cụ

Phòng uốn tóc :

(từng trệt) do một nhóm thợ chuyên nghiệp danh tiếng Thủ đô đảm nhiệm (HỒN, HỒN, LINH THƯỜNG, KÝ, CÓN, NĂM và cô QUYÊN Cô LAN). Trên 40 người phục vụ Quý Bà : uốn đẹp, chải khéo. Nhận sửa lại tóc bị các tiệm khác uốn cháy.

Phòng sắc đẹp :

(lầu 2) do chủ nhân tốt nghiệp tại Ba Lê và tu nghiệp tại Nhật Bản đảm nhiệm.

Độc quyền phương pháp, « BIO PEELING MEDICAL » lột da sâu làm mất các vết rỗ, tàn nhang, các làn nhăn như cải lão hoàn đồng.

Áp dụng « PEELING LEGER » và « PEELING FORT » để thay lớp da nám cũ thành da non mới.

Trị các loại mụn, hút sạch nhờn da, làm cho da mịn màng nhờ các máy VAPOSTAR, GALVANODERM, THERMOSUDOR, ASPIRATEUR, SESASPIR, RAYONS-X, CARBODOUCHE ULTRA VIOLET v.v.,

Xoa nắn cho ngực nở nang, săn chắc và thân hình đều đặn cân đối với phương pháp : bain de vapeur, bain de paraffine, bain mousse và slimline massage và các máy như ROUATHER, MIQUE, NEMECTRON, HYDROMASSEUR, VIBRATEURSEINS, ELECTRODES DE FOITRINE..

Trang điểm cổ đầu, dạ hội và hóa trang sân khấu vô tuyến truyền hình, điện ảnh (chủ nhân đã giúp việc T.V Luxembourg Paris và Studi IDHEC, PARIS),

Phòng máy :

(lầu 1) chuyên may âu phục phụ nữ, các áo cưới, dạ hội v.v.. Sáng tác theo báo mới nhứt từ Ba Lê gửi sang những kiểu mới lại hợp thời trang với mọi vóc người.

Ra đường người tưởng còn son
Về nhà em đã 5 con cùng chàng !

Chỉ một bí quyết : em sửa sắc đẹp tạ.

THẨM MỸ VIỆN

PHƯƠNG DUNG

TỐT NGHIỆP KHOA MỸ DUNG TẠI
BA LÊ ! MỸ PHẨM TỪ BA LÊ !

Trên 10 năm kinh nghiệm khoa trao dồi sắc đẹp
phụ nữ và nổi tiếng nhờ khoa thay bỏ lớp da mặt
cần cỗi để QUÝ BÀ trẻ đẹp mãi mãi

Uốn tóc, chải tóc hợp thời trang
theo kiểu « COIFFURE DE PARIS »

Xin mời BÀ đến :

THẨM MỸ VIỆN PHƯƠNG DUNG

Thương xá TAM ĐA

95-101 Công Lý — Saigon

Tầng trệt, gian hàng 33 — ĐT : 92.824

Anh Ngừ Đàm Thoại
NGUYỄN THỂ THÔNG

155 Trần Quang Khải
Tân Định

KÍNH CHÚC

Quý vị Học Viên
một năm mới

Hạnh phúc và Thắng lợi

Sớ Táo Quân

(Tiếp theo trang 7)

Rồi tập họp lại... xé xuôi lập đảng.
Vai Thỏ tướng lại một phen căng
đáng
Cụ già gân cổ gắng đến chợ chiều.
Hết cá ngon, cu đành phải mua liều.
Lâm một mớ tép riu về xài đồ...
Và Quắc Hối tới bữa ăn, cầm dũa,
Kêu ầm lên: Chán chửa, thật buồn
tình,
Tép chẳng mua, mua mệ nó... yêu tình,
Đề nó hiện nguyên hình là... bạch
tuộc! (4)
Quốc Hội chề nhưng cụ Hương có
nước,
Nhắm mắt ăn lấy sức đề... điều trần...
Trời cười: «Chuyện đó...pha luôn,
Sang vấn đề khác, khanh còn chuyện
chỉ?»
Táo nghe phàn cười khì rồi tài tiếp,
Bắt đầu chuyển viết, chuyển làng
văn:
«Táo Ngọc Hoàng quả thật cái năm
Thần
Nhiều chuyện càng gần gần như
chuyện khi.
Việc đầu tiên thần nêu là báo chí,
Cải miên Nam bệ tể báo đồng ghé;
Hơn chục anh chen chúc song trong
nghe,

(tiếp theo trang 6)

iếp tân không hề bàn, kẻ ghê, ngoài trừ
tôn chỉ của rầy lo trên bày là liệt các
bồ từ xưa và đồ nhũ, mỗi bản kẻ bốn
cửa Đông, Tây, Nam, Bắc. Đứng giữ
khởi sự tiếp tân, một hồi chuông reo: Bốn
cửa Tây, Nam, Đông, Bắc, không báo
nhau, đồng loạt mở ra song cửa một lúc.
Và bốn phái đoàn trình trong tiếp tân.
Bên phe tôi, đại sứ Harriman niếm nở
tôi chào Tướng Kỳ.
Bên «phe anh», Trần bửu Kiêm cũng
Nguyễn thì Binh tới chào Xuân Thủy. Các
nó chiếu đại diện toàn người Pháp, có náo
cũng xanh xanh họ, bên đông phục
mini-jupe màu hồng nhạt dài tới tận dưới
răng cuối cùng của... đôi mắt. Xuân Thủy
háp há háp háp mắt nhìn. Chắc hẳn
lại đang muốn tìm mùa Xuân ở đâu đây...
Trần bửu Kiêm loay hoay với ly rượu,
chưa biết nên nhấp nhai ở bên nào vì miệng
lực mang hình tròn!
Một ký giả Pháp nhà Nguyễn thì Binh
ngày ngày, tâm tác:
— «Đôi mắt mị mị mang quá! Không
kém mắt của cô đào Neta Garbo thứ
nào!»
Một tay sai của Thị Binh đứng bên,
thực tế trả lời:
— «Bà Binh đang làm chứng đũa mắt
hết mị mị, nên trông mới mị mị mang
thế này!»
Ông ký giả Pháp suốt ngả lưng phèo vào
một cộ chiếu dài viện đang bùng mồm
rượu tới.
Bên tay, Phó Tổng thống Nguyễn cơ
Kỳ đã trút bỏ áo cách mạng lấy bộ Âu
phục rất hợp thời trang, cái này hay sức
khéo làm nổi bật những đường nét trẻ
trung và tràn đầy nhựa sống.
Tay cầm ly uýt-ky, Tướng Kỳ lịch
sự, khoan thai tiến lên cúi chào ông phe
lại nữ luật sư Vui, vị mệnh phụ nổi
tiếng có đơn trong bất cứ đám đông nào.
Riêng sự hiện diện của ông bên cạnh bà
Vui đã đủ giảm đi hai mươi phần trăm
đàn bà suốt đời không biết... vui là cái chi
chì.
Đại sứ Harriman thì hớn hờ ra mặt.
Điều mà ông đã thất bại trên ghế trước hẳn
hỏi nghĩ thì bây giờ ông đã thành công
bằng hai chân đứng trong vòng tay thơm
Thủy Sĩ. Ông tiến tới Tướng Kỳ.
Chàng hiểu ông nói gì mà một lát sau
hai người cùng đi tới đường «cầu vồng».
«Phe anh cũng xích tới gần bên kia là
«cầu vồng». Nàng ly rượu, đại sứ Harriman
mỏi lại và thở. Lịch sử mới người cùng
nhập một! Sau đó, đại lý của mình cho
một tay viên đứng bên cạnh họ. Đại sứ
Harriman vâng tay mà một cái dãi, rồi đồng
đạc:
— «Hành ngộ tri âm, hành ngộ tòng...
Cứ tạo sự sống, nhưng rồi chờ
hiệu: Đại sứ Harriman khai cho chắc để
gây thông cảm! Ông chủ trường Anh
vẫn Nguyễn ngọc Linh cũng vài viên từ
cận riêng cho «ng cảm đồng tâm trở».
— «Hay! Hay thật! Không ngờ! Đại
sứ Harriman lại lịch sự và tế nhị đến thế!
Biết tôi mình chuyện việc tiếp tân nên
Ngại đã «cầu vồng» hành ngộ tòng để có
ý đương danh từ mình. Thật xứng đáng
là Đại nhân chỉ ngoại giao!»
Giáo sư Nguyễn ngọc Huy đứng gần

Mấy trăm khác ò ề chờ chen gầy...
(5)
Bồng tự nhiên cụ họ Tôn nóng mặt,
Mở cửa mở, cụ gọi đại từ lum... (6)
Thì nhau ra rồi cái cụ um xum,
Cụ lại đóng, đóng cửa cả chùm cả nút.
Rồi cụ lại đi một đường vì vút:
Banh... cái lương cụ phóng vút qua
Tây.
Tội nghiệp đoàn, Thủ Tướng gặt gù hay
Còn báo chí chế ngay là khật khưỡng
Báo xúm nhau mỗi người tung một
chương,
Lâm cụ Tôn bị choảng tới tấp mòi...
Táo Việt Nam bỗng ngừng giọng xa...
«Thần còn nhớ bài thơ hay đạo đức,
Bài thơ này của nhà thi sĩ trẻ
Tặng phái đoàn văn nghệ lúc ra khơi;
Nếu Trời nghe, thần xin phép ngâm
chơi...»
Thấy ngỡ ngàng, Trời cười khen: «Hay
lắm,
Khanh ngâm đi cho chúng ta suy
ngẫm!»
Táo Việt Nam bèn «trình lãm giọng»
mỗi:
«Kìa trò văn nghệ quả là vui,
Già trẻ chung nhau về ngọt bùi.
Nâng bước rung rinh khoe... chùm
chơi
Chàng đi lòng lằng mủ dùi cui
Ông già long gối cưỡi khọt khọt cười,
Bà lão công lưng khốc xut xùi...»

Này xuân! Này rươi! Này thơ!

nghe vậy đưa mắt nhìn luật sư Vương
cửu Bắc. Hai ông kín đáo nhếch mép
vấn nhá, nhé nhé lắc đầu. Phó Tổng
Thống Kỳ cười đầu hồi thăm hỏi sự Huy:
«Này, ông! «Hành ngộ tòng» thì tôi
biết rồi. Còn «hành ngộ tòng» có phải là
«sáp cật tòng» không?»
Giáo sư Huy cười thì thầm, đáp:
— «Đa dụng vậy».
Phó TT Kỳ đảo mắt về phía ông Ng.
ngọc Linh và đoàn tùy cận của ông. Linh
cười nhìn ông Huy và ông Bắc. PT cũng
bằng li nhếch mép, lắc đầu. Rồi PT quay
về phía đại sứ Harriman, giọng chân
chương:
— «Phải!»
Đại sứ Harriman liền quay về «phe
anh». Trần bửu Kiêm ngược mặt hướng
về Xuân Thủy như thăm hỏi: «xin mời
dân anh đi trước!»
Xuân Thủy làm bầm ngậm lại câu
cười của Đại sứ Harriman:
— «Hành ngộ tri âm, hành ngộ tòng»
Xuân Thủy có nhớ những lý thuyết
Mao Lê đã học và nhớ là các lời giáo huấn
của Mao Trạch Đông. Hân có một trong
ký ức những gì hân đã học của cuộc cách
mạng văn hóa TC. Bao nhiêu lý thuyết,
lời giảng của Brejnev, Kossygin. Hồ chí
Minh, Mao Trạch Đông, bao nhiêu hội
nghị vừa qua quay cuồng trong trí óc Xuân
Thủy. Hân nhìn Thị Binh như nhìn một
nguồn cảm hứng.

lần nhìn qua cửa kính. Ngoài trời một
màn trắng lười lười mờ mờ, áo ao qua
đám mây thu. Trong căn phòng rộng lớn
được sưởi ấm quá độ, Xuân Thủy thấy
toát mồ hôi. Hân chăm một điệu thuốc làm
chí hoàn bình. Trượt một lần người, vật
như bao phủ bởi một màn sương thực ra
phải là hơi nước mà hân đã học quá nhiều
xong lên lần đầu mới mất hẳn. Phấn sau, có
tên tay cận nào nói nhỏ với ai:
— «Hồng chi Đoàn trường đang nghĩ
lung quá!»
Hân chợt nhớ năm được gấu quân
quan thầy Mao Trạch Đông. Hân thốt:
«Sơ tam, sơ tứ nguyệt mông lung»
Rồi quay về phía Đại sứ Harriman,
Xuân Thủy đắc chí nâng ly. Đại sứ
Harriman bèn ngâm ly hai câu thơ:
— «Hành ngộ tri âm, hành ngộ tòng
Sơ tam, sơ tứ nguyệt mông lung»
rồi nhìn Tướng Kỳ, Tướng Kỳ đưa bàn
tay vẫy, buống song:
— «Phải!»
Trần Bửu Kiêm toát mồ hôi. Hân
không để bên địch những hân trước trước.
Văn thơ chỉ mà kỳ vậy: «Tùng... lung...
Lung... tòng...» Thật là lung tung trí
phải là Hân chưa ra mắt. Hân không rui rí
sao được, vì một buổi chiều hân và anh
được tin đến quân Công sản
Miền Nam lại bị đánh từ bốn phía là.
Bất giác hân nhớ một câu trong sách
Trương Trích. Hân lắc đầu, thủ dãi, buột
nốt ết:

Văn nghệ thế là văn nghệ tuyệt.
Sang Tây ết hẳn phải... lên mui...
Nghe xong Trời cũng bật cười.
Táo quân lại tiếp những lời tình say:
«Đã có gan cho Văn nghệ... đi Tây
Hải chẳng lẽ bỏ tay ngồi chịu bóng?
Thế là cũng nổi sung lên, cụ choảng
lâm đối phương phải choảng văng ề
đầu.
Khi đoàn về cụ lại đất đầu nhau,
Lên màn ảnh diễn một chiều tuông lạ...»
(7)
Chuyện Văn nghệ tới đây là kỳ
quá,
Táo liền quay sang «táo chuyện Hòa
Bình»:
«Đang cùng nhau chiến đấu với Đông
mình,
Đột nhiên Mỹ một mình chơi xé.
Xử Dôn-Sôn trước khi rời khỏi ghế,
Vi dân em nên... bề bộn Cộng nô. (8)
Chờ Balé lúc chuyển nhá chuyển to,
Khí chén rượu lạc cuộc có người tán...
Đàn Việt Nam bèn nổi sùng, chửi loạn,
Xử Hâm-Pây gặp nạn hóa đi đồng. (9)
Chuyện... cơn canh Việt Mỹ cứ lòng
thòng,
Ông Bơ-Cơ chạy muốn lòng cá gỏi.
(10)
Tổng Thống Thiệu loan tin là thắng
lợi,
Một phái đoàn hòa hội tới Balé.
Mặt phượng xa thần chằng thấy,
Chỉ nghe,

— «Mà đề đương cước anh hùng tận».
Rồi hân ngo ngo, sự hải nhìn đàn
anh Xuân Thủy. Thấy Xuân Thủy gặt gù,
Trần bửu Kiêm thở phào, nhé nhé, tư
khien không ngờ thế là đã làm nên thơ!
Đại sứ Harriman, sau một tốp rượu
dạn giọng, đọc lại ba câu thơ:
— «Hành ngộ tri âm, hành ngộ tòng.
Sơ tam, sơ tứ nguyệt mông lung.
Mà đề đương cước anh hùng tận».
Rồi quay về phía Phó Tổng thống Kỳ:
— «Bây giờ thì xin Tướng quân cho
câu cuối của bài «tuyệt» nào».
Tướng Kỳ nghiêng nghiêng cái đầu,
nhìn xéo vào mặt Đại sứ Harriman, đôi
mắt mồm to trừng trừng. Giọng ông dần
trình trình như bữa đập vào đình, như
đình tỉnh vào cội:
— «Thưa ông Đại sứ, ở đây, nếu có
ai được tiếng là tuyệt thì chỉ có ông
Đại sứ và tôi, thôi! Chứ không thể có thêm
hai tuyệt khác được!»
Phó TT vừa nói vừa khinh bỉ gẩy
ngón tay chỉ về phía bên kia đường «cầu
vồng» nơi Xuân Thủy và Trần bửu
Kiêm đang đứng chờ nghe câu thơ chốt.
Rồi giọng dần hơn, vị tướng trẻ cương
quyết tiếp:
— «Chỉ có «tuyệt»! Không thể có
«tuyệt» được, thưa ông Đại sứ!»
Đại sứ Harriman tái mặt. Ông lịch
nhảm nhảm nhìn vị Đại sứ phụ tá Cyrus
Vance. Ông này nhé nhé, kín đáo gặt gù.
Đại sứ Harriman vụt hiểu. Ông liền xoa
tay, tươi cười, nói với Tướng Kỳ, từng
to vira đi để chỉ riêng những người bên
vị đường «cầu vồng» nghe được:
— «Thưa Tướng quân, Tướng Quân
đây rất phải. Chỉ có «tuyệt» không
thể có «tuyệt» được! Vì xét theo thực
tế của bài thơ, tuy kể hên này khai bút
thật, nhưng câu chốt mới là thực thể chủ
động thì yếu của bài thơ «tuyệt...»... «tuyệt
tuyệt». Vây dăm mong Tướng Quân ha
thần thần».
Tướng Kỳ khẽ há gét đầu, đưa mắt
nhìn quanh, trong bụng âm thầm
bà câu thơ đầu. Trong trí
vị trường hào hoa son trẻ lần lượt hiện
ra những hình ảnh thân yêu: nào là
Trương vô Kỳ sinh và cùng Triệu Minh
kiểu điển, nào là Đoàn Dự, Kiều Phong
A Tỳ, nào là Thánh Cổ Mã Nữ Doanh
Doanh vô Linh hồ Sung v.v.. Không một
nhân vật quàng, vậy nào trong các pho
truyện Tàu mà ông đã đọc là không được
ông thêm kẻ danh, điếm mặt. Nhưng, hội
ôi lúc cần tới thì chẳng có mặt nào gọi
nói thì hững hờ đó của ông được áp vào
một cách quá thắm sâu. Ông nghĩ!
«Uất thất!» Ông nghiêng cổ nhìn về
phía trước.
Một tấm gương đồng, cao rộng phản
chiếu. Ông thấy trước mặt là chàng trai
phong lưu mà thương, một đôi gầy, một
đôi râu, mập đùn, đầy, kẻ ngang dưới mắt.
Ông chợt nhớ đến nhân vật Quan Công
đã đọc, đã đọc, đã đọc, đã đọc, đã đọc,
Xích Thố, hoa đao qua người môn trăm lực

Nên chẳng dám chép ghi ề chép bầy.
Thần chỉ biết nằm tì lâu bên ấy,
Điều hâu về bóng thây... hóa bỏ cầu...
Chiếc bàn ngồi bàn mai chừa tới đầu,
Lại chuyện nora điên đầu liên xây tới,
Chốn hội đàm thấy khó bề thăng lợi,
Cộng sản liên thây đổi món đồ ăn:
Đem tù binh ra để nhừ chó Sam,
Đem tù để biến làm thành cái bầy.
Đàn Việt Nam lại một phen dấy dậy.
Lại la to: «Coi chừng dấy nghe cha!!!
Chuyện đến đây còn có về ề à.
Thì sắp sửa lại hăm ba tháng chạp,
Thần với vầng trăng ngời và đầy trap.
Về châu Trời đi bỏ đi chổng gai...»
Nghe xong Trời lặng thờ dài,
Bãi trào, Trời bước ra ngoài, lè
rời...
(1). Trần Cây Thi gần 200 quân CS ra
đầu hàng.
(2) Theo lời Phó Tổng Thống, đêm 1 Tết
CS đem 24 Tiểu Đoàn tấn công Sài
Gon trong khi VNCH chỉ có 3 Tiểu
Đoàn.
(3) Nhiều người ra Vãng Liễu, về quê...
(4) Một một Địch làm...
(5) Cán khoảng 800 hồ sơ xin ra báo.
(6) Những báo được ra phần nhiều là báo
lại...
(7) Tổng trưởng Túc Thất thiện về phái
đoàn liên Thủ.
(8) Dự luận Mỹ đổ cho VN công nhân
m Humphrey thất cử.
(9) Các lực lượng của S.S. Bunker tại
gặp Tổng Thống VN, kể cả lực lượng
hầm khuya khuya.

tướng. Ông nhớ tới Luật sư nhà Hậu Hán
Ân cần trao cho Quan Công trống trịch
trần giữ đất Kinh Châu đó là cái yết hầu
của đất Ba Thục.
Rồi ông tái liên tưởng đến Huân tại
Cung, vị danh tướng khai quốc công
thần của nhà Đường. Rồi ông đưa mắt
nhìn Xuân Thủy và Trần bửu Kiêm, bèn
như đương đương tự đắc. Hột nhếch mép,
màu nong của ông. Tướng trẻ nói như một
vòng trong huyết quản. Rồi như mọi lần,
mỗi khi lâm cảnh bị cực là ông gập luôn
tuần thái lai, một vị thơ bỗng sẽ qua từ ông
với tốc độ siêu thanh của một phản lực cơ
thoảng rít qua song cửa, ông vung tay, quắc
nhìn «phe anh», đôi chân ông tiến lên một
bước, hao hao cái thế «Lang Bô Vi Bô»
hùng dũng thế.
«Quan Công đại chiến Huân Tri Cung!»

Liền sau đó, một văn kiện được phát
hành ngay, văn ven với bốn câu thơ của
bà... «tuyệt» trên «Cầu vồng» vì
chỉ có câu đầu và câu cuối là đáng kể, hai
câu giữa là đủ để vị không thể thiếu, nhưng
cũng chỉ ghi cho được... thực thể!
«Hành ngộ tri âm, hành ngộ tòng»
Sơ tam, sơ tứ, nguyệt mông lung
Mà đề đương cước anh hùng tận»
Văn kiện ghi rõ nay chẳng những
được coi là lịch sử... có chung của
Hội đồng Ba Lê mà còn được nhiều người
coi như một bài thơ tặng cụ Đại sứ
Harriman và luôn thể nghiêng tớn Đại sứ
Cabot Lodge.

vui cười vui cười

VỀ
Trông giờ học về, thầy giáo cho học
sinh tả đồ muốn vẽ gì thì vẽ.
Lúc nộp bài, thầy bỗng kêu to:
— «Trò Bê, vẽ gì mà đen ở thế này?»
Bé đáp, linh hồn:
— «Thầy thầy con vẽ cảnh nhà hôm 30 Tết
bị ông nhà đập cửa đập, đổ!»

CÚ TƯỚNG BƠ

Thuyền xảy ra tập rap Quốc Thận, chiều
hôm mùng mốt Tết.
Sau khiên hết một bả xinh đẹp đứng
dưới «cầu rap» thì có X trong rap...
Bà bả no liên kên lỵ:
— «Trời, ông hát to và hay lắm... Ông có
thể giúp được một việc không?»
Có X thấy có người hâm mộ thì thích
quá. Một anh ta sáng lên như đèn cò to, và
trong cơ anh ta về ra những cánh kỳ thú mà
khí được người đàn bà xinh đẹp yêu như
cây... Chắc là to mồm nghe mình hát chứ
gi? Minh sẽ hát ở trong phòng riêng chỉ
có hai người mà thôi...
Có X liếc nhìn duyên vẻ nói:
— «Đa, rồi rồi sáng sáng vào lòng
người đàn bà đó!»
Người đàn bà nói:
— «Ông làm ơn... câu thơ gọi to bộ
tôi không chịu... Tiếng ông lớn quá... ông
nghe thấy đi!»

Hàng Lữ Hành
và Du lịch

TÂN VIỆT

66B Công Lý — Saigon
ĐT: 91.134

Tổ chức hành hương và du lịch
khắp nơi. Lo mọi thủ tục xuất
ngoại. Bán vé máy bay quốc ngoại

Phong vẽ
tân tri

- thực hiện các mẫu quảng cáo màu và đen,
- trang trí,
- trình bày hộp thuốc,
- bìa sách, bìa tiểu thuyết,
- minh họa sách báo, bích chương,
- kính chiếu màn ảnh...

60. NGUYỄN VĂN TRĂNG. SAIGON

Nước hoa
Intime
SPRAY MIST
24

vừa khá ái
vừa quý phái

mùi thơm
của nước hoa
Intime
giúp quý ngài
thêm phần
thanh lịch

hãy mua ngay nước hoa **Intime**
MÙI THƠM THỦY CHUNG SANG TRỌNG
Parfumerie & Savonnerie **VINA**

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Kính chúc Quý khách
cùng thân bằng quyến thuộc
sang năm mới
được nhiều Vui Tươi Hạnh Phúc.

NHÀ KINH THUỐC
MINH NHẬT
191
Lô Thành Tôn

địa chỉ
đang tin cậy nhất

Lớp Vô tuyến điện và Télévision

Lớp RÁP SỬA RADIO khóa đầu năm sẽ khai giảng ngày
3-3-1969. Môn khóa 2 tháng buổi rảnh 5 loại máy thu thanh.
— Lớp Đặc Biệt TRANSISTOR cho các bạn môn khóa
Sơ Cấp.
— Lớp Trường Xưởng VTD ráp sửa Ampli HI-FI,
Transistor sửa chữa các loại máy thu thanh và dự bị Télévision.
— Lớp SỬA TÉLÉVISION cho các bạn môn khóa Trường
Xưởng và thực hành thẳng trên TV hiệu i
Trường Vô Tuyến Điện Tấn Phát 50 Đại lộ Nguyễn Huệ
SAIGON

Du lịch Âu châu và Á châu

— Bán vé máy bay, lo thủ tục xuất ngoại mau lẹ.
— Tổ chức du lịch vòng quanh Thế giới.
— Du lịch Âu Châu: ROMA, PARIS, MADRID,
BRUXELLES, LONDON, BONN, GENEVE.
— Du lịch Á Châu: HONGKONG, TAIPEI, TOKYO,
BANGKOK, SINGAPORE (hàng tháng).
— Du lịch Mỹ Châu: SAN FRANCISCO, MON-
TRÉAL, NEW YORK.

Hàng Lữ Hành **LẠC LONG VOYAGES**
Du Lịch
173 Nguyễn công Trứ Saigon — D.I: 23.093

Huân kinh thi học **KINH-TIẾN**
274. HAI BÀ TRUNG, SAIGON
(XẾ NHÀ THỦ TÂN-ĐÌNH)

do sự điều khiển của
Quang học gia chuyên
nghiệp — tốt nghiệp
trường quốc gia quang
học Pháp quốc

Chuyên môn
thử mắt theo lối khoa học
và bán đủ các loại kính
cận thị, viễn thị, loạn thị
và kính lọc mắt trời

PHÚ TÂN TRI

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Phòng giới thiệu việc làm người làm

71, Nguyễn Huỳnh Đức — Phú Nhuận

Trân trọng cảm tạ quý vị Giám Đốc, Chủ Nhân các Xi nghiệp,
Hàng buổi đã tin nhiệm tuyển dụng hầu hết các NGƯỜI LÀM
do Văn phòng chúng tôi giới thiệu.

Trong năm mới PHÒNG GIỚI THIỆU vẫn tiếp tục giới thiệu
miễn phí hoàn toàn các NGƯỜI LÀM vừa ý cho quý vị.

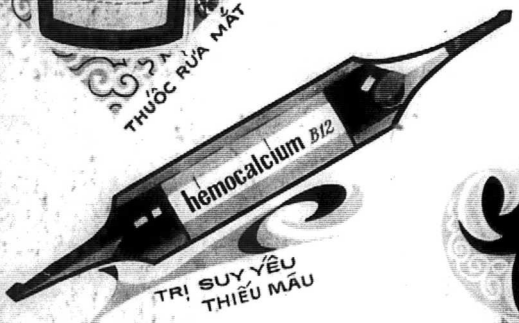
Kính chúc quý vị chủ nhân TÌM NGƯỜI và quý bạn TÌM
VIỆC một năm mới đầy hạnh phúc.

CHÍNH LUYỆN XUÂN KỶ DÌU

Cung Chúc Tâm Xuân

THUỐC RỬA MẮT

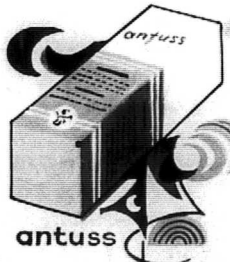
TRỊ SUY YẾU THIẾU MÁU

BỔ MÁU

RƯỢU BỔ QUINQUINA

antuss

TRỊ CÁC CHỨNG HO

KEM THOA MẶT

TRỊ MỤN, TRỪNG TÀN NHAI

LABORATOIRES S.I.F.A.P.P.
120-126 HAI BÀ TRUNG, SAIGON

80đ